

ПИТЪР МЕЙЛ

ВИНЕНА АФЕРА

Част 1 от „Сам Левит“

Превод от английски: Петя Петкова, 2011

chitanka.info

На Джон Сегал, *avec un grand mere*^[1]!

ЕДНО

Дани Рот сложи в ръка още малко овлажняващ крем и го втри във вече лъснатия си череп, като се увери, че по скалпа му няма и помен от косми. Преди време, когато зоните на оплешивяване бяха започнали да взимат видимо надмощие над косата му, се бе замислил над възможността да си пусне конска опашка, често първото спасение на губещия косата си мъж, но съпругата му Мишел далеч не бе въодушевена. „Не забравяй, Дани, каза му тя, че под всяка конска опашка се крие конски задник“. Това го бе убедило да възприеме изгледа на билиардна топка и със задоволство се бе озовал в компанията на няколко звезди, техните телохранители и сбирщина непрокопсаници.

Погледна в огледалото и опипа меката част на лявото си ухо. Още се колебаеше за обица — знак за долар от злато или платинен зъб на акула. И двете щяха да подхождат на професията му, но дали бяха достатъчно забележими? Трудно решение. Трябваше да почака.

Дани отстъпи от огледалото и се запъти към гардеробната да си избере тоалета за деня — нещо, с което да прекара сутринта на срещи с клиенти, обяда в „Айви“ и кинопрожекцията за подбран кръг вечерта. Нещо консервативно (в края на краищата беше адвокат), но с небрежна нотка на неофициалност — все пак беше адвокат от развлекателния бизнес.

Няколко минути по-късно, облечен в тъмносив костюм от много фин камгарен плат, бяла копринена риза, разкопчана на врата, с обувки „Гучи“ и чорапи в цвят на лютиче, той взе своя „Блекбери“ от нощната масичка, изпрати въздушна целувка по посока на спящата си съпруга и слезе във великолепната кухня от гранит и неръждаема стомана. На плота го очакваха кана току-що приготвено кафе и броеве на „Варайъти“, „Холивуд рипортър“ и „Ел Ей таймс“, оставени от прислужницата. Ранното утринно слънце грееше и обещаваще пореден превъзходен ден. Светът беше такъв, какъвто трябва да бъде за представител на холивудския елит.

Рот трудно можеше да се оплаче от ръката на съдбата. Имаше млада, руса, модерна, много слаба жена, процъфтяващ бизнес, апартамент в Ню Йорк, скиорска хижа в Аспен и къщата, която той възприемаше като свой щаб — триетажна камара от стомана и стъкло в оградения, охраняван квартал „Холивуд хайтс“. Тук той държеше съкровищата си.

Подобно на много от съвременниците си Рот бе натрупал колекция от впечатляващи за обществото аксесоари. Имаше диаманти и гардероби, пълни със скъпи дрехи за съпругата му, три картини на Уорхол и една на Баския за стените в дневната, скулптура на ходещ човек от Джакомети за терасата, както и идеално реставриран стар „Мерцедес“ с отварящи се нагоре врати за гаража. Ала неговата слабост, която донякъде се явяваше и причина за тревожност, бе винената му колекция.

Бе му коствало много години и доста пари да я състави. Не друг, а Жан-Люк, виненият консултант, бе признат, че Рот притежава една от най-добрите частни изби в града. Може би дори *най-добрата*. Имаше висококачествени червени вина от Калифорния, както и богата гама от най-бележитите бургундски бели вина. Имаше дори цели три кашона от великолепното Yquem, реколта 1975. Но перлите в короната на колекцията — и, разбираемо, източник на голяма гордост — бяха близо петстотинте бутилки премие крЮ кларе от Бордо. Те не просто бяха с първокласно качество, но бяха и от велики реколти. Lafite Rothschild, реколта 1953, Latour, реколта 1961, Margaux, реколта 1983, Figeac, реколта 1982, Petrus, реколта 1970. Съхраняваше ги в изба под къщата, в която се поддържаха постоянна температура между 13,33 и 14,44 градуса и 80 процента влажност. Когато на пазара се появеше привлекателно предложение, Рот прибавяше към тях по някоя нова придобивка, но рядко взимаше от тези превъзходни бутилки за пиене. Просто да ги *притежава* бе достатъчно. Или поне беше, до съвсем скоро.

През последните няколко седмици удоволствието, което изпитваше, докато размишлява над съдържанието на избата си, бе по-слабо от обичайното. Проблемът беше, че като се изключат малцина привилегировани, никой никога не виждаше бутилките Latour, Margaux и Petrus, а тези, които ги виждаха, обикновено не бяха достатъчно впечатлени. Миналата вечер например им гостуваше двойка от

Малибу, която бе разходена на пълна обиколка из избата — вино на стойност три милиона! — а те дори не си направиха труда да си свалят слънчевите очила. Още по-лошо — даже отказаха Orus One, сервирано с вечерята, а пожелаха студен чай. Никакво признание, никакво уважение. Беше от онези вечери, които могат да накарат сериозния колекционер на вино да избухне в ридания.

Рот поклати глава да прогони спомена и спря на път към гаража да се наслади на гледката — на запад „Бевърли хилс“, на изток „Тай таун“ и Малката Армения, на юг безкрайното потрепващо протежение на самолетните писти на летище ЛАКС, където капаха и излитаха самолети с размера на играчки. Може би не беше най-красивата гледка, особено когато имаше смог, но беше гледка отвисоко, гледка надалече, скъпа гледка, и най-хубавото — *неговата* гледка. Мое, всичко това е мое, мислеше си понякога той, особено през нощта, когато светлините долу образуваха блестящ килим, простиращ се с километри.

Наведе се да влезе в уютното купе на мерцедеса си и вдъхна уханието на добре поддържана кожа и полирано орехово дърво. Този модел беше една от великите класически коли, толкова стар, че предшестваше изобретяването на поставките за чаши, а Рафаел, мексиканският надзирател, се грижеше за нея все едно е музеен експонат. Рот я изкара от гаража и се отправи към кабинета си на булевард „Уилшър“, а мислите му се върнаха към избата и това глупаво семейство от Малибу, което и бездруго никога не бе харесвал.

Размислите за тях съвсем естествено го накараха да премине към по-философско разсъждение за радостите на притежаването. И тук Рот трябваше да се съгласи, че признанието, дори и завистта на околните бяха от ключово значение за собственото му удоволствие. Къде, запита се той, е удовлетворението да притежаваш желани придобивки, които другите почти никога не виждат? Това беше като да държи своята млада, руса жена заключена, без достъп до обществото или да осъди мерцедеса си на доживотно заточение в гаража. И въпреки това ето че притежаваше най-хубавите вина в света, струващи милиони долари, и ги държеше в изба, където надали ги виждаха повече от петимашестима посетители годишно.

Когато стигна до кутията със затъмнени стъкла, в която се помещаваше кабинетът му, Рот бе направил две заключения — първо,

консумацията в затворен кръг бе за слабаци и, второ, неговата винена колекция заслужаваше по-многобройна публика.

Излезе от асансьора и се запъти към ъгловия си кабинет, подготвяйки се за дневната схватка със Сесилия Волпе, секретарката си. Откровено казано, тя не беше съвсем подходяща за работата. Правописът ѝ беше трагичен, в паметта ѝ имаше чести пропуски, а отношението ѝ към много от клиентите на Рот говореше за патрицианско презрение. Но имаше и утехы — притежаваше най-забележителните крака, дълги и с неизменен тен, които изглеждаха дори още по-дълго от явно неизчерпаемите и запаси от обувки с десетсантиметрови токчета. А и беше единствената дъщеря на Майрън Волпе, глава на династията Волпе, която бе нападнала филмовия бранш преди две поколения и все още се ползваше със значително задкулисно влияние. Както Сесилия неведнъж казваше, Волпе най-много се доближаваха до статута на кралско семейство в Холивуд.

Рот я търпеше заради връзките ѝ въпреки продължителните ѝ лични разговори, честите почивки за гримиране и отвратителния правопис. Що се отнася до самата Сесилия, за която работата беше занимание между срещите, тя смяташе, че задълженията ѝ са предимно декоративни и церемониални. Кабинетът на Рот ѝ осигуряваше приемливо за обществото положение, леки задачи (тя си имаше своя лична асистентка, която се занимаваше с досадните, но важни подробности) и от време на време вълнението от срещата е прочутите личности от списъка с клиенти на Рот.

Търканията между него и Сесилия бяха леки и обикновено се свеждаха до бърза размяна на реплики относно графика в началото на всеки работен ден. Така беше и тази сутрин.

— Виж — каза ѝ той, докато проверяваха първото име в бележника за срещи — беше на киноактьор, който се радваше на втора кариера в телевизията, — знам, че не е от любимците ти, но няма да умреш, ако си мила с него. Една усмивка, това е всичко.

Сесилия завъртя очи и потрепери.

— Не те моля да се държиш сърдечно. Просто се дръж добронамерено. Какъв му е проблемът все пак?

— Нарича ме сладурче и всеки път се опитва да ме хване за задника.

Рот не го винеше. Всъщност и него често го спохождаха мисли в същата посока.

— Момчешки ентузиазъм — заяви той. — Младежки приповдигнат дух.

— Дани — рече тя, като отново завъртя очи, — той *признава*, че е на шейсет и две.

— Добре, добре. Ще се задоволя с ледена учтивост. А сега ме чуй — имам един личен проект, с който ти можеш да ми помогнеш, нещо като материал за звездна личност. Мисля, че моментът е подходящ за мен.

Веждите на Сесилия, две съвършено изскубани дъги, се повдигнаха.

— Кой е звездата?

Рот продължи все едно не я е чул.

— Нали знаеш, че притежавам фантастична винена колекция? — Той напразно погледна за някаква промяна в изражението на Сесилия, някакво потрепване на признание от тези безразлични вежди. — Ами притежавам я и съм готов да дам ексклузивно интервю в избата ми на подходящия журналист. Ето каква е гледната точка — аз не съм просто бизнес машина, аз съм познавач, човек с вкус, който оценява изисканите неща в живота — замъци, реколти, Бордо, всички тези обвити в паяжини френски глупости. Какво мислиш?

Сесилия сви рамене.

— Ти и още сто други. В Ел Ей е пълно с винени манияци.

Рот поклати глава.

— Ти не разбираш. Това е уникална колекция. Първокласни червени вина от Бордо от изключителни реколти — над петстотин бутилки. — Той замълча, за да придаде повече тежест. — Струват над три милиона долара.

Сумата от три милиона долара бе нещо, което Сесилия можеше да схване.

— Страхотно — рече. — Сега разбрах.

— Мисля за ексклузивно интервю за „Ел Ей таймс“. Познаваш ли някого там?

Сесилия огледа ноктите си замислено за момент.

— Собствениците. Е, татко познава собствениците. Предполагам, че може да ги попита за някой, който да напише историята.

Рот се усмихна, облегна се на стола и се възхити от жълтите си чорапи.

— Чудесно — заяви той. — Значи се разбрахме.

Интервюто бе насрочено за събота сутринта и домакинството на Рот бе готово за посещението след получения подробен инструктаж. Мишел имаше дребна второстепенна роля в началото, трябваше да играе грациозна домакиня и да убеди гостите, че от време на време е винена вдовица. На Рафаел бе наредено да подкастри пурпурната бугенвилея, която се спускаше по стената на терасата. Мерцедесът, бляскав след последното лъскане, бе оставен, уж по случайност, на алеята пред къщата. В избата се носеха звуци от концерт за пиано на Моцарт, които идваха от колони, скрити в тъмни ниши. Свидетелствата за богатство, вкус и изтънченост бяха навсякъде. Рот дори се чудеше дали да не отвори някоя от скъпоценните си бутилки, но в крайна сметка не можа да се насили да направи такава жертва. Журналистът и фотографът трябваше да се задоволят с бутилката Krug, която се охлаждаше в кристална ледарка върху масата в избата.

Пристигането на хората от „Ел Ей таймс“ бе обявено от пазача на входа на комплекса. Мишел и Рот заеха местата си на стълбището, водещо към алеята, изчакаха журналистите да слязат от колата и се отправиха царствено надолу по стълбите.

— Господин Рот? Госпожо Рот? Приятно ми е да се запознаем — плещест мъж в измачкано ленено сако се запъти към тях с протегнатата ръка. — Аз съм Филип Евънс, а този подвижен магазин за фотоапарати — кимна той към младия мъж, окичен с оборудване — е Дейв Грифин. Той е по снимките. Аз съм по думите. — Евънс се завъртя и застана в южна посока. — Брей. Ама че гледка!

Рот махна небрежно с ръка.

— Почакайте да видите избата.

Мишел си погледна часовника.

— Дани, трябва да проведе няколко телефонни разговора. Оставям ви, момчета, но ми обещавайте да ми запазите чаша шампанско — каза тя и с усмивка и прощално махване с ръка се отправи към къщата.

Рот ги въведе в избата и докато фотографът се бореше с проблемите на светлината и отражението, интервюто започна.

Евънс беше старомоден репортер, който работеше по-скоро с факти, отколкото със спекулации. Близо час си води записки за историята на Рот: навлизането му в развлекателния бизнес, първата му среща с хубавите вина, разгръщането на страстта му по великите реколти, оборудването на технически съвършена изба. Като фон, прекъсващ звуците от музиката на Моцарт, се чуваше щракането и бръмченето на апарата, докато фотографът обикаляше из помещението.

В деловия си живот Рот се изказваше предимно от името на клиентите си и откри, че му е приятно да говори за себе си пред внимателен слушател. До такава степен, че трябваше Еванс да му зададе въпрос за качествено шампанско, за да се сети да отвори бутилката Krug. Това доведе, както често се случва с чаша-две шампанско, до по-непринуден и не съвсем дискретен поврат в интервюто.

— Кажете ми, господин Рот — подхвана Еванс. — Знам, че колекционирате тези великолепни вина за удоволствие, но били ли сте изкушен да продавате? Искам да кажа, че сигурно доста пари са заключени в бутилки тук долу.

— Да видим — отвърна Рот, като се огледа сред рафтовете с бутилки и плътно наредените дървени сандъци. — Latour, реколта 1961, например ще донесе между 100000 и 120000 долара на кашон, Margaux, реколта 1983 — около 10000, а Petrus, реколта 1970... ами, при Petrus цифрите винаги са високи. Предполагам, че това струва около 30000 долара, ако можеш да го намериш. Всеки път, когато се изпива бутилка от това вино, недостигът повишава цената също толкова, колкото и качеството на виното. — Той напълни повторно чашите и огледа фината спирала от мехурчетата, която се надигаше в тях. — Но да отговоря на въпроса ви — не, не съм изкушен да продавам. — Усмихна се. — За мен това е като колекция с произведения на изкуството. Течно изкуство.

— Кажете ми приблизително число — подкани го Еванс. — Според вас на каква стойност възлиза колекцията ви?

— Точно сега? Вината от Бордо струват три милиона. Тази сума ще се качи с времето. Както казах, недостигът повишава цената.

Фотографът, който беше изчерпал творческите възможности на винените бутилки и рафтовете на избата, сега се отправи към Рот със

светломер в ръка.

— Време е за портрет, господин Рот — подкани го той. — Бихте ли застанали до вратата? Може ли с бутилка в ръка?

Адвокатът се замисли за момент. После извънредно внимателно извади от отделението ѝ магнум бутилка Petrus, реколта 1970.

— Какво ще кажете за тази? Струва десет бона, ако изобщо успееш да я намериш.

— Идеално. Сега се завъртете наляво, за да падне светлината върху лицето ви, и се опитайте да държите бутилката пред рамото си. — *Шрак, щрак.* — Страхотно. Вдигнете леко бутилката. Усмивка. Чудесно. Превъзходно.

Шрак, щрак, щрак. Продължиха в този дух още пет минути, което даде възможност на Рот да сменя изражението си — от доволен ценител до сериозен винен инвеститор.

Двамата с Еванс оставиха фотографа да прибере оборудването и го изчакаха пред избата.

— Имате ли всичко, което ви трябва? — поинтересува се Рот.

— Абсолютно — увери го журналистът. — Ще се получи наистина хубава статия.

Така и стана. Цяла страница в раздела, посветен на свободно време (озаглавена предвидимо „Гроздовете на Рот“^[2]), с голяма снимка на Рот, държащ магнум бутилката, и няколко по-малки кадъра от избата, придружени с изчерпателен и ласкателен текст. Не само че беше ласкателен, но и бе изпълнен с подробности, каквито любителите на виното очакват — от броя бутилки от всяка реколта до дегустационни бележки от специалисти като Броудбент и Паркър, от различните сортове до по-загадъчните въпроси като датите, когато започва гроздоберът, периодите на мацерация, състоянието на почвата и съдържанието на танини. И поръсени в текста като трюфели във *foie gras*^[3] се мяркаха цените. Обикновено бяха на кашон или на бутилка, но понякога и в по-малки, по-достъпни мерки като 250 долара за чаша и дори 75 долара за глътка вино Yquem.

След като прочете и препрочете статията, Рот остана повече от доволен. Прецени, че е представен като добре осведомен и сериозен човек. Нямаше нищо показно и новобогаташко, стига читателят да не

обърне внимание на мимолетното споменаване на хижата в Аспен и любовта на адвокатата към частните самолети. Но дори те бяха напълно приемливи, даже съвсем в реда на нещата във висшите ешелони на калифорнийското общество от XX век. Рот бе уверен, че статията като цяло е постигнала целта си. Светът — или поне светът, който имаше значение, *неговият* свят — вече беше наясно с обстоятелството, че той е не само богат и преуспяващ бизнесмен, но също и познавач на реколтите и истински винен покровител.

Това се потвърди многократно в дните след публикуването на материала. Оберкелнерите и сомелиерите в любимите ресторанти на Дани се отнасяха към него с още по-голяма почителност и кимаха одобрително при избора му от винените листи. Делови познати му звъняха да се допитват за съвет относно своите собствени, не толкова бляскави изби. От списанията му искаха интервюта. Статията бе препечатана и в „Интернешънъл хералд трибюн“, който се разпространяваше по цял свят. Изглеждаше, че за една нощ Рот се е превърнал в големия специалист по винени въпроси.

---

[1] С голямо благодаря (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи с *Grapes of Wrath*, „Гроздовете на гнева“, роман от Джон Стайнбек. — Бел.прев. ↑

[3] Специалитет от гъши дроб (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВЕ

В Лос Анджелис беше Бъдни вечер и всички традиционни гледки на най-радостния сезон бяха налице. Дядо Каледи със слънчеви очила, някои обути в червени къси панталони заради жегата, звъняха с камбанките си и поклащаха изкуствените си бради, докато се разполагаха в най-заможните части на града. В „Бевърли хилс“ някои от по-празничните ливади бяха посипани с изкуствен сняг, внесен от Китай. „Родео драйв“ просветваше от блясъка на платинените карти „Америкън експрес“. Бар в Уилшър предлагаше удължено време за промоции от единайсет сутринта до полунощ, като примамваше клиентите с органично мартини. Представителите на полицията пък с необичайна щедрост раздаваха глоби за неправилно паркиране и за шофиране в нетрезво състояние.

Докато вечерният здрач се сгъстяваше в нощна тъма, една линейка си проправи път през празничния трафик по „Сънсет булевард“ и се отправи към хълмовете. Там спря пред бариерата на входа на „Холивуд хайтс“. Пазачът се прозя от скука след няколкото безметежни часа, излезе от будката си с климатик и отиде при двамата мъже в линейката.

— Какво става? — попита ги той.

Шофьорът, облечен в бели болнични дрехи, се подаде през прозореца.

— Звучи сериозно, но не можем да сме сигурни, докато не стигнем. Обаждане от имението на Рот.

Пазачът кимна и се върна в миниатюрната си крепост да се обади в къщата. Шофьорът го видя да кимва отново, преди да затвори телефона и да вдигне бариерата. Вписа посещениято в тефтера и си погледна часовника — оставаха само десет минути до края на смяната му. Лош късмет за колегата, който щеше да го замести и да прекара Бъдни вечер в будката пред телевизора.

Когато пристигна в имението на Рот, линейката бе посрещната от човека, дал зелена светлина на пазача, видимо развълнувания Рафаел.

Той бе оставен да пази имота, докато собствениците прекарват Коледа в Аспен, и единствено мисълта да изчезне през мексиканската граница с 50000 долара в брой го бе убедила да изостави удобната си, макар и незаконна работа. Заведе двамата мъже от линейката направо в избата.

Методично, без да бързат, те надянаха гумени ръкавици и се захванаха да разтоварват празни кашони с името на винарна в долината Напа. При предварителната обиколка на избата установиха, че бутилките от Бордо заемат отделен дял, което беше предимство. Щяха да прекарат по-малко време в оглеждане на рафтовете. По списък започнаха да опаковат бутилките в кашоните, отбелязваха имена и реколти. Рафаел им помагаше, като слагаше напълнените кашони отзад в линейката. Бе предупреден, че всяка счупена бутилка ще му струва скъпо.

В кашоните имаше по една дузина бутилки или по шест магнум бутилки и когато мъжете приключиха, разполагаха с четиресет и пет пълни и натоварени кашона. След като направиха последна проверка и погледнаха със съжаление вината от Калифорния и кутиите с хавански пури от времената преди Кастро, мъжете изключиха осветлението и затвориха вратата. Сега беше време за някои промени във вътрешността на линейката.

Кашоните бяха наредени плътно един до друг от двете страни на носилката и бяха покрити с болнични одеяла. Рафаел, който вече беше толкова нервен, че спокойно можеше да се окаже спешен случай, бе настанен на носилката и му бе сложена фалшива система с морфин, която да облекчи мнимата болка от спукания апандисит. Така подготвена, колата се отправи към охранителната будка, където шофьорът спря колкото да пожелае на пазача „Весела Коледа“ и изчезна с премигващи светлини в нощта.

Шофьорът се ухили, когато чу звук от движение в задната част на линейката.

— Добре, Рафаел, време е за ставане. Ще те свалим, преди да се качим на магистралата. — Той извади от джоба си плик и го подаде през рамо. — Най-добре ги преброй. На стотачки са.

Пет минути по-късно линейката паркира на тъмна пряка и Рафаел слезе. Следващата спирка беше гараж на още по-тъмна уличка в запусната част на западен Ел Ей, където кашоните с вино бяха прехвърлени от линейката в обикновен микробус. Оставаше само да се

махне номерът на линейката и да я закарат до близък болничен паркинг и двамата мъже можеха да поемат с микробуса към Санта Барбара.

ТРИ

В Аспен Рот прекара дори по-приятно от обикновено. Множество знаменитости бяха тук да карат ски и да бъдат видени и той успя да завърже познанства с трима-четирима потенциални клиенти. За негова изненада голяма роля за тези му успехи изигра статията в „Ел Ей таймс“. При все че се бе появила през септември, знаменитостите, които, както сами обясниха, „се интересуваха от вино“, бяха доста на брой и всички бяха чели за колекцията на Рот. Традиционните теми за разговор в Аспен — изневери, съвети за акции, пластична хирургия, кражби от студиа, бяха заменени с беседи за изби и реколти, за Бордо срещу Калифорния, за оптималното време за отлежаване и, разбира се, за цените на вината.

Рот се изказваше пред малки, но заинтригувани аудитории, които при нормални обстоятелства щяха да са леко извън социалния му кръг, и се възползва от възможностите за бизнес, които му се отваряха. Днес темата беше вино, но утре можеше да се появи някое сочно предложение за работа. През тази снежна коледна седмица ските на Рот стояха недокоснати и Мишел разполагаше с пълното внимание на техния ски инструктор.

На връщане към Лос Анджелис семейство Рот пътува в частен самолет заедно с двойка, която познаваха бегло и която бе силно впечатлена да види Рот в толкова бляскаво обкръжение. Адвокатът не обърна внимание на ласкателството и се оплака простодушно, че е бил твърде зает и не му е останало време да кара ски. Това загатваше, че е говорил за бизнес, а не за Бордо, и той на драго сърце остави нещата така. Беше удовлетворяващ край на много удовлетворяваща седмица.

Настроението му се задържа до вечерта, когато със съпругата му пристигнаха в къщата в „Холивуд хайтс“ и откриха, че Рафаел го няма да ги посрещне. Не бе оставил бележка да обясни отсъствието си. Това беше необичайно и тревожно. Но след като прекосиха жилището, се успокоиха. Картините на Уорхол си висяха по стените, статуята на Джакомети си стоеше на балкона и къщата изглеждаше непокътната. В

малкия приземен апартамент на Рафаел дрехите му висяха в гардероба, а леглото му бе оправено. Нищо не говореше за внезапно заминаване. Семейство Рот си легнаха рано озадачени и раздразнени, но не прекалено притеснени.

Всичко се промени на следващата сутрин, когато Рот слезе в избата.

— Исусе Христе!

Изтерзаният вопъл замалко не свали Мишел от тренажора. Тя забърза към избата, където завари съпруга си да зяпа като хипнотизиран в стена с напълно празни рафтове.

— Няма ги вината ми от Бордо! До последната проклета бутилка! Всички са изчезнали. — Рот закрачи напред-назад, като гневно свиваше и разпускаше юмруци. — Пипна ли този дребен кучи син, ще го убия. Ще му оскубя косата.

Като продължи да мърмори още по-зловещи смъртоносни заплахи, той се качи горе да потърси своя „Блекбери“.

Позвъни последователно на пазача на портата, на лосанджелиската полиция и на застрахователната си компания.

Пазачът пристигна пръв, стиснал тефтера, в които се вписваха посещенията. Рот вече бе възстановил донякъде способността си да говори свързано.

— Така, искам да знам кой е влязъл в къщата ми и кога, както и защо, по дяволите, не е бил спрян на бариерата. — Той заби пръст в гърдите на пазача. — И искам името на задника, който е бил дежурен.

— Веднага ще проверя, господин Рот. — Пазачът мислено се помоли кражбата да не се е случила по време на негова смяна, прелисти тефтера и накрая вдигна поглед, в който ликуването бе примесено с облекчение. — Намерих го. На Бъдни вечер спешен медицински случай. Линейка е влязла в 8:20 часа и е излязла в 10:50. Том е бил дежурен. Вашият надзирател му е дал разрешение да ги пусне.

— Обзалагам се, че го е направил, този дребен мръсник. — Рот грабна тефтера от пазача и надникна в него сякаш се надяваше на още разкрития. — Това ли е всичко? Няма ли име на болницата? Нито документ за самоличност на лекаря? Господи.

— Разполагаме с номера на линейката. И предполагам, че са казали, че е спешен случай.

— Да, бе, точно така. Нямали са търпение да сложат ръка на виното ми.

Рот поклати глава и връчи тефтера на пазача, който се измъкна почтително. Върна се в будката точно когато пристигнаха полицаите — двама отегчени на вид детективи, дошли по поръчение, за което вече предчувстваха, че ще е загуба на време.

— Да знаете — каза им Рот, когато пристигнаха в къщата, — че съм щедър дарител на полицейската благотворителна асоциация, така че ще е добре поне веднъж да получа нещо в замяна на парите си. Последвайте ме.

Детективите кимнаха едновременно и през главите им мина една и съща мисъл. Насреща си имаха поредната важна клечка, която всяка Коледа изпраща на полицейската благотворителна асоциация чек за 100 долара и очаква специално отношение.

Едва бяха влезли в избата, когато Рот започна.

— Виждате ли това? — попита, сочейки към празните рафтове. — Вино на стойност три милиона долара, отне ми десет години да го събера, невъзможно е да се възстанови. Невъзможно. И тези копелета са знаели какво правят. Взели са само вината от Бордо.

— Господин Рот — обади се по-възрастният детектив, извадил бележника си, докато колегата му се зае да оглежда избата, — трябват ми някои подробности. Кога...

— Искате подробности? На Бъдни вечер, ние бяхме в чужбина, на портала пристига линейка с някаква тъпа история за спешен случай. Пазачът се обажда в къщата и надзирателят му дава зелена светлина.

— Как се казва надзирателят?

— Торес. Рафаел Торес.

— Мексиканец?

— Да не ви звучи като еврейско име?

Детективът въздъхна. Имаше си работа с остроумен тип.

— Господин Рот, длъжен съм да ви попитам. Прислужникът ви имаше ли зелена карта? Социална осигуровка? С други думи, беше ли законен имигрант?

Рот се поколеба.

— Ами, не точно. Но какво значение има? Пуснал ги е и те са го отвели с тях. Защото снощи, когато се върнахме от Аспен, него го нямаше. Проверихме къщата. Нищо не липсваше. Но тази сутрин

погледнах в избата. — Рот се извърна към празните рафтове и разпери ръце. — Три милиона долара.

Детективът вдигна поглед от бележките си и поклати глава.

— Проблемът, господин Рот, е, че днес сме 31 декември. От обира са минали цели шест дни. Знаели са какво искат и са измислили как да влязат и да го вземат. Ще проверим за отпечатьци, но... — Той отново поклати глава — Това е професионално изпълнение. Надали са оставили адреса си.

Беше ред на Рот да въздъхне. Остроумно ченге. Само това му трябваше.

Детективът приключи със записките и прибра бележника.

— По-късно днес ще пратим екип от съдебна медицина и ще говорим с пазача. Може да е забелязал в линейката нещо, което да ни даде следа. Ще дойдем при вас веднага щом разполагаме с някаква информация. Междувременно ви предлагам да не пипате нищо в избата.

Рот прекара остатъка от утрото на телефона. Първото му обаждане бе до Сесилия Волпе, но то бе поето от жената на рецепцията. Тя му напомни, че е дал на секретарката си отпуск по болест, за да отиде на процедури по издължаване на косата и на солариум като подготовка за новогодишните празненства. И така той бе принуден сам да размести срещите си за деня. През целия ден Мишел непрекъснато влизаше и излизаше от гардеробната си, докато избираше подходящ тоалет за тържеството, на което бяха канени тази вечер в „Бевърли хилс“. Рот кръстосваше къщата с телефон, прилепен до ухото. Всеки път, като се сетеше за избата си, зеещата празнина му се струваше още по-голяма. Дори гледката от терасата бе обвита в плътен слой смог. Рано следобед, когато му предстоеше да се срещне с представител на застрахователната компания, вече беше убеден, че съдбата му има зъб. Самосъжалението бе примесено с гняв и той вземаше надмощие.

Елена Моралес, вицепрезидент, отговаряш за частните клиенти на „Нокс уърлдуайд“, пристигна точно в три часа следобед. При нормални обстоятелства Рот щеше да направи усилие да я очарова. Тя беше, както казваха многобройните ѝ почитатели, твърде красива за застрахователния бизнес. Имаше очи с цвят на тъмен шоколад, смолисточерни коси и тяло, което напълно отговаряше на високите

холивудски критерии. Днес обаче всичко това не оказва никакво въздействие на Рот.

Елена едва успя да му даде визитната си картичка, преди той да наложи тона на срещата.

— Надявам се, че няма да ми пробутате обичайните застрахователни простотии.

Моралес беше свикнала с подобни реакции и със спорадичните избухвания на богатите си клиенти. Заможните, изолирани от парите и защитени от привилегиите си, не бяха пригодени да се справят със суровите обстоятелства на живота. Когато се сблъскваха с някаква загуба, те се държаха като разглезени деца — себични, безразсъдни, често истерични. Беше виждала такива изпълнения неведнъж.

— Какви са тези обичайни застрахователни простотии, господин Рот?

— Знаете какво имам предвид. Всички глупости, написани със ситен шрифт, за смекчаващи вината обстоятелства, клаузи и условия, ограничена отговорност, непълно покриване на щетите, природни бедствия, вратички в полицата и прочее... — Рот спря да си поеме дъх, докато търсеше още примери за греховните навици на застрахователните компании.

Елена запази мълчание. Опитът я бе научил да оставя нещата на естествения им ход. Клиентите рано или късно оставаха без дъх и изчерпваха ругатните си.

— Е? — обади се Рот. — Не говорим за жълти пари. Говорим за три милиона долара.

Елена погледна копието от застрахователната полица на адвокатата, което беше взела. Съгласно указанията му вината от Бордо бяха застраховани отделно, но не за три милиона. Тя въздъхна.

— Всъщност, господин Рот, в договора е записано два милиона и триста хиляди. Но можем да обсъдим това по-късно. Вече се свързах с полицията и знам повечето подробности, макар че очевидно ще трябва да проведем собствено разследване.

— Колко години ще ви отнеме това? Виното е изчезнало. Беше застраховано. Какво друго ви трябва?

Елена погледна вената, пулсираща на челото на Рот като потрепващ, бесен червей.

— Опасявам се, че това е задължителна част от процедурата по иска, господин Рот. Не можем да ви изплатим застраховката, докато не сме напълно наясно с обстоятелствата около обира. Съжалявам, но това е стандартна практика. Този случай е малко по-сложен, защото обирът явно е станал възможен благодарение на член на домакинството ви. Просто трябва да проучим случая, това е всичко.

— Това е нечувано — възмути се Рот и се изправи, приближи до мястото, където седеше Елена, и я изгледа изпепеляващо. — Да не намекувате, че имам нещо общо с това?

Елена се изправи и пхна полицата му в куфарчето си.

— Нищо не намекувам, господин Рот. — Тя затвори куфарчето с щракване. — Не мисля, че ще постигнем много днес. Може би, когато не сте толкова разстроен, ще имате възможност да обмислите...

— Ще ви кажа какво ще имам възможност да обмисля. Откраднато е вино на стойност три милиона долара, а вие с вашите проклетите процедури и абсурдни стандартни практики правите всичко възможно да избегнете законовата си отговорност. Искам си виното обратно или настоявам да получа подписан чек за три милиона долара. Ясно ли е?

Елена се запъти към вратата.

— Напълно ясно, господин Рот. Нашият следовател ще се свърже с вас. Весело посрещане на новогодишната нощ.

Не трябваше да казвам това, помисли си Елена, докато шофираше обратно към централата на компанията си. В момента той сигурно получаваше инфаркт. Не за пръв път тя се чудеше дали заплатата ѝ компенсира арогантността и непочтеността, които трябва да понася. А и каква наглост бе проявил този тип, опитвайки се да качи стойността на застрахованите вина със седемстотин хиляди. Мобилният ѝ телефон звънна.

Обаждаше се шефът ѝ.

— Току-що говорих с Рот. Явно срещата не е минала много добре. Да поговорим, когато се върнеш в службата.

Президентът на „Нокс уърлдуайд“, възрастен мъж, чиято блага външност криеше остър ум и професионална неохота да се разделя с пари, се изправи, когато Елена влезе в кабинета му. Това беше едно от нещата, които тя харесваше във Франк Нокс — малки прояви на кавалерство в свят, в който лошите обноски ставаха все по-

разпространени. Той заобиколи бюрото си и двамата се настаниха във вехтите кожени кресла до прозореца. Обстоятелството, че не бе сменял мебелировката в кабинета си в продължение на тридесет и пет години, бе един от малките поводи за гордост на Нокс. Масивното бюро, тежките книжни лавици от орехово дърво, пищните, вече поизносени, стари ориенталски килими, напуканите маслени платна, изобразяващи слени и други благородни създания — всички те принадлежаха на друг век. Подобно на самия Нокс те бяха елегантни, захабени и приветливи.

Той ѝ се ухили.

— Пореден забавен ден в Холивуд. Разкажи ми за него.

Елена сподели какво беше научила от детективите, поели случая, и кратко описа на Франк поведението на Рот, включително опита му да надуе цената на застрахованото вино.

— Франк, повярвай ми. Направо му беше избила пяна на устата. Говореше безсмислици. Нямаше смисъл да оставам.

Старецът кимна.

— И като говори с мен, беше така. — Той се втрени през прозореца, а пръстите му почукваха подлакътника. — Да видим. Обирът е извършен преди шест дни, което означава, че са имали достатъчно време да се измъкнат. Полицаяте предполагат, че са професионалисти. Помогнал е вътрешен човек, при това незаконен имигрант. Бих казал, че нямаме никакъв шанс да го проследим. А нашият господин Рот подскача за чек.

— За три милиона — уточни Елена.

— Ще му се. За негово нещастие е платил вноската само за два милиона и триста хиляди. Въпреки това подобна сума има значителна сантиментална стойност и не искам да се разделям с нея. — Старецът се наведе напред. — Колко бутилки, казваш, са откраднати?

— Между петстотин и шестстотин, ако вярваме на Рот.

— Е, ще е нужно време да се изпият. Може би това и трябва да търсим — не крадците, а виното. Няма да е никак лесно да се отърват от петстотин бутилки, освен ако не са работили по поръчка. — Той се изправи и се усмихна на Елена. — Трябва ни хрътка. Имаш ли някакви идеи?

ЧЕТИРИ

Елена седеше на бюрото си и обмисляше възможните ходове. Ако съдеше по неотдавнашния си разговор с лосанджелиската полиция, беше малко вероятно да проведат разследване с особен ентузиазъм. Следите вече бяха изстинали и нямаше никакви непосредствени улики. Ясно можеше да си представи как случаят събира прах с години.

Във връзка с други случаи в миналото тя се бе обаждала на агенти на свободна практика, следователи, специализирани в различни области на престъпленията и бедствията — всичко от кражба на бижута до срутване на жилищни блокове. Но вино? Никога не ѝ се бе налагало да работи с крадено вино, при това толкова много. Петстотин бутилки, изчезнали с експедитивността на военна операция. Едно беше сигурно — тези крадени вина нямаше да се появят в сайта eBay. Най-вероятно ставаше дума за обир по поръчка, задача, планирана и финансирана от бог знае кого, може би друг колекционер. Ако нещата стояха така, тя трябваше само да намери винен ценител с криминални наклонности. Просто. Надали имаше повече от няколко хиляди, пръснати по света.

Франк бе казал, че им трябва хрътка. Но трябваше да е по-особена хрътка — която има въображение и нетрадиционни контакти и в идеалния случай разполага с опит от първа ръка с крадци в действие.

Докато Елена размишляваше, прелистваше класъора с визитни картички. Спря на буквата А. Погледна името на картичката и въздъхна. Нямаше никакво съмнение, това беше подходящият човек за тази работа. Но дали искаше отново да се замесва с него? Този път го дръж на разстояние и всичко трябва да е много делово, каза си тя, докато звънеше на секретарката си.

— Провери дали можеш да намериш Сам Левит? Той е в „Шато Мармонт“.

Автобиографията на Сам Левит, ако някога би имал неблагоприятието да я предостави, щеше да е необичайно четиво.

Като студент по право в колежа, чудейки се как да изплати студентския си заем, той се бе заинтригувал от използването на престъплението като средство за придобиване на големи суми пари. Но понеже не беше склонен към насилие, не бе привлечен от идеята за кървави престъпления. Твърде грубо, твърде тромаво, а и не на последно място — адски опасно. Това, което му допаднаше, бе използването на интелигентността като криминално оръдие. Мозъкът, а не пистолетът.

Съвсем естествено за млад мъж, избрал за своя кариера безкръвните престъпления, той навлезе в света на корпоративното право. Работеше нечовешки много и изкарваше пари. И покрай задължението да забавлява клиентите си бе придобил вкус за добрата храна и хубавото вино. Но имаше един проблем, който се задълбочаваше от година на година. Това беше отегчението, предизвикано от същите тези клиенти — скучни хора, които с алчността или способностите си бяха натрупали състояния и бяха твърдо решени да ги увеличат, финансови акули от всякакъв вид и размер — всичките почитащи олтара на акциите. Левит ги намираще за все по-досадни и установи, че му е все по-трудно да скрива неприязънта си към техния свят.

Последната капка, с която чашата преля, дойде по време на делови уикенд, същинска оргия. След него му остана тежък махмурлук и остра депресия. Той импулсивно си подаде оставката и започна да се оглежда за престъпление от по-откровен и някак по-честен характер. „Всичко става“ бе новият му девиз, стига да не бяха замесени оръжия, бомби или наркотици.

Тук е мястото, където във въображаемата автобиография на Левит липсват подробности и тя става леко съмнителна. Той прекара известно време в Русия и опозна доста добре някои части на Южна Америка и Африка. По-късно наричаше тези години периода си на внос и износ, изтощително време на голям риск и високи печалби. Той приключи с извънредно неприятен престой в конгоански затвор, който му костваше три пукнати ребра, счупен нос и тлъст подкуп, за да се измъкне. Преживяването го накара да се замисли, че може би е настъпил моментът за пореден обрат в кариерата му. Подобно на много

американци преди него, които са търсели време и място да умуват над важните решения в живота си, той отиде в Париж.

Първите няколко седмици прекара в наваксване с жените и гастрономията след лишенията в Африка. Не след дълго градът го подтикна да си даде сметка колко малко знае за нещо, което му доставя толкова голямо удоволствие — виното. Като повечето аматьори с чувствително небце той можеше да разграничи хубавото от обикновеното и изключителното от хубавото вино. Ала често се случваше прошепнатите съблазнителни думи на сомелиерите да са непонятни за него. Освен това парижките винени листи бяха пълни с имена на непознати шата. Това беше смущаващо. Той искаше да знае, а не да отгатва. И понеже разполагаше и с време, и с пари, реши да се поглези с шестмесечен курс в Университе дьо вен в Сюз ла Рус — висше учебно заведение, удобно разположено в областта Кот дьо Рон.

Установи, че новото му образование далеч превъзхожда правния факултет. Самият предмет, разбира се, беше много по-приятен. Космополитните му състуденти — французи, англичани, китайци, индийски заселници и неизбежният шотландец — бяха доста по-интересни. Учебните пътувания до „Ермитаж“ (дом на „най-мъжественото“ вино в света), „Кот Роти“, „Корнас“ и „Шатоньоф дю пап“ бяха удоволствие за небцето и извънредно образователни. Започна да понаучава френски и дори за кратко се замисли дали да не си купи лозе. Времето мина бързо.

Но Левит не беше готов да се закопае във френската провинция и след години на странстване усещаше притегателната сила на Америка. Как се бе променила по време на отсъствието му? Как се бе променил той самият?

В едно отношение — никак. Неговото увлечение по находчивото безкръвно престъпление се бе запазило и с приближаването на края на курса мислите му все по-често се насочваха към идеята да се върне отново на работа, но от по-различно естество. Спомените от конгоанския затвор все още далеч не бяха избледнели. Този път, размишляваше той, щеше да действа откъм страната на закона, като следовател и консултант по криминални въпроси. С други думи, като човек, преобърнал се на 180 градуса.

За човек, който обича слънцето, изборът на Лос Анджелис като местоживеене бе почти неизбежен. Ел Ей имаше всичко —

възхитителен климат, пари и екстравагантност, множество мултимилionери, замесени в съмнителни сделки, ужасяващи изстъпления на филмовия бизнес, изобилие от красиви момичета и знаменитости, всички необходими съставки за лудории и забавление бяха налице. И се наложи да направи съвсем кратко разузнаване, за да открие идеалното място за живеене.

„Шато Мармонт“, сгушен недалеч от „Сънсет булевард“ в западен Холивуд, бе замислена като първата жилищна сграда в Лос Анджелис, устойчива на земетресения. Уви, тя бе открита през 1929 г., когато заради финансовите сътресения на Уолстрийт и Голямата депресия продажбата на апартаменти беше невъзможна. Със стаите под наем беше по-лесно и така „Шато Мармонт“ стана хотел, в който се предлагаха и огромни апартаменти.

За Сам това бе едно от най-големите му предимства, но имаше и много други — липсата на домакински отговорности, чарът и експедитивността на персонала, дискретният вход, удобното разположение, спокойната атмосфера. За разлика от повечето модерни хотели „Шато Мармонт“ имаше характер, отчетлива индивидуалност. И предлагаше апартаменти за постоянни посетители. След пробен престой Сам се превърна в един от тях. Нанесе се в апартамент на шестия етаж и започна да търси клиенти, което в Ел Ей не беше никак трудно. Някой богаташ неизменно бе загазил.

Благодарение на обстоятелството, че не страдаше от парична нужда, той си позволяваше да избира само случаи, които го интересуваха — по-необичайните измами и далавери, по-загадъчните изчезвания и машинации, по-дръзките обири. Беше намерил своята ниша и не след дълго си спечели в определени кръгове репутация на човек, който постига резултати и си държи устата затворена.

Обаждането на Елена го завари, докато се възстановяваше след трескав половин час във фитнеса на хотела.

— Сам, обажда се Елена — каза тя и се поколеба. — Сам, прекъсвам ли нещо? Останал си без дъх.

— Защото чувам гласа ти, Елена. Винаги ми действа така. Как си?

— Заета. Затова се обаждам. Трябва да говоря с теб. Може ли да обядваме утре?

— Разбира се. Искаш ли да се качиш до апартамента? Точно като в добрите стари времена?

— Не, Сам. Няма да се кача в апартамента и няма да е като в добрите стари времена. Става дума за работа. Запомни, работа.

— Ти си коравосърдечна жена. Ще направя резервация в ресторанта долу за 12:30 часа. Хей, Елена?

— Какво?

— Ще се радвам да те видя отново. Мина доста време.

И двамата се усмихваха, когато затвориха телефона.

Сам запази обичайната си маса — отделена и частично скрита от погледите от пищно растение, което правеше двора толкова зелено и приятно място. Проследи как насочват Елена към масата и видя как главите на останалите посетители се извърщат, за да я огледат продължително. Дали беше известна? С кого имаше среща? Никога не се знае в „Шато“. Гледката на знаменитости беше част от декора.

Сам я целуна по двете бузи, отстъпи назад и въздъхна дълбоко.

— Ммм. Още ползваш „Шанел“ 19.

Елена го изгледа, наклонила леко глава настрани.

— Още не си си оправил носа.

Докато се хранеха (салата „Цезар“ и минерална вода за Елена, съомга и Meursault за Сам), Елена му разказа всичко, което знаеше за обира. Когато стигнаха до кафето, му даде ксерокопие на статията в „Ел Ей таймс“ и подробен списък на откраднатите вина, предоставен от Рот. Наблюдаваше Сам, докато ги преглеждаше, и призна пред себе си, че счупеният нос вероятно трябва да си остане така. Благодарение на него не беше красив.

Сам вдигна поглед от списъка.

— Това са доста сериозни вина. Интересно е, че не са откраднали нищо от Калифорния. Както и да е, шапка свалям на този, който го е организирал. Добре избрано време, добре планирано, чисто и изпитано — работа по мой вкус.

Елена го погледна над слънчевите си очила.

— Сам?

Той се засмя и поклати глава.

— Нямам нищо общо с това, кълна се. Дори не съм виждал статията. Освен това ти ме познаваш. Вече работя за добрите.

— Това означава ли, че ще поемеш случая?

— Готов съм на всичко за теб, Елена. О, като покриете разходите ми и ми дадете пет процента от стойността на това, което бъде възстановено.

— Два и половина.

— Три.

След като изпрати Елена, Сам се върна на масата си и поръча още едно еспreso. Бяха минали шест месеца, откакто я бе видял за последно, шест месеца от вечерта, която приключи със словесен боксов мач. Сега дори не си спомняше за какво се бяха карали. Неговото нежелание да се обвързва? Нейният отказ да прави компромиси? Както и да е, бе приключило зле. И беше станало още по-зле, когато той разбра, че се е хванала с един от онези хубави млади актьори, толкова многобройни в Холивуд, които градят кариера въз основа на факта, че не са съвсем известни.

По случайност Елена мислеше за същия млад актьор на път към компанията. Не беше сред най-добрите ѝ решения, трябваше да признае. Заместител на предишна връзка, който не ѝ бе помогнал да стъпи на краката си. Но тя не достатъчно скоро бе осъзнала, че новият ѝ приятел вече води страстна любовна връзка със себе си, и ако някога разговорът покажеше признаци да се отклонява от тази всепоглъщаща тема, очите му или се изцъкляха, или търсеха успокоение в най-близкото огледало. Колко беше продължило? Три седмици? Месец? Твърде дълго.

Елена сви рамене и се опита да прочисти главата си. Бе спасена от мислите си от звука на първите няколко такта на „*La Vie en Rose*“^[1]. Това беше мелодията, която Сам бе сложил на телефона ѝ, след като отидоха заедно в Париж, и тя някак си не бе намерила време да я смени.

— Е? Някакъв напредък?

Елена разпозна приглушеното ръмжене, което Дани Рот използваше в разговорите с подчинени. Тя се стегна и отговори:

— Така мисля, господин Рот. Току-що ангажирахме следовател, който ще работи единствено по вашия случай.

— Добре. Кажете му да ми се обади.

[1] „Животът в розово“, песен на Едит Пиаф. — Бел.прев. ↑

ПЕТ

Обаждането на Сам завари Сесилия Волпе в необичайно добро настроение, дължащо се на последния подарък от любящия ѝ баща — светлосиво „Порше“. Обикновено резкият ѝ маниер по телефона бе смекчен до мъркане и звучеше почти извинително, когато каза на Сам, че господин Рот не може да говори в момента, тъй като „приема среща“. (В Холивуд срещите не се провеждат, а се приемат подобно на приспивателни хапчета, често със същия ефект.) Когато Сам обясни кой е и защо се обажда, в отговора на Сесилия се долавяше дори нотка съчувствие.

— Той е направо *съсипан*. Та това е вино за три милиона долара и на всичкото отгоре е бил *предаден* от онзи дребен мексикански подлизурко. Адски, адски неприятна работа.

Тя можеше да продължи в същия дух, ако самият Рот не бе излязъл от кабинета си с една от по-младите си клиентки — актриса, която редуваше филмовите снимки с престои в клиника за лечение на алкохолизъм. Сесилия накара Сам да изчака, докато Рот я изпрати до асансьора.

— Обажда се господин Левит, следователят от застрахователната компания — съобщи Сесилия на шефа си.

Рот отиде в кабинета си да приеме обаждането.

— Крайно време беше да се появите. Какво открихте?

— Едва в началото сме, господин Рот. Ще ми бъде от полза да се срещна с вас и да видя избата. По което време ви е удобно.

— Точно сега ми е удобно.

Сам си пое дълбоко въздух. Това нямаше да е забавно.

— Сега ме устройва, господин Рот. Имам адреса ви. Ще съм там след половин час.

Сам чакаше на пропуската, когато Рот пристигна четиресет и пет минути по-късно, без да се извини и с възможно най-небрежното ръкостискане. От пръв поглед между тях се зароди взаимна неприязън.

Когато Рот го въведе в избата, всякакво съжаление, което Сам би могъл да изпитва към жертвата на обира, се бе изпарило.

През следващия половин час опитите на следователя да събере сведения постоянно бяха осуетявани от настойчивото звънене на мобилния телефон на Рот, което позволи на Сам да разгледа избата и виното — калифорнийските шардоне, каберне и пино, останало след обира. След това огледа внимателно масивната дървена врата в испански стил, която отделяше избата от останалата част на къщата. Когато вече нямаше какво да проверява, спря точно пред Рот, който бе заел молитвена поза — наведена глава, склучени ръце, докато почиташе своя „Блекбери“.

— Не искам да ви прекъсвам — рече Сам, — но вече приключих.

Рот преустанови молитвата си и намръщен вдигна поглед от малкия екран, който изучаваше.

— Е? Какво смятате?

— Първо системата ви за сигурност не струва пукната пара. Мога да отворя ключалката на онази врата с пилчка за нокти. Защо избата не е на отделна аларма? Голяма грешка. Както и да е, вече е малко късно за всичко това. Полицайте вероятно са ви казали, че е извършено от професионалисти.

Сам млъкна. Рот отново се съветваше с електронния си мозък. Следователят насочи следващата си забележка към лъскавото теме на адвоката.

— При разследване на престъпление никога не трябва да отхвърляш очевидното заключение, докато не се докаже, че е погрешно. — Рот не вдигна поглед, така че Сам продължи. — Знаем, че това е вътрешна работа. Знаем, че Рафаел Торес е изчезнал и че вие сте били в Аспен, когато е извършен обирът. Това са фактите, господин Рот, и подозрителният ум може да направи очевидното заключение.

Рот най-накрая прибра телефона в джоба си.

— Което е?

— Може да сте използвали Аспен за алиби и да сте устроили цялата работа — открадвате собственото си вино, плащате на надзирателя си, получавате си застраховката и си прекарвате чудесно, като изпивате доказателствата. — Сам сви рамене и се усмихна. — Нелепо е, знам. Но мой дълг е да разгледам всяка възможност. — Той бръкна в джоба си. — Ето визитната ми картичка. Ще се свържа с вас,

когато има някакво развитие — увери го той и спря на вратата. — О, между другото, ако бях на ваше място, бих изпил тези бутилки каберне совиньон съвсем скоро. На реколта 1984 вече започва да ѝ личи възрастта.

Почти съжали Рот, докато излизаше. Но не съвсем.

Скоро след като бе пристигнат в Лос Анджелис, Сам бе поканен да разследва така наречения импресионистки кръг — група търговци на произведения на изкуството, които продаваха превъзходни копия на Моне, Сезан и Реноар. По време на тази работа, една от първите му напълно законни, Сам си сътрудничеса с местната полиция в лицето на внушителния по размери лейтенант Боб Букман — човек, който обича да яде и му личеше. Но понеже беше висок, килограмите му стояха добре, а за това помагаше и стилът му на обличане, който бе пословично еднообразен. Огромен черен костюм, черна копринена вратовръзка и бяла риза. Наричаше го гробарски шик.

Отношенията му със Сам започнаха обещаващо, когато откриха общия си интерес към виното, и след като случаят с картините бе разрешен, те си създадоха обичая да се срещат през няколко седмици, като се редуваха да избират ресторант и подходящо вино. В никакъв случай не бяха делови срещи, но неизбежно си разменяха клюки от подземния свят. И за двамата тази връзка се оказа удобна и плодотворна.

Букман вдигна телефона на Сам с обичайното отегчено сумтене.

— Буки — каза му Левит, — имам нужда да напрегнеш мозъка си, но ще го направим така, че да ти е приятно. Тази вечер ще отворя бутилка Batard-Montrachet, а не искам да я пия сам. Какво ще кажеш?

— Може и да проявя интерес. Коя реколта?

— 2003 г. В шест часа в „Шато“?

— Не го охлаждай много.

Няколко минути след шест часа Букман беше пред вратата на апартамента на Сам. Беше тежък ден на отговорни срещи в централата на лосанджелиската полиция и Букман чувстваше нужда да поразпусне малко. Почука на вратата и докара най-официалния си полицейски тон.

— Знам, че си вътре — рече. — Излез с вдигнати ръце и свалени панталони.

Млада жена, минаваща по коридора, изгледа стреснато облечената в черно едра фигура и побърза да се отдалечи към асансьора.

Сам отвори и покани Букман в антрето. Отидоха в малката кухня, където цяла една стена бе заета от шкафове с контролирана температура — тук Сам държеше вината си за непосредствена консумация. Отворената бутилка Batard-Montrachet стоеше в ледарка на плата редом с две чаши. Букман взе корковата тапа и я подуши, докато Сам наливаше виното.

Без да казват нито дума, те поднесоха чашите си на вечерната светлина, нахлуваща през прозореца. Преди да отпият първата глътка, леко завъртяха виното и помирисаха опиянителния пищен букет.

Букман въздъхна от удоволствие.

— Няма да го връщаме — отбеляза той и отпи отново голяма глътка. — Не е ли това виното, за което Александър Дюма казва, че трябва да пиеш коленичил, със свалена шапка?

Сам се ухили.

— Чувал съм, че хората в Бургундия отдават чест всеки път, когато минават покрай лозето.

Той отнесе ледарката в дневната и двамата мъже се настаниха в огромните кресла, а виното сложиха на малката маса между тях.

— А сега — подхвана Букман — нека да отгатна защо съм тук.

Полицаят отпи от виното и се загледа в чашата, сякаш потънал в дълбок размисъл.

— Поех случая на Рот.

— Така чух и аз. Преди да дойда, ги накарах да ме запознаят с подробностите по него. Стигна ли донякъде?

— Единственото ми откритие до момента е, че господин Рот е истински досадник. Освен това е измамник, или поне се опитва да мами. Виното е застраховано за два милиона и триста хиляди, а той твърди, че струва три милиона. Вероятно това е самата истина, но не е застраховано за три. Като изключим това, знам само, че е професионално изпълнение. Утре ще проверя аукционните къщи, но се обзалагам, че виното не е откраднато, за да бъде препродадено. По-скоро е за частна изба.

Букман кимна в съгласие.

— Звучи разумно. Такива бутилки не се виждат всеки ден. Твърде лесно ще бъдат проследени. — Той поднесе чашата си на Сам да му я напълни отново. — Не смяташ, че Рот го е организиран сам, за да прибере парите от застраховката?

— Не. Чете ли статията в „Ел Ей таймс“? Рот е от онези типове, които трябва да се перчат с притежанията си. С оголена изба той изглежда като бита карта. — Сам завъртя бутилката в ледената вода, преди да напълни своята чаша. — Дотук съм стигнал засега. Ами ти? Какво имат твоите момчета? Нещо за мексикански прислужници?

Смехът на Букман прозвуча по-скоро като подигравателно пръхтене.

— Забрави за това. В тази страна има дванайсет милиона незаконни имигранти. Вероятно повече от половината са в Калифорния и никой от тях не присъства в компютърните регистри. Повярвай ми, този тип или е в безопасност зад границата, или е захвърлен мъртъв в боклукчийска кофа. — Последва пауза, докато Букман се увери, че втората му чаша вино е също толкова превъзходна като първата. — Искаш ли да чуеш добрата новина? Намерихме линейката.

— А лошата?

— Няма номер, няма отпечатъци. Излизана е до последната прашина. Тези хора са знаели какво правят. До момента сме в задънена улица, а ни сервираха още няколко неща. — Той ги изброи едно по едно на месестите си пръсти. — Губернаторът е поканил Тони Блеър на чай в шатрата си. Сигнал за тревога. Имаме самоубийство на знаменитост, което започва да изглежда по-скоро като убийство. Някакъв олигофрен с пушка използва колите по „Санта Моника Фрийуей“ като мишени за упражнение. Този месец са извършени повече убийства, така че кметът ни диша във врата. С други думи, имаме предостатъчно работа, както обикновено. Няколко изчезнали бутилки вино изобщо не са близо до челните позиции в списъка със задачи. — Букман извинително сви широките си рамене. — Ще направим каквото можем, за да помогнем, но като цяло ще работиш съвсем сам по този случай.

С намаляването на количеството вино в бутилката разговорът се прехвърли на по-занимателни теми като храна, вино и отбора на „Лейкърс“ и следващият един час мина много приятно. Но след като

Букман си отиде, Левит трябваше да признае, че разследването далеч не започва с летящ старт. А и, както бе казал приятелят му, той щеше да работи съвсем сам по случая.

ШЕСТ

Въпреки това, което четем в детективските романи, много малко престъпления се разкриват с догадки и предчувствия. Може и да не е толкова забележително, но търпеливото, методично събиране на информация е помогнало да бъдат заловени и осмени повече престъпници, отколкото заслепяващият проблясък на прозрение. С тази мисъл Сам се захвана с щателно проучване.

Първо провери добре известните имена — „Сотби'с“ и „Кристис“, „Хенриуайнгруп“, „Соколин“, „Акър Мероленд Кондит“ и други. Нито една от тях не бе купувана наскоро нищо от списъка с откраднатите вина, нито пък бе получавала предложение за такава сделка.

Опита и при по-малките аукционни къщи. Провери и при Робърт Чадърдън и другите специализирани вносители. Провери и сайта Wine-Searcher с надеждата да попадне (сред двайсетте милиона търсения годишно) на някой, който издирва вината и реколтите от колекцията на Рот. Но на когото и да се обадеше и където и да търсеше, резултатът беше един и същ — кръгла нула.

Дните преминаха в седмици, а проучването му все по-често бе прекъсвано от обажданията на гневния Дани Рот, който искаше да му се докладва какъв напредък има. Вестта за обира бе изтекла в лосанджелиската винена общност и егото на Рот бе засегнато и страдеше. Вместо почителност и възхищение сега получаваше съжаление — част от което искрено. Още по-дразнещи бяха обажданията от специалисти по охранителни системи за изби, предлагащи услугите си. Злорадството — отмъщението на завистниците, процъфтяваше. На Рот му се струваше, че почти не минава ден, без някой от познатите му да спомене обира със зле прикрито задоволство. Копелета.

След като понесе особено отровна сутрешна тирада от страна на Рот, Сам реши да отиде да поплува, за да си прочисти главата. Докато се връщаше през градината от басейна на хотела, вниманието му бе

привлечено от най-завладяващите крака и, като човек с око на познавач за такива неща, спря да им се възхити. Когато притежателката на краката се обърна, видя, че е Кейт Симънс, по-прекрасна от всякога и, за потрес на множество лосанджелиски ергени, щастливо омъжена за banker.

Усмивната, тя го огледа от горе до долу — мокра, рошава коса и стар халат от хотел „Риц“, датиращ от парижкия му период.

— Здравей, Сам. Елегантен, както винаги. Как си?

Като я погледна, той се почувства като чичо, срещнал любима племенница. Напоследък често се чувстваше като чичо. Отдаде го на остаряването.

— Кейт, какво правиш тук? Имаш ли време за кафе? За чаша шампанско? Толкова се радвам, че те виждам.

Без да сваля усмивката от лицето си, с опакото на ръката си Кейт отметна от челото си плътен кичур тъмнокестенява коса — жест, който Сам си спомняше, че тя винаги прави, когато обмисля какво да каже. Но преди да има възможност да отговори, той я хвана подръка и я поведе към маса на сянка.

— В интерес на истината — каза ѝ, — точно си мислех за теб, чудех се как я караш.

Издърпа ѝ стол да седне.

— Сам, изобщо не си се променил. Все същият си си — отвърна тя, но се засмя и се настани на масата.

Докато пиеха кафе, тя му разказа за работата си в киното като специалист по връзки с обществеността, която я бе довела в „Шато“ на среща с невероятно добре запазена за възрастта си звезда, готвеща се да рекламира последния си филм. Това включваше летене с частен самолет за премиери в Ню Йорк. Лондон и Париж с фризьора ѝ, диетолога, телохранителя, осем куфара с дрехи и настоящия съпруг. Както се изрази Кейт, пътуване с малко багаж, в холивудски стил („без дори да има психиатър, който да я наглежда“). Сам се зарадва, като видя, че тя възприема тази глупост със здравословно неуважение.

Когато дойде неговият ред да разкаже за живота си в момента, ѝ сподели за работата за Рот и се изненада, че вече е запозната с някои подробности. Съпругът ѝ Ричард, който също беше колекционер на вино, макар и в по-малък мащаб, следеше случая.

— Повечето от винените манази в Америка са видели статията в „Ел Ей таймс“ — заяви Кейт уверено. — Може да го е организиран някой от тях. Или пък самият Рот. Защо не? И по-странни неща са се случвали в Ел Ей.

Явно това беше преобладаващата хипотеза.

— Ами, възможно е — съгласи се Сам, — въпреки че той доста убедително играе жертва. Но може да е просто роля. Във всеки случай предполагам, че не мога да го изключа от списъка със заподозрени. — Той сви рамене. — Като се замисля, за момента той е единственият заподозрян.

— Търсил ли си някъде другаде?

— Като къде например?

— Не знам. Европа. Хонконг? Русия? Америка не е единственото място, където има крадци, които обичат хубавото вино. — Кейт допи кафето си и си погледна часовника. — Време е да тръгвам. — Тя се наведе и целуна Сам по бузата. — Заповядай на вечеря къщи скоро. Не познаваш Ричард. Ще го харесаш.

— Твърде болезнено ще е. Прекарах цяла вечер в чудене защо не се омъжи за мен.

Пряко себе си Кейт се усмихна. Поклати глава и го изгледа продължително, преди да си сложи слънчевите очила.

— Глупчо такъв. Никога не си ми предлагал.

Сетне тя си тръгна и на излизане от градината се обърна да му помахаш за довиждане.

Когато се завърна в апартамента си, Сам се замисли какъв късметлия е, че е запазил добри отношения с всички жени в живота си. С едно-две драматични изключения — високата метър и осемдесет украинска манекенка в Москва, склонната към насилие дъщеря на собственик на ранчо в Буенос Айрес и, разбира се, Елена — във връзките му нямаше взаимни обвинения. Вероятно, заключи той, защото любовниците му са проявявали здравия разум никога да не го взимат твърде на сериозно.

Той седна на бюрото си и погледна за пореден път списъка на крадените вина, а мислите му се върнаха към забележката на Кейт. Разбира се, тя беше права — Америка не беше единствената страна, която произвежда престъпници, любители на виното. Но къде да търси?

Стана, прекоси стаята и отиде до библиотеката — дълга поредица от лавици от пода до тавана. Спря, където държеше книгите за вино. Тук в различна степен на захвабяване бяха „Вината на Бордо“ от Пенинг-Ръсел, „Енциклопедия на виното и алкохола“ от Личин, „Мосю дьо вен“ от Форест, тазгодишният винен указател на „Ашет“, „Винената дегустация“ от Броудбент, „Виното“ от Джонсън. „Икем“ от Олни, „Приключения по винения маршрут“ от Линч. „Остави ме с гарафата“ на Хийли и редица други, събирани през годините. Прокарвайки пръсти по гърбовете на книгите, стигна до разпокъсан екземпляр на „Великите винени шата на Бордо“ на Дайкер и го отнесе на бюрото си, а пътьом се отклони да си сипе предобедна чаша шабли.

За него винаги беше удоволствие да разтваря тази книга. Рязко контрастиращ, с натруфения и нерядко комичен стил, използван от пишещите за вино, за да произведат по-силен ефект, текстът в нея бе семпло поднесен и щателно проверен, фактите взимаха надмощие над литературните украси. И като визуална добавка имаше цветни снимки на повече от осемдесет шата, техните *caves*^[1], лозя, управители на изби, а в някои случаи и на облечените в костюми от туид елегантни собственици с издължени лица. Трудно можеше да се намери по-ценен сборник за любителя на хубавото бордо.

Със списъка на откраднатите вина като указател Сам прелисти страниците: Lafite, Latour, Figeac, Petrus, Margaux — прочути имена, легендарни вина, красиви шата. Открай време бе възнамерявал да изследва безукорните лозя на Бордо — район, някога описан като шедьовър на градинарството в едър мащаб. За негово съжаление така и не намери време да предприеме това пътуване. И именно това съжаление, както и целите на разследването, му помогнаха да вземе решение. Той рязко затвори книгата и се обади на Елена Моралес.

Когато отговори, гласът ѝ беше леко приглушен — знак, който Сам добре познаваше.

— Ах, ти, невъзпитано момиче, отново обядваш на бюрото си. Ще имаш страхотни проблеми с храносмилането.

— Благодаря, Сам. Наистина знаеш как да ободриш едно момиче. По случайност съм твърде заета да изляза навън. Ами ти? Стигна ли донякъде?

— Затова се обаждам. Направих цялото проучване, което мога да проведя от бюрото си. Изпращам ти доклад с подробностите, но не

затаявай дъх. Нищо не излезе. Затова реших да се отдам на теренна работа.

— Къде е теренът?

— Елена, ето ти ключово правило на разследванията — за да проумееш едно престъпление, върни се в самото начало. А в този случай началото е мястото, откъдето идва виното. Началото е Бордо. — От другата страна на линията не последва реакция. — Мисля да мина през Париж. Там има един човек, с когото искам да се срещна.

— Чудесна идея, Сам, с едно изключение — разходите.

— Елена, трябва да спекулираш, за да акумулираш.

— Слушай, знам как пътуваш. Да не би да очакваш да поемем разходите за самолетни билети първа класа, шикозни хотели, шикозни ресторанти... — Гласът ѝ заглъхна с въздишка. — Къде ще отседнеш в Париж?

— „Монталамбер“. Помниш ли го?

— Спести ми носталгията, Сам. Ние *няма* да поемем разходите ти.

— Нека бъдем разумни. Ако намеря виното, ще ми възстановите разходите. Ако не го открия, не ми дължите нито цент. Разбрахме ли се?

Елена не отговори.

— Ще приема това за въодушевено „да“ — заяви Сам. — О, има и още нещо. Ще ми трябва човек в Бордо с добри контакти в региона, който говори английски. Предполагам, че от парижкия ви клон могат да помогнат. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен?

Като се замисли за Париж и погледна чинията с извара и салатата на бюрото си, Елена си каза, че няма нищо, което би искала повече.

— На добър път, Сам. Прати ми картичка.

Бяха минали почти две години, откакто Сам беше ходил за последно в Париж, и подготви пътуването си с нетърпение. След като резервира хотела и полетите, си уреди среща със стар боен другар на име Аксел Шрьодер, запази маса за един в „Сигал Рекамие“ и уговори да се види с Жозеф, продавача, които се грижеше за него в „Шарве“.

Елена му изпрати имейл — с доста леден тон, помисли си той, — в който имаше новини от хората на „Нокс“ в Париж.

Препоръчваха агентка, която живееше в Бордо и бе специалист по застраховане на вино, някоя си мадам Кост. Имаше добри връзки в

района, говореше английски и според парижкия клон беше *tres serieuse*^[2]. Сам беше научил достатъчно за французите, за да знае, че някой, описан като сериозен, ще е компетентен, надежден и скучен. В кратка размяна на имейли прати на мадам Кост данните на полета си и тя потвърди, че ще го чака на летище „Мериняк“ в Бордо.

Преди да започне да си събира багажа, имаше една последна задача — да се обади в кабинета на Рот.

— Той приема среща — обясни Сесилия Волпе. — Да му кажат ли да ви се обади след това?

— Просто му предайте, че искам да проверя някои следи и заминавам за Франция за няколко дни.

— Супер! Обичам Париж.

— Аз също. Кажете на господин Рот, че ще поддържаме връзка.

---

[1] Изби (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Много сериозна (фр.). — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

Докато си чакаше реда да премине през проверката за сигурност на летище ЛАКС на път за Париж, Сам наблюдаваше съчувствено злощастията на човека пред него. Беше нисък, пълен и весел на вид. Съдейки по акцента му, беше германец. Допусна грешката да се усмихне на служителя по сигурността и да се опита да се пошегува: „Днес сваляме обувките, а утре — долните гащи, а?“ Мъжът го изглежда безмълвно с каменна физиономия. И очевидно заподозрял горкия германец в опит за контрабандно пренасяне на опасно чувство за хумор на борда на самолета, му нареди да отстъпи встрани и да изчака инспектора.

Без обувки и капан, с ръце вдигнати като на разпятие, докато проверяваха тялото му с електронно устройство, Сам размишляваше за радостите на модерното пътуване. Пренаселени, често мръсни летища, навъсен персонал, голяма вероятност за забавяне, а преди всеки полет — досадата и унижението на проверката за сигурност. Нищо чудно, че първото, което повечето пътници искат, когато най-сетне се доберат до самолета, е питие.

Първокласната кабина, пашкул на спокойствието след хаоса на терминала, бе благословено облекчение. Сам прие чаша шампанско, събу си обувките и разгледа менюто. Както обикновено, имаше оптимистични опити да се копират ястия, които човек може да намери в земен ресторант, а днес сосовете бяха особено на почит. Имаше агнешки филета в сладък сос с подправки, запържен в тиган морски дявол със сос от салвия, зеленчукова палачинка, сервирана върху сметанов сос с босилек, канелони от пушена съомга със сос от балсамов оцет. Човекът, написал менюто, майстор на заблудата, бе направил така, че всичко да звучи вкусно. Действителността, както Сам знаеше от предишен опит, щеше да е спаружена и разочароваща, сосовете — съсухрени в шок от вълната внезапна горещина, а зеленчуците — анонимни на вкус.

Защо авиокомпаниите се опитваха да постигнат *haute cuisine*^[1] с невероятно ограничените възможности на малката си кухня и микровълновата печка? Никога не се получаваше. Реши да се придържа към хляб, сирене и хубаво червено вино, но дори то беше по-незадоволително, отколкото се бе надявал. Етикетът на бутилката беше впечатляващ, произходът — изряден, реколтата — отлична. Но някак си виното никога нямаше вкуса, който би следвало да има, когато човек го пиеше на девет хиляди метра от земята. С височината като че ли губеше тежест. Турбуленцията оказваше влияние върху баланса и аромата. По думите на изтъкнат винен критик: „След данданията на излитане и приземяване, излитане и приземяване виното никога няма достатъчно време да си възвърне присъствието на духа“. Сам опита една чаша, след което премина на вода, погълна приспивателно вместо десерт и спа до рано сутринта на следващия ден, когато самолетът започваше да се спуска над Ламанша.

Винаги беше хубаво да се завърнеш в Париж. Докато таксито му пътуваше надолу по булевард „Распай“ към „Сен Жермен“, Сам за пореден път бе удивен от красивите пропорции, наложени от Осман^[2] в средата на XIX век — щедрата широчина на главните улици, сградите с човешки размери, великолепните градини и неочакваните малки площи. После идваше Сена с грациозните извивки на мостовете, изобилието от дървета и героични паметници, дългите и величествени гледки. Всичко това правеше Париж един от най-прекрасните градове за разходка в света. И освен това по стандартите за голям град беше чисто. Нямаше купчини с торби за боклук, нито канавки, задръстени с опаковки от храни, стиропор и смачкани цигарени кутии — за радост на окото не се забелязваше урбанистична мизерия.

Бяха минали близо две години от последното му посещение — дълъг и прекрасен уикенд с Елена Моралес, — но Сам установи, че „Монталамбер“ е очарователен, както винаги. Сгушен съвсем близо до „Рю дю Бак“, хотелът е малък, шикозен и приветлив. По-младите грандами на модния свят го навестяват всяка година по време на ревютата на колекциите. Автори, техните агенти и издатели се подвизават в бара над уискитата си, докато с напрегнат вид размишляват над печалбите от произведенията си и настоящото състояние на френската литература. Пърхат красиви момичета.

Търговците на антики и собствениците на галерии от квартала се отбиват да отпразнуват продажба с чаша шампанско. Хората се чувстват тук като у дома.

До голяма степен това, разбира се, се дължи на персонала, но немалък принос има и непретенциозният начин, по който е решен приземният етаж на хотела. В сравнително малко пространство има бар, ресторант и библиотека със собствена камина на дърва, които са отделени едно от друго не със стени, а с различни степени на осветеност — в ресторанта светлините са по-силни, а в библиотеката — по-приглушени. Деловите обяди са отпред, а романтичните срещи — отзад.

Сам се регистрира под дразнещото ухание на кафе, идващо от ресторанта. След като си взе бърз душ и се избърсна, слезе долу за *café crème*^[3] и кроасан. Докато закусваше, премисли плановете си за сутринта и следобеда. Щеше да се поглези със свободен ден — ден, в който да се изживява като турист — и със задоволство установи, че избраните му направления могат лесно да бъдат достигнати неща: посещение в Мюзе д'Орсе, разходка по Пон Роял до Лувъра за бързо хапване в „Кафе Марли“, после прекосяване на градините на „Тюйлери“ на път към площад „Вандом“ и уговорката му в „Шарве“.

Времето в Париж се колебаеше някъде между края на зимата и началото на пролетта и докато Сам вървеше по булевард „Сен Жермен“, видя, че момичетата се двоумяха какво да носят. Някои още бяха опаковани в шалове, палта и ръкавици, други, напук на студения вятър, духащ откъм Сена, бяха облечени в сака и къси поли. Но независимо как бяха докарани, явно всички бяха възприели определен маниер на походка. Сам бе стигнал до извода, че това е белегът на истинското парижко момиче — наперена крачка, високо вдигната глава, чанта, праметната през рамо, и, най-важното, ръце, кръстосани по такъв начин, че гърдите не просто се поддържаха, а се подчертаваха, нещо като *soutien-gorge vivant*, иди жив сутиен. Приятно разсеян, той почти забрави да завие по улицата, която водеше надолу към реката и Мюзе д'Орсе.

Там, както винаги, имаше прекалено много за гледане. Сам бе решил да се ограничи до по-горното ниво, където импресионистите стояха редом със своите колеги неоимпресионисти. Дори така, без да отдава дължимото на скулптурата или необикновената колекция от ар

нуво, минаха повече от два часа, преди да се сети да си погледне часовника. След като мислено отдаде чест на Моне и Мане, на Дега и Реноар, излезе от музея и се запъти от другата страна на реката, към Лувъра и обяда.

Французите имат дарба за ресторанти от всякакъв размер и проявяват особена гениалност при големите пространства. „Ла Купол“ например, отворил врати през 1927 г. като най-големия „салон за хранене в Париж“, успява въпреки внушителните си размери да изглежда уютен. „Кафе Марли“, макар и по-малък, пак е огромен по критериите за ресторант. Но е проектиран така, че има тихи ъгли и уединени ниши, и никога нямаш чувството, че се храниш в салон, голям колкото бална зала. Най-хубавото е, че има дълга покрита тераса с изглед към стъклената пирамида и именно тук се настани Сам на малка маса.

Когато човек се завръща в Париж след дълго отсъствие, неизбежно е изкушен да се втурне да опита всичко. Наречете го лакомия или последица от лишения, но храната в града е толкова разнообразна, толкова съблазнителна и толкова артистично поднесена, че е срамът да не изядеш една дузина от най-добрите бретански стриди, подправено с ароматни треви агнешко от Систерон и две-три сирена, преди да нападнеш десертите. Но в пристъп на умереност и с мисълта за предстоящата вечеря Сам се ограничи до скромна порция хайвер севрута и охладена водка, докато наблюдаваше как животът си тече.

По време на кафето изпълни туристическия си дълг и надписа порцията картички за деня — една до Елена, в която ѝ обясняваше, че търси следи, една до Букман („Времето е тук. Искане ми се да си прекрасен.“) и една до Алис, камериерка в „Шато Мармонт“, която никога не бе напускала Лос Анджелис, но пътуваше косвено чрез Сам, когато той заминаваше нанякъде. Напомни си да ѝ купи миниатюрна Айфелова кула за колекцията ѝ от сувенири.

Докато плахото парижко слънце пробиваше облаците и осветяваше небето, той напусна тълпите около Лувъра и ги замени с подредената прецизност на „Тюйлери“, където спря да се наслади на обширната и изумителна гледка към градините покрай „Шанз-Елизе“ чак до Триумфалната арка. И така, удоволствията за деня напълно отговаряха на очакванията му. Когато стигна до площад „Вандом“, вече

беше в приповдигнато настроение, подсилено от обяда и благоразположението му — опасно приповдигнато, като се има предвид, че му предстои пазаруване в „Шарве“.

Магазин за мъжка мода, съществуващ повече от 150 години, „Шарве“ задоволяваше страстта на Сам по подценената екстравагантност на шитите по поръчка ризи. Той обичаше не просто удобството, стила и изгледа им. Харесваше му целият ритуал, сам по себе си съществена част от процеса — ровенето из платовете, спокойното обсъждане на ръкавелите, яките и кройките, както и убедеността, че ще получи *точно* каквото иска. И не на последно място, като приятна добавка, ценеше грандиозната обстановка, в която се случваха тези обсъждания.

Централата на „Шарве“ — човек трудно може да я нарече магазин — заема няколко етажа на един от най-забележителните адреси в Париж: площад „Вандом“ 28. Веднага щом Сам влезе вътре, един човек, заел удобна позиция сред вратовръзките, патетата и кърпичките, се приближи да го посрещне. Беше Жозеф — продавачът, който преди години го бе посветил в тайнствените радости на единичния шев и истинските седефени копчета. Двамата се качиха с малкия асансьор до втория стаж, където бяха платовете, и тук сред хиляди тонове поплин, памук от Сий Айлънд, лен, каша, батиста и коприна Сам прекара остатъка от следобеда. Всяка от дузината ризи, които поръча, накрая, подобно на виното, щеше да е с отбелязана година на производство върху малък етикет, поставен във вътрешния шев.

По време на разходката си обратно до хотела мислите му се насочиха към мъжа, с когото му предстоеше да се срещне. От много години Аксел Шрьодер бе един от най-успелите крадци в света. Бе откраднал или, както сам предпочиташе да казва, сменил собствеността на какво ли не — бижута, картини, облигации, антики. Не за себе си, бързаше да уточни той като човек със семпли вкусове, а за алчните си клиенти. Сам бе срещнал Шрьодер преди време, когато се оказа, че двамата работят от различни страни на една и съща задача. Бе се зародило взаимно уважение и благодарение на професионалната си вежливост оттогава те гледаха да не се замесват в едни и същи проекти. Шрьодер притежаваше валидни паспорти от три различни

страни и Сам подозираше, че неколнократно си е сменял пръстовите отпечатъци с пластична хирургия. Беше внимателен човек.

Завари го да чака в бара на „Монталамбер“ с чаша шампанско на масата пред него. Слаб, със скиорски тен, облечен в бледосив костюм на тънки райета с леко старомодна кройка, с идеално подстригана оредяваща сребриста коса и нокти, лъщящи от скорошен маникюр, той изглеждаше по-скоро като пенсиониран индустриалец, отколкото като гранд на кражбите.

— Радвам се да те видя отново, стари мошенико — поздрави го Сам, докато се ръкуваха.

Шрьодер му се усмихна.

— Мило мое момче — отвърна, — ласкателството няма да ти донесе нищо. Да не би в Лос Анджелис да им е дошъл акълът и да се те изритали? — Той махна на сервитьора. — Чаша шампанско за приятеля ми, моля. И се погрижете да я впишете в неговата сметка.

Като добре осведомен човек, Шрьодер беше наясно, че Сам се е оттеглил от престъпния живот и сега е изцяло от другата страна на закона. И не беше никак странно, че този факт спъваше разговора им. В продължение на няколко минути те сякаш играеха невидим покер, разменяха си любезности, докато Шрьодер чакаше Сам да си разкрие картите.

— Това не е в твой стил, Аксел — отбеляза Сам. — Бъбрим си от десет минути, а още не си ме попитал какво ме води насам.

Шрьодер отпи от шампанското, преди да отговори:

— Познаваш ме, Сам. Не обичам да си пъхам носа. Любопитството може да е много нездравословно. — Той извади копринена кърпичка от джобчето на сакото и попи устните си. — Но след като го спомена — какво те води в Париж? Дошъл си на пазар? Заради момиче? За истинска храна след всички онези чийзбургери?

Сам му разказа подробно за обира. Следеше внимателно изражението му, но промяна не настъпи. Старият мъж мълчеше, кимаше от време на време, а лицето му бе непроницаемо. Когато американецът се опита да установи какво точно знае Шрьодер, ако изобщо знае нещо, въпросите му бяха посрещнати с усмивка и мълчание. Мина смуцаващ половин час, след което Сам реши, че срещата е приключена. Изправиха се да си тръгват и той опита един последен далечен изстрел.

— Аксел, познаваме се отдавна. Можеш да ми се довериш, че няма да те замесвам. Кой те нае?

Физиономията на Шрьодер беше образец на озадачена невинност. Намръщи се и поклати пива.

— Скъпо мое момче, не разбирам за какво говориш.

— Винаги така казваш.

— Да, винаги така казвам. — Той се ухили и потупа Сам по рамото. — Но заради доброто старо време ще поразпитам тук-там. Ще ти кажа, ако изскочи нещо.

Сам проследи през прозореца как Шрьодер се качва в очакващия го мерцедес. Когато колата потегли, видя, че крадецът е поднесъл мобилния си телефон към ухото. Дали старият мошеник се преструваше, че не знае нищо? Или се преструваше, че знае много повече, отколкото е готов да разкрие? Щеше да има достатъчно време да размишлява над това по време на вечеря.

Като последна наслада от почивния си ден Сам щеше да отиде в „Сигал Рекамие“ за ранна вечеря и щеше да се храни сам. Това за него беше едно удоволствие, обобщено от фраза, която бе чул, докато посещаваше винения курс в Сюз ла Рус. Думите бяха на финансиста Нубар Гулбенкян, който беше твърдо убеден, че идеалната бройка за вечеря е двама: „Аз и сомелиерът“. (Сомелиерът беше модификация на Сам. Гулбенкян бе посочил оберкелнера.)

В днешния стаден свят самотната вечеря се разбира много погрешно. Може дори да извика съжаление, тъй като според общоприетото мнение е трудно да се приеме, че някой ще предпочете да седи сам в претъпкан ресторант. И въпреки това за тези, които се чувстват добре в собствената си компания, може да се каже много за масата за един човек. Без да те разсейва събеседник, можеш да отдадеш дължимото внимание на храната и виното. Подслушването често се възнаграждава с удивителни тайни, които се носят от околните маси. И, разбира се, внимателният наблюдател може да се наслади на атракцията, която предоставят другите посетители на ресторанта, задължително представление за всеки, който се интересува от непрестанно променящата се мозайка на човешкото поведение.

„Сигал Рекамие“ се намираше на пет минути пеша от хотела и беше една от любимите парижки спирки на Сам. Скрит в края на задънена улица, пряка на „Рю дьо Севр“, той притежаваше всички

качества, които Сам харесваше в ресторантите. Беше семпъл, непретенциозен и с много професионално обслужване. Сервитьорите работеха там открай време, безпогрешно владееха занаята си и знаеха винената листа наизуст. Клиентелата беше интересна смесица — Сам беше виждал министри, прочути чуждестранни тенисисти и кинозвезди сред редовните парижки посетители. Най-забележителната му особеност обаче бяха суфлетата, въздушни и фини, солени и сладки. Ако те са твоята слабост, можеш да си спретнеш цяло меню само със суфлета.

Сам бе насочен към малка маса пред широка колона, която заемаше част от средата на помещението. Настанен с гръб към колоната, той гледаше към редица маси, сложени покрай стена, която се състоеше почти изцяло от огромно огледало. Така можеше да вижда движението зад гърба му, както и посетителите от другата страна на салона. Идеално място за ресторантски воайор.

Сервитьорът му донесе чаша шабли и менюто, след което посочи черната лъска, на която бяха изписани специалитетите за деня. Сам си избра агнешки котлети — просто приготвени, без излишни добавки, розови, свършени котлети, последвани от малко сирене и карамелено суфле. Остави избора на вино на сервитьора, понеже знаеше, че е в добри ръце. С лека въздишка на задоволство се облегна на стола и мислите му се върнаха към последната му вечеря в Лос Анджелис.

Беше една от редовните му срещи с Букман. Бяха решили да изпробват свръхмодерен ресторант в Санта Моника, храм, посветен на крайностите на фюжън кухнята и дръзките кулинарни експерименти. Според една трескава ресторантска рецензия той беше гастрономична лаборатория. Трябваше да проявят повече благоразумие. Имаше множество малки ястия — някои пристигаха в чаена лъжичка, други пък поставени на стъклена пипетка. Сосовете се сервираха в спринцовка и един доста превзет сервитьор им даваше указания как да ядат всяко блюдо. Докато вечерята напредваше от едно хранително бижу към следващо, Букман ставаше все по-навъсен. Поиска хляб, но му бе заявено, че готвачът не одобрява яденето на хляб с неговите творения. Търпението на полицаия се изчерпа, когато сервитьорът изпадна в захлас по десерта за деня — сладолед от бекон с яйца. Това вече бе върхът и за двамата. Тръгнаха си от ресторанта и отидоха да потърсят нещо за ядене.

Масите около Сам започваха да се запълват и погледът му бе привлечен от двойка, която седеше срещу него. Мъжът беше на средна възраст, елегантно облечен и изглеждаше добре познат на сервитьорите. Компания му правеше изискано момиче на около осемнайсет години, което приличаше на младата Жана Моро. Тя внимателно слушаше мъжа. Седяха много близо един до друг и гледаха менюто. Сам осъзна, че ги е зяпнал.

— *Elle est mignonne, eh?*^[4] — каза сервитьорът, повдигайки вежда към момичето, когато донесе агнешките котлети. Сам кимна, а мъжът понижи глас. — Господинът е наш редовен клиент, а момичето с негова дъщеря. Учи я как да вечеря с мъж.

Това бе възможно само във Франция, помисли си Сам. Само във Франция.

По-късно, докато вървеше по страничните преки на връщане към хотела, той се замисли за своя свободен ден. От Мане и Моне до агнешките котлети и карамеленото суфле това беше пътешествие на преоткриване, примесено с чести приливи на носталгия. Въпреки че по дърветата нямаше листа, Париж изглеждаше пленителен. Парижаните, които явно ги грозеше опасност да загубят реномето си на арогантни и студени хора, бяха извънредно любезни. Музиката на френския език, която звучеше около него, топлият полъх на прясно изпечен хляб от пекарните, стоманеносивите проблясъци на Сена — всичко беше такова, каквото го помнеше, и въпреки това му се струваше някак ново. Париж има това свойство.

Беше един добре прекаран ден. Приятно изморен, той се накисна в горещата вана, за да прогони изтощението от полета, и спа непробудно.

---

[1] Висша кухня (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Жорж Йожен Осман, префект на Париж по времето на Наполеон III — (1809–1891 г.). — Бел.прев. ↑

[3] Кафе със сметана (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Симпатична е, нали? (фр.). — Бел.прев. ↑

ОСЕМ

На следващия ден, по време на краткия полет до Бордо, Сам прекара времето в размисъл над разликите между самолет, пълен с французи, и самолет, пълен с американци. Като се настани на седалката, първото му впечатление бе, че нивото на звука в кабината е по-ниско. Разговорите бяха приглушени поради ужаса на французите някой да не ги подслушва. Пътниците бяха по-дребни и по-мургави, имаше съвсем малко русокоси хора от двата пола. Имаше и по-малко айподи, а повече книги. Американската мания да се пие бутилирана вода през целия ден все още не беше достигнала френските пасажери (въпреки че, след като повечето от тях бяха от Бордо, бе напълно възможно по медицински причини да са се ограничили до вино). Нямаше закуска. Що се отнася до дрехите, стилът беше някъде между ден на работното място и ден, посветен на лов на птици. Якета за стрелба с цвят на мъх и дължина до средата на бедрото бяха наметнати върху делови костюми и Сам донякъде очакваше да види главата на мъртъв фазан да се подава от страничен джоб. Косите на мъжете бяха по-дълги и се носеше отчетлив полъх на одеколон след бръснене, но не се виждаха господа с обици или бейзболни шапки. Като цяло видът на пътниците бе по-официален.

Имаше обаче една набиваща се на очи прилика между французина и неговия американски братовчед. Когато самолетът кацна, моментално се появиха двеста мобилни телефона, сякаш по предварително уговорена маневра, така че пътниците да споделят със съпругите, любовниците, секретарките и колегите си, че пилотът отново е победил смъртта и е успял да се приземи без проблеми. Сам, който беше склонен да се съгласи, че деветдесет процента от разговорите по мобилен телефон са ненужни, с удоволствие изчака багажа си в мълчание, ням човек сред множество от бърборещи.

В търсене на очакващата го мадам Кост той огледа тълпата в зоната за пристигащи, докато очите му не се спряха върху жена, която стоеше сама. Тя държеше на нивото на кръста си картонена табела, на

която бе изписано името му. Изглеждаше сякаш се срамува да търси непознат на летището. Той се приближи да ѝ се представи.

Мадам Кост бе приятна изненада — съвсем не беше набитата стара матрона с дюстабан и леки мустаци, която бе очаквал да види. Беше слаба, около тридесет и пет годишна, семпло облечена в пуловер и памучен панталон, с копринен шал, вързан хлабаво на врата ѝ. Слънчевите ѝ очила бяха сложени като диадема в светлокестенявата коса. Лицето ѝ беше като физиономииите, които човек вижда в светските списания — издължено, тясно и говорещо за изискан произход. Накратко, тя беше първокласен образец на *bon chic bon genre*^[1]. При предишните си посещения във Франция Сам често бе чувал тази фраза — обикновено съкращавана до ВСВГ — да се използва за описанието на хора с класа и стил, те бяха шикозни, консервативни и напълно отдадени на всичко с марката „Ермес“.

Сам се усмихна, когато пое ръката ѝ.

— Благодаря ви, че дойдохте да ме посрещнете. Надявам се, че не съм обърнал следобеда ви.

— Разбира се, че не. Хубаво е да излезеш извън офиса. Добре дошли в Бордо, господин Левит.

— Моля ви, наричайте ме Сам.

Тя килна глава и вдигна вежди, сякаш изненадана от тази моментална фамилиарност. Но все пак той беше американец.

— Аз съм Софи. Елате, колата е отвън.

Тя го поведе извън терминала, ровейки за ключовете от колата в голяма кожена чанта с цвѐта и материята на износено конско седло. Сам очакваше колата ѝ да е стандартният френски модел — малка, ярко боядисана и невероятно тясна за крака с американска дължина. Вместо това спряха пред тъмнозелен, опръскан с кал „Рейндж роувър“.

Софи цъкна неодобрително с език.

— Трябва да ме извините за колата — каза тя. — Вчѐра бях в провинцията. Цялата е в кал.

Сам се ухили.

— В Лос Анджелис магистралните патрули сигурно ще ви накарат да отбиеете, задето карате мръсна кола.

— *Ah bon?*^[2] Да отбия?

— Шегувам се.

Сам се облегна на седалката, докато Софи бързо и решително си проправяше път през трафика около летището. Ръцете ѝ на волана бяха също толкова ВСВГ, колкото и всичко останало в нея: лакирани с безцветен лак късо подрязани нокти, малък златен пръстен с печат на кутрето — толкова стар, че фамилният герб бе загладен — и класически часовник на „Картие“ с черна каишка от крокодилска кожа.

— Направих ви резервация в „Сплендид“ — обясни Софи. — Намира се в старата част на града, близо до „Мезон дю вен“. Надявам се да ви хареса. Не знам дали е хубав, защото живея тук. Никога не съм отсядала в хотел в Бордо.

— Отдавна ли живеете тук?

— Родена съм в Пойак, на петдесетина километра от Бордо. Така че съм *une fille du coin*, местно момиче.

— А английският ви? Не ми казвайте, че е от Пойак.

— Преди години прекарах известно време в Лондон. В онези дни човек трябваше да говори английски, никой не знаеше френски. Днес Лондон е почти като *une ville française*^[3]. Там живеят повече от триста хиляди французи. Казват, че е по-лесно за бизнеса. — Софи се надвеси над волана. — А сега без повече въпроси. Трябва да се съсредоточа.

Тя си проправи път през паяжина от еднопосочни улички и паркира пред хотела, сграда от XVIII с помпозна фасада и вид на самодоволна порядъчност.

— *Voilà* — обяви тя. — Трябва да се върна до работата, но можем да се срещнем за вечеря, ако искате.

Сам кимна утвърдително и се усмихна.

— Да, бих искал.

Докато я чакаше във фойето на хотела, Сам се чувстваше едновременно облекчен и окуражен от първия си досег със Софи Кост. Беше крайно долно и шовинистично от негова страна, добре знаеше той, но се чувстваше далеч по-щастлив, когато работеше с привлекателни жени. И бе окуражен от обстоятелството, че Софи е родена и израсла в Бордо. От всичко, което беше чел за обществото в областта, то беше плетеница от семейни връзки и раздели, войни и съюзи, обхващащи няколко века. Вътрешен човек като водач щеше да бъде безценен за разследването.

Потропване на токчета по пода оповести появата на Софи. Тя се беше преоблякла за вечеря. Малка черна рокля, *naturellement*^[4]. Два

наниза перли. Тежък черен шал от кашмирска вълна. Интересно ухание. Сам намести вратовръзката си.

— Радвам се, че съм с костюм — призна той.

Софи се засмя.

— Обикновено какво обличат мъжете в Лос Анджелис, за да отидат на вечеря?

— О, джинси за петстотин долара, каубойски ботуши от змийска кожа, тениски „Армани“, копринени сака, бейзболни шапки „Луи Вюитон“ — нали се сещате, грубовато провинциално облекло. Но без перли. Истинските мъже не носят перли.

Софи изглеждаше така, сякаш това последно сведение потвърждава предишно впечатление.

— Струва ми се, че не сте сериозен човек.

— Опитвам се да не съм — съгласи се Сам, — но мога да съм много сериозен, когато става дума за вечеря. Къде отиваме? Да повикам ли такси?

— Можем да отидем пеша. Намира се съвсем наблизо — малък ресторант, но храната е вкусна и винената листа е добра. — Софи се обърна да го изгледа, докато излизаха на улицата. — Пиете вино, нали?

— И още как. Какво очаквате да пия? Диетична кола? Студен чай?

Софи махна с ръка.

— Човек никога не знае с американците.

Сам хареса ресторанта от пръв поглед. Беше уютен, не по-голям от дневната му в „Шато Мармонт“, с малък бар в единия край, с огледала и черно-бели портретни снимки в рамки по стените, с непретенциозна мебелировка и плътни бели покривки. Посрещна ги тъмнокоса усмихната жена. Бе представена на Сам като Делфин, съпругата на готвача. Съдейки по размяната на целувки между двете жени, Софи явно беше редовен клиент. Делфин ги отведе до маса в един ъгъл, предложи им по чаша шампанско, докато преглеждат менюто, и бързо се оттегли в кухнята.

— Това е място по мой вкус — сподели Сам, докато се оглеждаше. — Отличен избор. — Той кимна към стената отсреща. — Кажете ми, кои са хората на снимките?

— Те са *vignerons*^[5], приятели на Оливие, готвача. Ще видите вината им в листата. Не се разочаровайте, ако не намерите

калифорнийско вино.

Делфин пристигна с шампанското и менютата. Сам вдигна чаша за наздравица.

— Благодаря, че се съгласихте да ми помогнете. Това прави задачата ми доста по-приятна.

Софи наклони глава.

— Трябва да ми разкажете за нея. Но първо да изберем какво да вечеряме.

Тя проследи как Сам се насочи директно към винената листа.

— Вие сте като дядо ми. Той винаги избираше първо виното и после храната.

— Умен човек — отбеляза Сам, забил нос в листата. — Е, това явно е щастливата ми вечер. Вижте какво намерих — Lunch-Bages, реколта 1985. Как да не пием от него? То е от родния ви град. — Той се ухили на Софи. — А какво би ял с него дядо ви?

Софи затвори менюто.

— Няма никакво съмнение. Патешки гърди. Може би малко стриди за начало с още по една чаша шампанско?

Сам остави менюто и вдигна поглед към нея, мислите му се върнаха към вечерите в Лос Анджелис с момичета, които възприемаха като гастрономично предизвикателство нещо по-солидно от две скариди и листо маруля. Какво удоволствие бе да се храни с жена, която обича да яде.

Делфин взе поръчката им и се върна почти моментално с виното и декантер. Показа бутилката на Сам, който кимна одобрително, отстрани върха на капсулата, извади тапата — много дългата, тъмна и влажна коркова тапа, — подуши я, избърса гърлото на шишето и декантира виното.

— Какво е мнението за винтовите капачки в Бордо?

Въпреки практическите им предимства Сам страдаше при мисълта, че чудесно вино трябва да понася такава обида.

Софи леко потрепери при мисълта.

— Някои ги използват. Но повечето сме големи традиционалисти. Мисля, че ще мине доста време, преди да сложим виното си в лимонадени бутилки.

— Радвам се да го чуя. Предполагам, че съм корков сноб — призна Сам и бръкна в джоба си да извади тейфтера, в който си бе водил

бележки. — Дали да не свършим малко работа преди стридите? Не знам какво са ви казали хората от Париж.

Софи слушаше внимателно, докато Сам набързо ѝ разказа за обира и за безплодните проверки, довели до решението му да дойде в Бордо. Тъкмо щеше да предложи план за действие, когато стридите пристигнаха — две дузини, излъчващи ухание на море и придружени с тънки парчета черен хляб и нови чаши шампанско.

Софи взе първата си стрида от черупката и я задържа за момент в уста, преди да преглътне. Сетне взе черупката, килна глава назад така, че изложи на показ тънкото протежение на врата си, и всмука сока. Беше представление, което се стори на Сам крайно разсейващо.

Софи осъзна, че я наблюдава.

— Зяпате ме — смъмри го тя.

— Възхищавах се на техниката ви. Никога не мога да го направя, без да си изцапам брадичката със сок.

Софи се пресегна за втора стрида.

— Много е просто — заяви тя. — За сока трябва да отворите уста така. — Тя присви устни и ги издаде напред да образуват заоблено О. — Поднесете черупката, докато докосне долната устна. Навеждате глава назад, всмукват леко *et voilà*. По брадичката няма никакъв сос. Сега опитайте вие.

Сам опита веднъж, после още веднъж и на четвъртия опит Софи прецени, че вече се справя със стридите. Образователната пауза ѝ бе помогнала да се отпусне и тя прояви любопитство, като попита Сам откъде е научил толкова за Бордо, че да разпознае истинско съкровище във винената листа. Оттам разговорът потече плавно и когато патешкото пристигна, всички притеснения вече бяха изчезнали.

Сам се впусна в ритуала по дегустиране на виното, като си даваше сметка, че го наблюдава специалист. Поднесе чашата на светлината да огледа цвета. Завъртя нежно виното. Подуши го, не веднъж, не два пъти, а цели три пъти. Отпи и изчака няколко секунди, преди да преглътне. Погледна Софи и почука ръба на чашата.

— Поезия в бутилка — заяви той с приглушен тон на престорено благоговение. — Силно, но елегантно. Нотки на стружки от молив и какво е това? Дали долавям *sourçon*^[6] тютюн? Великолепно тяло, дълъг завършек. — Той си възвърна нормалната интонация. — Как се справям дотук?

— *Pas mal*^[7] — призна Софи. — Много по-добре, отколкото със стридите.

Те се хранеха и пиеха бавно. Междувременно Софи разказа на Сам една от любимите си винени истории, случила се в ресторант в Америка. Клиентите поръчали бутилка Petrus, реколта 1982, на цена 6000 долара. Тя била изпита с полагаемото ѝ се уважение и удоволствие. Била поръчана втора бутилка, за още 6000 долара, но тя имала различен вкус, отчетливо различен, и била върната обратно. Като жест на извинение собственикът на ресторанта им поднесъл друга бутилка от същата реколта. Те щастливо отсъдили, че е също толкова добра, колкото и първата.

След като гостите си тръгнали, озадаченият собственик на ресторанта отнесъл бутилките да бъдат прегледани от специалист, който установил какъв е проблемът — за разлика от другите две втората бутилка била истинска.

— Знам защо харесваш тази история — отбеляза Сам, вече удобно преминал на ти. — Защото показва колко глупави могат да са американците, когато иде реч за вино. — Той ѝ размахва пръст. — Имам за теб само две думи: Робърт Паркър.

Тя клатеше глава още преди той да е приключил.

— Не, не, съвсем не. Това може да се случи и във Франция. Сигурно знаеш за онази дегустация тук, на която участниците объркаха бяло вино на стайна температура с червено. Не, това е хубава история, защото има поука. — Тя взе чашата си и я обгърна с две ръце. — Няма свършено небце.

Сам не беше убеден, но не се впусна в спорове. Видя, че в бутилката са останали още две чаши, и реши, че трябва да им отдадат дължимото.

— Е, професоре, какво ще кажеш за малко сирене?

Софи се усмихваше, когато се наведе напред.

— Имам за теб само една дума — рече тя, размахвайки му пръст. — Камамбер.

И именно това сирене избраха — фино и солено, то по единодушното им мнение бе единственият възможен завършек на вечерята.

Когато се разделиха, Сам я проследи как се отдалечава. Привлекателна жена, помисли си той. Тази нощ сънува, че учи Елена

да яде стриди по френски маниер.

Софи имаше хубави спомени от първата си среща със Сам. Той беше приятна компания, изглежда, разбираше от вино и леко очуканата му външност не беше лишена от привлекателност. А и имаше тези великолепни американски зъби. Може би в края на краищата това поръчение нямаше да е толкова скучно.

---

[1] Шик и аристократизъм (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Така ли? (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Френски град (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Естествено (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Лозари, винари (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Съвсем малко количество (фр.). — Бел.прев. ↑

[7] Не е зле (фр.). — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТ

За Сам следващите два дни бяха приятни, образователни и все по-обезкуражаващи. Благодарение на връзките на Софи те имаха достъп до всички шата, включително и до шата, в които посетителите обикновено не са добре дошли. Също така отново благодарение на нея управителите на имотите и на избите направиха всичко възможно да бъдат от полза. В шато след шато — от величественото „Лафит Ротшилд“ до миниатюрното „Петрус“ — двамата следователи бяха любезно посрещани. Историята им бе изслушвана с търпеливо внимание. Въпросите им получиха отговори. От време на време дори се сдобиваха с по чаша от божествената напитка. Но Сам трябваше да признае, че посещенията, макар да бяха разширили познанията му за виното, не доведоха до никакъв напредък. Списъкът беше отчайващ — два дни, шест шата, шест задънени улици.

Вечерта на втория ден, уморени и унили, двамата със Софи потърсиха утеха в бара на хотела. Поръчаха си шампанско, това безотказно възстановяващо лекарство.

— Е, предполагам, че това е краят — заяви Сам, вдигайки чаша. — Съжалявам, че ти изгубих времето. Благодаря ти за помощта. Беше страхотна.

Софи сви рамене.

— Поне, като се върнеш в Лос Анджелис, ще можеш да кажеш, че си видял велики шата. — Тя му се усмихна. — Нашата малка версия на долината Напа.

Мобилният ѝ телефон звънна. Тя го погледна, направи физиономия, въздъхна и остави чашата си с шампанско.

— Адвокатът ми. Извини ме за малко.

Сетне се изправи и се отдалечи да проведе разговора.

Сам бе забелязал това и преди във Франция и не можеше да реши дали се дължи на добри обноски или на страх от подслушване. Но когато беше възможно, французите се опитваха да не натрапват телефонните си разговори и предпочитаха да намерят уединено място.

Това беше цивилизован навик, който му се щеше да възприемат и неговите съотечественици.

Докато чакаше Софи да приключи, прегледа бележките, които си беше водил по време на посещенията в шатата. Навсякъде бяха питали кои са редовните клиенти, купувачите със сериозни *saves*, които зареждаха. В по-голямата си част отговорите, които получиха, не бяха изненадващи: Дюкас, Бокюс, Елисейският дворец, „Тайеван“, „Тур д'Аржан“, една-две частни банки, половин дузина милиардери (чиито имена, разбира се, не бяха разкрити). С други думи — обичайните заподозрени.

Сам седеше втренчил поглед в бележките си. И докато ги гледаше, му хрумна въпрос, който не се бяха сетили да зададат. Той продължаваше да се порицава мислено, когато Софи се завърна.

Американецът се наведе напред с доволно изражение като на куче, току-що изровило забравен кокал.

— Сещаш ли се за старите френски детективски романи?

Софи с нищо не показва, че го разбира.

— Когато детективът си спомня нещо, което е пропуснал? — настоя Сам.

Все още никаква реакция от страна на Софи.

— Настъпва моментът на прозрение. Плясва се с ръка по челото. — Сам съпроводи думите си с действието. — „Zut!“^[1] казва той. „Ама, разбира се!“ — Сега на лицето му бе изписана широка усмивка.

— *Zut?* — повтори Софи. — Какво е това *zut* и плясване по челото? Добре ли си?

— Съжалявам. Да, добре съм. Просто току-що ми хрумна, че навярно сме задавали погрешните въпроси. Трябваше да питаме дали някой се е *опитал* да купи тези конкретни реколти и е останал разочарован, защото са продадени. Може би има вманиачен ентусиаст, някой като онзи тип, който искал да нареди в избата си реколти на Latour от 150 години, някой, който е твърдо решен на всяка цена да запълни празнините в колекцията си. Това е мотив, нали? — Лицето му беше изпълнено с надежда въпросителна.

Софи сви устни и кимна бавно.

— Възможно е — съгласи се тя, — а и във всеки случай не ни остава нищо друго.

Освен това, помисли си тя, тази задача беше далеч по-забавна от седенето зад бюро и заниманията със застрахователните искове на лозари за поражения, нанесени от слана.

— Какво искаш да направим? — попита тя. — Да се върнем отново в шатата? Според мен е за предпочитане пред телефонно обаждане.

— Ще се върнем отново в шатата. Утре в ранни зори.

Софи погледна часовника си, намръщи се и си взе чантата.

— Ще закъснея за срещата, а адвокатът ми таксува на минута. Какво да се разберем за утре? Да те взема ли в десет часа?

— Това ранни зори ли е?

— Сам. Това е Франция.

Сам се събуди рано. Предишната нощ бе имал съмнения, притеснения, че отклонява Софи от работата ѝ за още един ден на задънени улици. Но сънят бе възстановил оптимизма му и слънцето грееше. Добра поличба. Реши да излезе навън за закуска, намери оживено кафене срещу „Гран театр“ и се настани с *café crème* и „Хералд трибюн“.

Бръснещият поглед по водещите заглавия с нищо не подобри утрото. По света се случваше обичайното. Имаше още горски пожари в Южна Калифорния, безсмислен поток от обиди във Вашингтон, все по-сгъстяваща се мъгла от замърсяване на въздуха в Китай, размирици в Близкия изток, демагогия в Русия, тревога и песимизъм в Европа, както и доза унилоост от Уолстрийт. Сред това изобилие от неволи бяха пръснати реклами на часовници и ръчни чанти, коя от коя по-крещящи. Напомняне, че колкото и да са лоши новините, никога няма да победят първичния човешки импулс да се пазарува.

Сам остави вестника настрана и се огледа. Другите клиенти изглеждаха необичайно весели. Докато ядяха *tartines*^[2] и пиеха кафе със свежи сутрешни лица, все още небелязани от тегобите на предстоящия ден, те, изглежда, и представа си нямаха, че ако се съди по сутрешните новини, светът като нищо може да свърши преди обед.

Той поръча още едно кафе със сметана и записа вината и реколтите, които търсеше: Lafite, реколта 1953, Latour, реколта 1961, Petrus, реколта 1970, Yquem, реколта 1975, Figeac, реколта 1982, Margaux, реколта 1983. Какъв списък. Сам не можеше да преодолее чувството, че тези съкровища са загубени при Дани Рот. За него те бяха

просто статут в бутилка, при това леко незадоволителен, защото не можеше да ги изложи на стената и всички да ги видят. Какво ли щеше да направи с парите от застраховката, зачуди се Сам, ако не откриеха виното?

Разсъжденията му бяха прекъснати от звъна на мобилния му телефон. Софи се обаждаше да каже, че няма още десет часът, но вече е в хотела. В ранни зори, както се бяха разбрали. Но къде беше той? Да не би хората в Калифорния обикновено да спяха до толкова късно?

Сам забърза към хотела и я завари във фойето. Тя видимо беше в добро настроение — усмихна му се, вдигна ръка и почука часовника на китката си, показвайки му, че е дошла преди него. Тази сутрин беше облечена сякаш е дошла на кон — плътно прилепнали панталони за езда, напъхани в ботуши от мека кожа, сако от туид, копринен шал с шарка на подкови (несъмнено „Ермес“), вързан около врата ѝ. Връх на ездаческия шик. Сам се зачуди дали може да изцвили леко, докато с възхитен поглед я оглеждаше от горе до долу. Това беше нещо, което не се вижда всеки ден в Ел Ей.

— Страхотен тоалет — похвали я той. — Много жалко, че си забравила шпорите. Съжалявам, че те накарах да чакаш. Имаш ли чувството, че днес ще извадим късмет?

— Разбира се — отвърна тя. — *Très optimiste*^[3]. Днес ще открием нещо. Ще видиш. — Тя го хвана подръка, докато вървяха към колата. — Да започнем ли с „Лафит“?

По време на пътуването от Бордо до Медок, Софи му обясни причината за приповдигнатото ѝ настроение. Предишната вечер, след като се бе разделила със Сам, се бе срещнала с адвокатата си, който ѝ казал, че тригодишният конфликт с бившия ѝ съпруг най-после е уреден и съвсем скоро ще може да се омъжи повторно. Бяха се споразумели за условията по бракоразводното дело. Съпругът ѝ щеше да запази лодката, която отдаваше под наем в Сен Барт, а Софи щеше да задържи апартамента в Бордо. Може би дори щяха да останат приятели. Или може би не. Той от самото начало е създавал проблеми, сподели Софи, вечно изчезвал нанякъде с лодката и обикновено се оказвал с някое неподходящо момиче.

— Хмм — обади се Сам. — Звучи като мъж по мой вкус.

— Харесваш лодки ли? — засмя се Софи.

— Предпочитам момичетата. С тях не ме хваща морска болест.

Софи бе избрала път, който разполовяваше равното, безупречно поддържано поле с лозя в съвсем прави редове, простиращи се до хоризонта. Имаше шата вляво и шата вдясно: „Леовил Бартон“, „Латур“, „Пишон-Лаланд“, „Линч-Баж“, „Понте-Кане“. Сам имаше чувството, че минават през първокласна винена листа.

— Някога била ли си във винените области на Калифорния? — попита той Софи.

— Напа и Сонома? Не, никога. Може би някой ден. Като тук ли е?

Сам се замисли за сухите кафяви хълмове, за обширните модерни винарни с техните бутици за подаръци и автобуси, пълни с туристи.

— Не точно. Но някои от вината са доста добри.

— Знаеш ли защо — попита Софи, но не му даде възможност да отговори. — Защото има толкова много французи, които правят вино там. — Тя му се ухили. — Аз съм голям шовинист. За мен френското вино е най-хубавото.

— Опитай се да го кажеш на италианец.

— Италианците правят дрехи и обувки. И имат едно вкусно сирене. Тяхното вино...

Софи се нацупи и махна пренебрежително с ръка. Очевидно нямаше място за спор. Поредна победа, помисли си Сам, за френското чувство за превъзходство.

Оставили зад гърба си центъра на Пойак, те вече виждаха шато „Лафит“, което се извисяваше на нисък хълм, доста встрани от пътя.

— Само този един въпрос, нали? Дали през последната година някой се е опитал да купи реколта 1953 и е останал разочарован?

— Точно така — потвърди Сам. — В това ни е надеждата.

Денят все повече напредваше и те вече бяха задраскали първите две шата от списъка, а на Сам му изглеждаше, че отново ще повторят разочарованията от предишните два дни. Хората се напругаха да си спомнят, сбръчкваха чела, свиваха рамене, но — *désolé, mais non*^[4] — нямаха спомен за разочарован купувач.

Късметът им се обърна на третата спирка. Управителят на имота, родом от Пойак и приятел на семейството на Софи, си спомни посетител от миналата есен, който търсел съвсем конкретна реколта, всъщност доста упорит господин, който не е искал да приеме „не“ за

отговор. Беше оставил визитната си картичка да се свържат с него, ако се появят бутилки от въпросната реколта. Управителят се почеса по главата и прерови чекмеджетата на бюрото си, накрая извади стара кутия от пури, в която държеше визитки, които може да му потрябват някога. Изсипа ги на бюрото — картички на клиенти от Англия и Америка, на винени журналисти от цял свят, на главни готвачи, на производители на бъчви, на сомелиери — и ги разстла по бюрото. Представляваха впечатляваща гледка на калиграфски шрифтове и фин бял картон.

Пръстите му обходиха визитките, преди да спрат.

— *Voilà* — каза той и отдели една от останалите, — *un monsieur très insistant*^[5].

Софи и Сам се наведоха напред да прочетат визитката.

ФЛОРИАН ВИАЛ

УПРАВИТЕЛ НА ИЗБА

„ГРУП РЪБУЛ“, „ПОПЕ ДЮ ФАРО“, 13007 МАРСИЛИЯ

Докато пътуваха към следващото шато — четвърто за деня, Сам попита Софи дали знае нещо за „Груп Ръбул“, чувала ли е за тях. Дали беше търговец на вино на едро?

Софи се засмя.

— Всеки във Франция познава „Груп Ръбул“. Компанията е навсякъде, замесена е във всичко. — Тя се намръщи. — Освен във виното. Никога не съм чувала Ръбул да търгува с вино. Ще ти разкажа за него по-късно, но не се вълнувай прекалено много. Вероятно е просто случайно посещение.

Но може би не беше, защото във Фижак, а след това и в Марго, откриха, че мосю Виал е бил там преди тях, търсел е реколта 1982 в едното шато и 1983 в другото и е оставил визитната си картичка на двете места.

Както каза Сам на Софи:

— Два пъти може да е съвпадение. Но не и три пъти. Ще те черпя вечеря, ако ми разкажеш за Ръобул.

---

[1] Пфу, тю, пусто да остане (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Филии хляб, намазани с масло, сладко и др. (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Много оптимистично съм настроена (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Съжалявам, но не (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Ето, един много настоятелен господин (фр.). — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТ

Сам открай време се възприемаше като гастрономичен авантюрист, готов да изяде почти всичко, сложено пред него: охлюви, жабешки бутчета, супа от перка на акула, покрити с шоколад мравки, печена в глина катерица — той бе опитал всички тези специалитети и ги бе намерил за интересни, ако не и винаги по негов вкус. Но куражът го напускаше, когато идеше реч за пицността от черва и воденички, известна като карангия. Самото споменаване на шкембе предизвикваше потреперване. Той беше класически случай на човек, който не опитва нещо, защото е сигурен, че няма да го хареса, и в продължение на повече години, отколкото можеше да си спомни, бе успявал да избегне ястия, в които се подвизават вътрешности, от какъвто и да е вид. Това обаче щеше да се промени.

Софи беше настояла да отидат в ресторанта на Делфин за вечеря и докато вървяха натам от хотела, обясни защо. Беше четвъртък. А всеки четвъртък Оливие, готвачът, приготвяше превъзходни *rogons de veau* — телешки бъбреци, задушени в портвайн и поднесени с картофено пюре, което беше толкова леко и пухкаво, че почти се рееше над чинията и долиташе право в устата ти. Това без съмнение беше любимото ѝ ястие. Беше започнала да обяснява подробно достойнствата на соса, когато забеляза отсъствието на възторжен отклик от страна на Сам и втрещеното му изражение.

Тя спря и се обърна към него.

— Ах — въздъхна. — Забравих. Американците не ядат бъбреци, нали?

Наблюдаваше го развеселено, докато той си пое дълбоко дъх.

— Не сме им големи почитатели. Предполагам, че имаме проблем с вътрешностите. Никога не съм опитвал.

— Вътрешности?

— Нали се сещаш — вътрешни органи. Стомаси и черни дробове, бели дробове и момици, дреболии...

— ... И бъбреци.

Софи го изгледа със съжаление. Как може човек да е живял, без да е опитал бърбери? Тя трескаво потупа рамото му с показалец.

— Ще сключим сделка. Опитай ги. Ако не ти харесат, може да си поръчаш пържола с картофи и аз ще платя сметката. Довери ми се.

Когато се настаниха на масата, Сам се пресегна да вземе винената листа, но показалецът на Софи отново влезе в действие — този път го размахваше напред-назад като метроном.

— Не, Сам. Как можеш да избереш подходящо вино за храна, която никога не си опитвал?

Сам ѝ връчи листата и се облегна на стола си, докато Софи оглеждаше страниците, като хапеше съсредоточено долната си устна. Зачуди се дали тя готви и ако го прави, в какви дрехи. Копринен шал за разбиването на яйцата за омлета? Перли за десерта? Дали „Ермес“ предлагаша кухненски престилки? Мислите му бяха прекъснати от Делфин, която донесе чаши с шампанско, и двете жени проведоха шепнешком съвещание, приключило с размяна на кимвания и усмивки.

— *Von* — заяви Софи. — За начало палачинки с хайвер. След това *rogrons* с изключително померол, Chateau L'Evangile, реколта 2002. Съгласен ли си?

— Никога не споря с хубави жени, които разбират от бърбери.

Те чукнаха чаши и Софи започна да му разказва какво знае за „Груп Ръбул“.

Британците имат Брансън, каза тя. Италианците имат Берлускони. Французите имат Франсис Ръбул — Сису за приятелите му и за преданите журналисти, които следят бизнес начинанията му през последните четиресет години. Той се бе превърнал в национална институция, обясни тя, а според някои дори в национално съкровище, личност с ярко присъствие, момче от Марсилия, постигнало забележителни успехи в живота си. Беше на ти с рекламата. Даже критиците му твърдяха, че не може да се облече сутринта, без да пусне съобщение до пресата за цвета на вратовръзката си и за общото състояние на гардероба си. Това, разбира се, го правеше любимец на медиите, около него винаги се случваше нещо и излизаше добра история.

И непрекъснато сключваше някакви сделки, обясни Софи. Бизнес империята, която бе изградил през годините, включваше строителни обекти, местни вестници и радиостанции, футболен отбор,

водопречиствателни станции, транспортиране, електроника — явно бе замесен във всяка възможна област.

Софи замълча, когато палачинките пристигнаха.

— Ами виното? — поинтересува се Сам. — Има ли някое и друго шато?

— Не знам. Поне не тук — отвърна Софи. Тя отхапа от палачинката и за момент затвори очи. — Ммм, много вкусно. Надявам се, че обичаш хайвер, нали, Сам?

— Обожавам. Не го ли обожават всички?

— Не. Има някакви странни хора, които не ядат рибешки вътрешности. — Тя се усмихна сладко и хапна още палачинка.

Сам вдигна ръце като че ли се предава.

— Добре, добре. Е, аз обичам рибешки вътрешности. Продължавай за Ръбул.

Софи напрегна паметта си за подробности относно Ръбул, които бе прочела във вестниците или видяла по телевизията. Той живееше в Марсилия в нещо като дворец. Страстта му, както често обявяваше публично, бе Франция и всичко френско (като се изключи Париж, към който като всеки добър марсилец хранеше подозрение). Дори правеше върховната жертва да плаща френски данъци и всеки април даваше пресконференция, за да оповести на света какъв огромен принос има за националната икономика. Обичаше млади дами и те редовно се появяваха редом с него в светските списания, неизменно описвани от снизходителната преса като негови племеннички. Притежаваше две яхти — една за лятото, в Сан Тропе, и една зимна, на Сейшелите. И разбира се, имаше частен самолет.

— Това е всичко, което знам — заключи Софи. — Ако искаш повече информация, ще трябва да питаш фризьорката ми. Луда е по него. Смята, че трябва да стане президент. — Тя погледна над рамото на сътрапезника си. — Затвори очи, Сам. Бъбреците идват.

Сам затвори очи, но обонянието му подсказа, че бъбреците са сложени пред него. Наведе глава и вдъхна плътното, пикантно ухание, по-интензивно, отколкото на обикновеното месо, топло, пищно и безкрайно апетитно. Може би грешеше за карантиите. Отвори очи. В средата на чинията от вулкан от картофи се надигаше благоуханна пара, а в средата му имаше вдлъбнатина, в която беше сипан сос.

Картофите бяха заобиколени от четири едри, тъмнокафяви бъбрека с размерите на топки за голф.

Софи се наведе през масата, за да сложи лъжичка горчица в чинията му.

— Не бива да се прекалява с горчицата, защото ще се бие с виното. *Von appétit*^[1].

Тя се облегна назад и го проследи как поема първата хапка.

Той сдъвка. Преглътна. Замисли се. Накрая на лицето му грейна усмивка.

— Знаеш ли, винаги съм казвал, че в края на тежък ден няма нищо по-подходящо от бъбреци, приготвени в портвайн. — Той целуна върховете на пръстите си. — Великолепно.

Бъбреците и отличното померол оказаха вълшебно въздействие върху тях и когато Софи използва последния останал хляб, за да си отопи соса, и двамата бяха размекнати и изпълнени с оптимизъм. Връзката с Ръбул беше интересна, може би нищо повече, но поне им даваше някаква следа, над която да работят.

— Съдейки по казаното от теб — подхвана Сам, — той има повече пари, отколкото човек може да си представи, малко е ексцентричен и е вманиачен по всичко френско. Знаем ли дали се интересува сериозно от вино? Сигурно се интересува, щом има *caviste*^[2]. Дали има връзки в Щатите? Колекционира ли неща, като изключим момичетата и яхтите? Искане ми се да науча повече за него.

— В такъв случай трябва да се видиш с братовчед ми. — Софи кимна и взе чашата си. — Да, братовчед ми Филип. Той живее в Марсилия и работи за „Ла Прованс“. Това е най-големият вестник в района. Филип е старши репортер. Ще знае за Ръбул достатъчно, а може и да намери още информация. Ще ти хареса. Малко е луд. Там всички са така. Наричат ги *fada*^[3].

— Звучи страхотно. Точно човекът, който ни трябва. Кога ще отидем там?

— Ние?

Сам се наведе през масата, гласът му беше тържествен, а изражението — сериозно.

— Не можеш да ме оставиш сам. Марсилия е голям град. Ще се изгубя. Няма да има с кого да ям *bouillabaisse*^[4]. А освен това хората от „Нокс“ разчитат на теб да си в течение на всяко развитие, на всяка

следа, дори това да означава да отидеш в Южна Франция. Както казваме в застрахователния бранш, скапана работа, но някой трябва да я върши.

Софи се смееше и клатеше глава.

— Винаги ли убеждаваш жените да направят каквото искаш?

— Не толкова често, колкото бих желал. Но не спирам да се опитвам. Какво ще кажеш да хапнем малко от камамбера, който Делфин държи окован в килера?

— Да, за камамбера.

А когато приключиха с виното, кафето и калвадоса, за който Делфин настоя, Софи каза „да“ и за Марсилия.

Сам бе приключил с опаковането на багажа и тъкмо се канеше да се приспи с доза Си Ен Ен, когато мобилният му телефон звънна.

— Добър ден, господин Левит. Как сте днес? — Гласът на момичето беше сърдечен, наперен и калифорнийски. — Ще ви свържа с Елена Моралес.

Сам потисна прозявка.

— Елена, имаш ли представа колко е часът тук?

— Не ми се нахвърляй, Сам. Днес ми е тежък ден. Рот ми диша във врата. Дойде в работата ми и сипа огън и жулел цял час — заплашваше с адвокати, с пресата, с приятелчето си губернатора. Ако беше останал по-дълго, щеше да намеси и Върховния съд. Накратко, иска да знае какво се случва и държи да си получи парите. Настояваше да му дам номера ти, но аз му казах, че няма връзка с теб.

— Добро момиче.

— Той ще се върне. Какво да му кажа? Намери ли нещо?

Сам разпознаваше отчаянието, когато го доловеше в нечий тон. Дани Рот, изпаднал в бяс, с пяна по устата и ръсещ заплахи, можеше да изчерпи търпението и на светец. Беше време за достоверна лъжа, както се надяваше.

— Слушай — каза й, — обясни на Рот, че провеждам преговори с властите в Бордо и се надявам да постигна пробив до няколко дни. Но — и това е много важно — тези преговори са *извънредно* деликатни. Заложена е репутацията на Бордо. Каквато и да е публичност ще изложи на опасност всичко. Така че никакви адвокати, никакви журналисти, никакви губернатори. Става ли?

Той почти чу как мозъкът на Елена тиктака от другата страна на връзката.

— Какво се случва всъщност, Сам?

— Изскочи нещо, което може да е важно, а може и да не е, така че утре отиваме в Марсилия да го проверим.

— Ние?

Сам въздъхна. За втори път тази вечер му задаваха същия въпрос.

— Мадам Кост идва с мен. Тя има познат там, който може да ни е от полза.

— Как изглежда тя?

— Мадам Кост ли? О, руса, дебела и на петдесет години. Нали се сещаш.

— Да, ясно. Мацка.

— Лека нощ, Елена.

— Лека нощ, Сам.

---

[1] Добър апетит (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Управител на изба (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Букв. глупав (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Провансалска супа от риба и зеленчуци (фр.). — Бел.прев. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

Сам не беше ходил в Марсилия, но беше гледал „Френската връзка“ и беше чел един-два пътеписа и смяташе, че знае какво да очаква. Щеше да има злодеи, несъмнено хора на мафията, които да се спотайват на ъгъла на всяка улица. Рибният пазар на „Ке де Белж“ щеше да е канал за субстанции, които обичайно не се намират в рибата — костур, пълен с хероин, или групер, гарниран с кокаин. Всевъзможни джебчии и *voyeurs*^[1], щяха да са заели удобни позиции да отмъкнат фотоапарата, портфейла или чантата на непредпазливия турист. Във всеки случай щеше да е отглас на описанието на Съмърсет Моъм на Лазурния бряг — „слънчево място за сенчести хора“. Звучеше интересно.

Софи, която беше посещавала града веднъж преди години, по-скоро потвърди очакванията на Сам. В сравнение с подредения аристократизъм на Бордо Марсилия, такава, каквато я помнеше, бе мръсен, претъпкан лабиринт, пълен с шумни, често доста зловещи на вид мъже и жени. *Louche* беше думата, която тя използва да опише както града, така и неговите жители. Според речника *louche* означаваше „лъжлив, подозрителен, съмнителен и неустановен“. Софи се чудеше как братовчед й Филип може да живее, при това щастливо, на такова място. Но от друга страна, както обясни тя на Сам, открай време смяташе, че в него също има нещо *louche*.

Когато пристигнаха следобед на летище „Маринян“, тези мрачни мисли моментално бяха прогонени от драматичната, почти заслепяваща яркост на светлината, наситеното синьо на небето и дружелюбния характер на таксиметровия шофьор, който ги караше към хотела. Скоро стана ясно, че той е сбъркал призванието си, трябваше да работи за туристическата служба. Според него Марсилия беше центърът на вселената, докато Париж беше просто пъпка на картата. Марсилия, създадена преди повече от 2600 години, беше съкровищница на историята, традициите и културата. Ресторантите в града бяха причината бог да създаде рибата. А жителите му бяха най-

великодушните и добросърдечни хора, които може да се срещнат по света.

Софи слушаше, без да се намесва, макар че половинчатата ѝ усмивка и вдигнатите вежди подсказваха, че не е напълно убедена от твърденията му. Тя се възползва от пауза да поеме дъх, за да попита шофьора какво мисли за Франсис Ръбул.

— Ах, Сису, кралят на Марсилия! — възкликна той с нотка на уважение. — Ето *това* е личност, която би трябвало да управлява страната. Човек от народа въпреки всичките му милиарди. Представете си, той дори играе на петанк с шофьора си! Би могъл да живее навсякъде, а кое място е избрал за свой дом? Не Париж, Монте Карло или Швейцария, а именно Марсилия! Живее в „Пале дю Фаро“, където може да погледне през прозореца си и да види най-красивата гледка в света — Старото пристанище, Средиземно море, замъка „Иф“, величествената църква „Нотр дам дьо ла Гард“... *Merde!*^[2]

Шофьорът наби спирачки и обърна, проправяйки си път през прииждащите коли, надуващи клаксоните си, докато стигна до късата алея, която водеше към хотела. Извини им се, че е подминал мястото, и ги остави отпред. Връчи на Софи визитката си, грейна в усмивка при вида на бакшиша от Сам и им пожела приятен престой в Марсилия.

По съвет на братовчед си Софи бе направила резервация в „Софител“, модерен хотел с изглед към крепостта „Сен Жан“ от XII век — едно от трите укрепления, построени да пазят града от пиратите. Като се качи в стаята си, Сам плъзна вратата към балкона и излезе да вдъхне дълбоко соления въздух. Не е зле, помисли си той, като разглеждаше прострелия се отдолу град. Не е никак зле. Пролетта бе настъпила рано в Марсилия и отражението на слънцето във водата сякаш бе излъскало въздуха и го бе направила бляскав. Мачтите на стотици малки лодки образуваха рееща се гора в пристанището. Навътре в морето ясно и отчетливо се виждаше силуетът на замъка „Иф“. Сам се зачуди дали гледката на Ръбул превъзхожда гледката от неговия балкон.

Слезе долу да се срещне със Софи и я завари да обикаля нагоре-надолу с телефон, допрян до ухото. Когато приключи разговора си, тя дойде при него и си погледна часовника.

— Говорих с Филип — обясни му. — Предлага да се срещнем за по питие след половин час.

— Явно в Марсилия започват отрано. Тук ли ще дойде?

Софи въздъхна и поклати глава.

— С него никога не е просто. Иска да ни покаже един малък бар, където туристите никога не стъпват. Намира се в „Льо Пание“. Казва, че е наблизно пеша оттук и е *typiquement marseillais*^[3]. Готов ли си?

Отбиха се на рецепцията да вземат карта и се запътиха надолу по хълма към Старото пристанище. Докато вървяха, Софи сподели малкото, което знаеше за „Льо Пание“. Най-старата част на Марсилия, някога дом на рибари, корсиканци и италианци, през войната кварталът се превърнал в убежище на еврейски бежанци и други, които се мъчели да се спасят от нацистите. За наказание през 1943 г. немците наредили районът да бъде евакуиран и взривили по-голямата част.

— Филип знае много истории за онова време — обясни Софи. — След войната *quartier*^[4] бил построен наново — бих казала, не много красиво — и сега там живеят предимно араби.

Прекосяваха кея в края на Старото пристанище и се промушваха през множеството от туристи и студенти, чакащи ферибота да ги откара до замъка „Иф“. Редица от старци, премигващи като гуцери на слънцето, бяха накацали по ниска стена и оглеждаха момичетата. Няколко кучета душеха на мястото, където сутринта бе разположен рибният пазар. Деца в колички бяха изкарани на разходка, а майките им си бърбеха. Беше спокойна, мирна сцена и Сам се почувства предаден.

— Не ми изглежда много опасно — призна той. — Къде са крадците? Не работят ли в петък? Още не са ми пребъркали джобовете и чантата ти си е с теб, а сме в Марсилия от близо час. Тези типове губят форма.

Софи го потупа по ръката.

— Не се тревожи, ще питаме Филип. Той ще ти каже къде да отидеш за един хубав обир. — Тя спря да погледне картата. — Трябва да намерим „Монте дез Акул“, точно преди катедралата. И, виж, това е интересно. Най-близкият ни съсед е Рьобул.

Тя посочи на картата към „Пале дю Фаро“, само на неколкостотин метра от хотела.

Атмосферата моментално се промени, когато напуснаха ветровитите, открити пространства около пристанището. Слънцето

изчезна. „Монте“ беше стръмна, мрачна и тясна уличка, която едва стигаше да мине една кола. Сградите, които на слънце можеха да имат позахабено очарование, сега изглеждаха просто сиви и скучни. Единствените признаци на живот бяха талазите пикантни миризми на готвено и воят на северноафриканска поп музика, идващи от прозорците на къщите, покрай които вървяха Сам и Софи. Свиха наляво в малка пряка.

— Мисля, че барът е в края на тази улица — обяви Софи, — на *placette*^[5] без име. Не знам как Филип намира тези места.

— *Louche* типовете винаги знаят най-добрите адреси. Но да бъдем честни — ти каза, че той иска да видим нещо типично марсилско.

Това накара Софи да се нацупи със звукови ефекти — презрително духване на въздух между стиснатите устни. Това беше чисто френско изпълнение, което Сам много пъти се бе опитвал да постигне, но безуспешно. Някак си при него се получаваше повече като високопарност, отколкото като презрение. Беше стигнал до извода, че за целта са ти нужни галски устни.

Те продължиха до края на пряката и излязоха на малък площад. В средата се извисяваше нисък, но решителен чинар, който бе успял да оцелее въпреки плътно прилепналата яка от бетон. А в ъгъла, с прозорци, покрити с вдъхновени футболни призови, изписани с бяла боя — „*Allez les bleus!*“ и „*Droit au but!*“^[6] бяха любимите, се намираше барът. Избелелите букви над входа обявяваха, че се казва „Льо спортинг“. Отпред беше паркиран пращен черен скутер „Пежо“.

Сам бутна вратата и плътната мъгла от тютюнев дим потрепери при полъха на свеж въздух. Разговорите замлъкнаха. Група мъже с набраздени от белези лица вдигнаха поглед от играта на карти. Други двама се извърнаха от бара и зяпнаха новодошлите. Единствената усмивка в помещението дойде от плещеста, тъмнокоса фигура — мъж, подобен на мечка, седнал на маса в един от ъглите. Той се изправи, разпери ръце и се нахвърли на Софи.

— *Ah, ma petite cousine*^[7] — възкликна той, като я целуна възторжено и по двете бузи, — *enfin à Marseille. Bienvenue, bienvenue*^[8]. — После насочи вниманието си към Сам и тутакси смени езика. — А вие трябва да сте американецът Сам. — Сграбчи ръката му и я разтресе енергично. — Добре дошли в Марсилия. Какво ще пиете?

— Филип се наведе към тях и сниши глас. — Между нас казано, бих избегнал наливното вино, ако искам да доживея до края на деня. Може би пастис? Бира? Има и превъзходно корсиканско уиски. Сядайте, сядайте.

Сам се огледа. Интериорът бе виждал и по-добри дни, но отдавна. Повечето от шарените плочки на пода бяха изтъркани и се виждаше бетонът под тях. Таванът, някога бял, беше тъмно никотиново кафяв. Масите и столовете бяха излъскани от старост. Но може би барът имаше скрити достойнства.

— Хубаво местенце — отбеляза Сам. — Правят ли сватби?

— Само погребения — ухили се Филип. — Като се изключи това, мястото е спокойно. Много дискретно. Използвам го за срещи с местни политици, които не искат да бъдат видени да разговарят с представители на пресата.

— Няма ли телефони?

Филип цъкна с език.

— Телефоните могат да се подслушват. Трябва да сте наясно с това, щом живеете в Америка. — Той се обърна и се провикна към бара. — *Mimine, s'il te plaît? On est presque mort de soif.*^[9]

— *J'arrive, j'arrive.*^[10]

Гласът на Мимин, приятен лек алт, долетя иззад завеса от дървени мъниста в задната част на бара и моментално бе последван от собственичката му. Тя беше впечатляваща гледка — над метър и осемдесет с обувките на високи токчета, с къдрава рошава коса в червен цвят, очертани с молив очи, огромни златни обици халки и внушителна гръд, по-голямата част изложена на показ, докато останалата се бореше да избяга от оранжева блузка, с два размера по-малка. Тя застана край масата с ръце на хълбоците и поглед, втренчен в Сам. Кимна към него и заговори на Филип — порой от думи, изречени с главозамайваща скорост и с акцент, който смътно напомняше на френски език. Всичко това завърши с гърлен кикот. Филип се засмя. Софи се изчерви. Сам не беше разбрал нито дума.

— Мимин ви харесва — обясни Филип на Сам, като продължаваше да се смее. — Няма да ви казвам какво предлага, но не се тревожете. В безопасност сте, докато сте с мен.

Те поръчаха и Мимин отдели много повече време от необходимото, за да се наведе да остави пастиса на Сам пред него. За

първ път в живота му го гледаха похотливо. Беше странно, но не съвсем неприятно.

— Филип — обади се Софи, — престани да се смееш. Стига с тези глупости. Сам ще ти обясни защо дойдохме в Марсилия.

Като започна с обира в Лос Анджелис и завърши с откритието на визитните картички на Флориан Виал в Бордо, Сам разказа всичко, което според него Филип трябваше да знае. Едрият мъж го слушаше внимателно, от време на време задаваше по някой въпрос и си водеше бележки. Когато американецът приключи, журналистът поседя в мълчание няколко секунди, почуквайки бележника си с химикалка.

— Добре. Мога да ви намеря всичко, което имаме за Ръбул, а то е много. Но това не е достатъчно, нали?

Сам поклати глава.

— Трябва да го видим.

— Ако е в Марсилия, няма проблем. Никога не може да устои на интервю. Разбира се, трябва да имате добра история.

— И се налага да видим винената му изба.

— О, в такъв случай трябва да имате много добра история. — Филип се усмихна и отново почука бележника си. — И като говорим за истории, тук може да има и нещо за мен. — Той сви рамене. — Никога не се знае.

— Какво имате предвид?

— Сензационна новина, Сам. Да кажем, че вашето разследване доведе до нещо интересно — малък скандал, в който е замесен най-богатият човек в Марсилия. Това ще е новина за първа страница, а аз не бих искал да делея първата страница с друг журналист. Разбирате ли ме?

— Не се тревожете, Филип. Ще го запазим в семейството. Помагате ни и в замяна получавате вашата сензация. — Сам протегна ръка през масата. — Речено-сторено.

Двамата мъже се ръкуваха и Филип се изправи.

— Ще се върна в работата и ще се заема с досието на Ръбул. Вие тук ли ще останете? — Той намигна на Сам. — Сигурен съм, че Мимин ще се погрижи за вас.

— Трябва да извиниш братовчед ми — каза Софи, като се изправи и поклати глава. — Понякога се чудя как е възможно да сме роднини.

Пред бара Филип отключи катинара на скутера си и се настани на седалката.

— Единственият начин да се придвижваш в Марсилия — увери ги той, като даде газ. — *A bientôt, mes enfants.*^[11]

Помаха им с ръка и се отдалечи с трополене по пряката, разположил огромната си фигура върху две малки колела.

---

[1] Хулигани (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Да му се не види! Дявол да го вземе! (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Типично марсилски (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Кварталът (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Малък площад (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] „Давайте сини!“ и „Право в целта!“ (фр.). — Бел.прев. ↑

[7] Ах, милата ми братовчедка (фр.). — Бел.прев. ↑

[8] Най-сетне в Марсилия. Добре дошла, добре дошла (фр.). — Бел.прев. ↑

[9] Мимин, ако обичаш? Почти умираме от жажда (фр.). — Бел.прев. ↑

[10] Идвам, идвам. (фр.). — Бел.прев. ↑

[11] Доскоро, деца мои. (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАНАЙСЕТ

— Трябва ни — подхвана Сам, — история за прикритие, която да ни вкара в избата на Рьобул за достатъчно дълго време, за да видим какво точно има вътре. Той притежава много вина, така че ще са ни нужни поне два часа. Може би повече. Ще трябва да си водим записки и дори да направим малко снимки. О, и историята трябва да е такава, че да не може да бъде проверена бързо. — Той кимна одобрително на сервитьора, който постави тирбушона в тапата на бутилката. — Не е лесно. Чувстваш ли се творчески настроена?

Бяха решили да хапнат в ресторанта на хотела, който предлагаше местна риба, местно вино от Касис и изглед от първия ред към залеза над Старото пристанище. Все още беше рано и като се изключи маса с бизнесмени, които бяха довели куфарчетата и маркетинговите си планове на вечеря, ресторантът беше изцяло на тяхно разположение.

— Мислех си — поде Софи. — Ако казаното от Филип е вярно, не е проблем да се видим с Рьобул. Може да кажем, че подготвяме очерк за него за списание... — Тя замълча. Сам вече клатеше глава.

— Ще иска да знае името на списанието и неговите хора вероятно ще се обадят на редактора му, за да се уверят, че материалът няма да е оклеветяващ. Във всеки случай интервюто на Рьобул е само димна завеса, средство, което да ни отведе до целта. А тя е да видим избата. Вината.

Опитът на Софи с измама и блъфиране се свеждаше до справяне с някоя деликатна ситуация на вечерно празненство в Бордо, но тя откри, че за нея е предизвикателство да измисли достоверна лъжа.

— Сецам се за нещо — заяви тя. — Ти си богат американец, който иска да направи чудесна изба. Разбира се, бързаш като всички американци, а аз съм твой съветник. Дошли сме при Рьобул за вдъхновение, защото сме чули, че той притежава една от най-добрите изби във Франция.

Сам се намръщи.

— Но той какво печели от това? Защо му е да помага на двама непознати?

— Защото обича да го ласкаят — сви рамене Софи. — Всички мъже обичат, особено успешните.

— Със сигурност. Но това не е достатъчно основателна причина, не и за някой, който обожава рекламата. Той не прилича на човек, който тайно прави добрини.

Сам тъкмо се канеше да налее виното и спря. Бутилката беше по средата между ледарката и чашата на Софи.

— Какво каза току-що? Че Рьобул притежава една от най-добрите изби във Франция?

Софи кимна.

— Е, и?

— Ти каза най-добрата изба, а аз се сетих за книга. За бестселър^[1]. Да предположим, че работим над книга. Голямо, лъскаво, скъпо издание. Книга, посветена на най-добрите изби във Франция — не, нека да са най-добрите изби в света, — и искаме да включим избата на Рьобул. — Сам беше толкова погълнат от мислите си, че не си даде сметка за капещата бутилка в ръката си и за сервитьора, който търпеливо чакаше до него. — И защо? Защото има всичко: превъзходна колекция от вина, необикновен интериор на избата, интересен и успял собственик. И те, разбира се, особено собственикът, ще бъдат заснети за книгата от един от най-способните фотографи в света. Така че Рьобул ще получи своето ласкателство, то ще е *публично*. И ще имаме причина да прекараме колкото време искаме в избата му. Достатъчно дълго, за да си водим записки. Достатъчно дълго, за да направим няколко снимки за справка. — Сам се облегна и подаде бутилката на сервитьора, който чакаше да напълни чашите им. — Какво мислиш?

— Звучи обещаващо — призна Софи. — Всъщност много добре. Но имам един голям въпрос. Кой сме ние? Искам да кажа, за кое издателство работим? Рьобул със сигурност ще иска да знае.

Сам установи, че придобива френски маниери, като размаха енергично показалец на сътрапезничката си.

— Ние не сме издатели. Ние сме независими съставители на книги. Имаме идея за книга. Да я наречем „Най-добрите изби в света“. След това ще наемем хора, които да напишат текста и да направят

снимките. Ще подготвим проект и ще продадем правата на издателството, което даде най-високата цена. „Бертелсман“, „Хашет“, „Ташен“, „Фейдън“ — такива компании.

— Откъде знаеш всички тези неща?

Сам се замисли за единствения си досег с книгоиздаването.

— Преди две години по случайност бях по работа във Франкфурт по време на панаира на книгата. Това е истинска зоологическа градина, но е голяма работа — издатели от цял свят отиват там да купуват и да продават. Запознах се с доста хора от издателския бранш, които се подвизаваха в бара на хотела всяка вечер. Те говореха. Аз слушах. Научих много. Беше доста интересно.

Докато Софи и Сам бавно и приятно напредваха с вечерята — костур с копър, прясно козе сирене с тапенада и сорбе от розмарин, разискваха идеята, проверяха я за слабости и я доукрасяваха. Когато пристигна кафето, имаха чувството, че разполагат с история, която ще издържи. На сутринта Софи щеше да вземе служебния телефон на Рьобул от Филип и ако извадеше късмет, щеше да направи уговорка за среща. Сам щеше да купи фотоапарат и да изглади представянето им.

— Току-що измислих съвършения начин да приключим вечерта — заяви Сам, след като плати сметката. — Душене на лунна светлина.

Софи го изгледа озадачено.

— Какво искаш да кажеш?

Сам потупа носа си и намигна.

— Разузнавателна акция. Реших, че ще е интересно да се разходим нагоре по пътя и да погледнем къщата на съседа ни. Искаш ли да дойдеш?

— Защо не? Никога не съм била на душене.

Те излязоха от хотела, завиха нагоре по хълма и вървяха по булевард „Шарл Ливон“, докато стигнаха до масивни железни порти, оставени отворени. Алея за коли се простираше напред в мрака към далечно сияние, вероятно идващо от къщата.

— Сега вече е ясно за какво иде реч — отбеляза Сам. — Частно заградено царство.

Той се запъти по алеята, а леко нервната Софи го последва на една крачка разстояние.

Тя го дръпна за ръкава.

— Сам? Какво ще кажем, ако някой ни спре?

— Първо, няма да шептим. После казваме... Знам ли, може би, че сме двама невинни американски туристи, които са решили, че това е обществен парк. Но запомни, не говорим френски. Усмихвай се много. Ще се оправим.

Когато навлязоха по-навътре по алеята, звукът от трафика от булеварда отслабна до приглушен тътен. След около двеста метра се озоваха в края на подрязана ливада с размера на футболно игрище, а зад нея, грейнал в светлини, се извисяваше домът на Франсис Ръбул.

Сам подсвирна тихо.

— Това място ще създаде на Белия дом комплекс за малоценност.

Спряха да погледат. Сградата пред тях беше колосална — триетажна, с три крила, като двете по-къси обгръщаха преден двор с чакъл. Почти загубени в ъгъла на двора стояха половин дузина черни лимузини, паркирани в права редица, и на светлината, струяща през прозорците на приземния етаж, видяха група униформени шофьори, които си говореха и пушеха, докато чакат в прохладната нощ.

— Време за купон — отбеляза Сам, като погледна часовника си. — По-добре да не се размотаваме наоколо. Гостите може да започнат да излизат.

Тъкмо се обърнаха да си тръгват и в лицето ги блъсна лъчът на мощно фенерче. Пазач от охраната и немска овчарка вървяха към тях. И двамата не изглеждаха доброжелателно настроени.

Сам усети как Софи замръзва до него. Той си пое дълбоко дъх, вдигна ръце и се усмихна в заслепяващата светлина.

— Здравсти. Ние май се загубихме. Говорите ли английски?

— *Que faites vous ici?*^[2]

— Не, предполагам, че не говорите английски.

Кучето изскимтя тихо и опъна повода си.

— Търсим хотела си — обясни Сам. — „Софител“. Хотел „Софител“?

Той размаха ръце, правейки всичко възможно да изглежда като човек, който може да загуби един от най-набиващите се на очи хотели в Марсилия.

Пазачът се приближи. Изглеждаше също толкова застрашителен, колкото и кучето му. Сам се зачуди дали се редуват да хапят. Пазачът отметна глава и насочи лъча на фенерчето надолу по пътеката.

— *Au bout du chemin. Puis à gauche.*^[3]

— *Gauche* — това е ляво. Нали? *Gracias*, не почакайте, *merci*. — Сам се обърна към Софи. — Писна ми от тези проклетни езици. Догодина отиваме в Кейп Код.

Пазачът се намръщи още повече и отново им направи знак с фенерчето, сякаш се опитваше да ги помете с лъча му. Зъбите на кучето проблеснаха на светлината. Софи хвана Сам подръка и, все така мърморещ, го задърпа надолу по алеята.

Когато се озоваха в безопасност на булеварда, Софи въздъхна облекчено и се разсмя.

— Добро душене ли беше? Този не беше никак *gentil*^[4].

— Горкият нещастник — съжали го Сам. — Каква скапана работа — да се размотаваш цяла нощ с куче е достатъчно да станеш раздражителен. Чудя се дали е постоянен служител, или е тук само заради гостите. Ако съдим по шофьорите, Ръбул има доста изискани приятели. И доста изискана къща. С нетърпение очаквам да я видя отвътре.

Стигнаха до хотела и взеха ключовете си от рецепцията. Софи се опита да сподави прозявка. Беше дълъг ден, а Бордо изглеждаше далеч назад във времето.

— Готова ли си за утре? — попита я Сам. — Може да е първият ти ден като съставител на книги. Ще бъде интересно.

— Никога не съм срещала съставители на книги. Как се обличат? Сам се ухили.

— Убедително. Приятни сънища. Ще се видим на сутринта.

— В ранни зори?

— В ранни зори.

Сам стоеше под душа и мислено прехвърли случилото се през деня. Филип се очертаваше като ценно допълнение, беше отзивчив, имаше хубаво чувство за хумор и беше достатъчно умен да види възможностите за сензация. Освен това създаваше впечатлението, както бе казала Софи, на малко *louche* човек. В него имаше нещо мошеническо. Това беше качество, с което Сам без проблем се отъждествяваше, и за него беше солидна основа за плодотворни работни взаимоотношения. Утрешният ден щеше да покаже дали Филип ще изрови още информация за Ръбул.

Замисли се и за Софи, която беше далеч по-сложен случай. Чувстваше, че тя до известна степен е заложник на произхода и

средата си — тази много порядъчна френска буржоазна среда с нейните правила за обществено поведение и строго съблюдавани обноски на масата, маниер на обличане и нежелание да приеме нещо или някой, който не ѝ съответства. Някой ден Софи можеше да е различна. Беше интелигентна, привлекателна и добър партньор, както бе показала, присъединявайки се към него за разходката до „Пале дю Фаро“ тази вечер. Във всички отношения беше прекрасна жена. Но, както Сам призна пред себе си с въздишка, не беше Елена Моралес.

Излезе изпод душа, уви хавлия през кръста си и отиде в спалнята. Телефонът му беше на нощната масичка до часовника. Погледна колко е часът. В Ел Ей беше следобед и той си представи как Елена е обядвала на бюрото си като пиленце и отбива обажданията от Дани Рот, като се чуди какъв ли напредък е постигнал Сам, ако изобщо е постигнал. Беше изкушен да се обади. Но какво щеше да ѝ каже? Истината? Че иска да чуе гласа ѝ? Реши да изчака до утре, когато може би щеше да има какво да докладва.

Прекара смущаващ половин час, в който се опитваше да следи мач по ръग्би по френската телевизия, и заспа под звуците на рева на тълпата.

---

[1] Игра на думи с best cellar — най-добра изба, и bestseller — бестселър. — Бел.прев. ↑

[2] Какво правите тук? (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] До края на пътя. После вляво. (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Любезен (фр.). — Бел.прев. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Сам излезе на свежия сутрешен въздух и огледа закуската си. Върху бялата колосана покривка, покриваща масата му на балкона, бе подредено всичко, което един разумен човек би могъл да желае за началото на деня: чайник с ароматно кафе, голяма кана с горещо мляко, два топчести златисти кроасана и брой на „Хералд трибюн“. Той си сложи слънчевите очила, провери дали гледката е също толкова прекрасна, колкото предишния ден, и се облегна с приятно чувство на благоразположеност. Мобилният му телефон звънна.

Преди да се обади, погледна часовника си. Софи придобиваше американски навици.

— Добро утро — поздрави той. — Станала си рано.

— Старците не могат да спят, Сам. Ще го разбереш един ден. — Гласът беше мек и с лек акцент. Аксел Шрьодер.

Сам изчака за момент да се съвземе от изненадата, преди да отговори:

— Това е много приятна изненада, Аксел. Радвам се да те чуя. Какво става?

— О, това и онова, Сам. Това и онова. Чудех се дали не можем да се видим за по питие тази вечер. — Последва пауза. — Ако още си в Париж.

Опипва почвата, помисли си Сам. Вероятно вече се бе обадил в „Монталамбер“ и беше открил, че е напуснал хотела.

— Няма нищо, което да искам повече, Аксел. Но тази вечер не е възможно.

— Жалко — каза Аксел. — Не обичам да съобщавам лоши новини по телефона. — Сам го чу да въздъхва. — Поне ще гледам да е бързо. Няма да се впускам в подробности, но накратко чух слух, че Рот е нагласил цялата работа.

— Наистина ли?

— Да. Опасявам се, че си губиш времето във Франция. Трябва да се върнеш в Калифорния. Това е моят съвет.

— Благодаря ти, Аксел. Ще се погрижа да те уведомя как вървят нещата.

Сам поклати глава и си наля първата чаша кафе. Харесваше Аксел, имаше случаи, в които той можеше да те изненада — а сигурно и себе си — като каже истината. Но не и този път, убеден бе Сам. Това беше окуражителен знак. Той откъсна крайчеца на кроасана и го потопи в кафето си, още един френски навик, който беше усвоил — невъзпитано, но вкусно. Почувства топлината на слънцето върху рамената си и отвори спортната рубрика на вестника.

В единайсет часа Софи, Сам и Филип седяха около маса в тих кът на хотелското фоайе. Софи бе прекарала първата част от утрото, проправяйки си път през предпазните слоеве на антуража на Рьобул. Най-сетне бе успяла да се свърже с личната му секретарка, която ѝ бе казала, че мосю Рьобул е с инструктора си по силова йога и не може да бъде обезпокояван. Беше обещала да се обади по-късно.

— Какво ѝ каза? — поинтересува се Филип.

Софи му разказа историята за прикритие, а Филип кимаше одобрително, докато тя описваше новото си превъплъщение като съставител на книги.

— Това може и да проработи — отбеляза той, когато братовчедка му приключи, и извади дебела папка от изцапаната си найлонова раница. — *Voilà*. Досието на Рьобул. Разпечатах интересната информация, за да не ви се налага да ползвате компютър да я прочетете. Ще видите колко много обича вниманието и как обожава да се снима. Точно като политик. — Той спря и направи физиономия. — Е, може би не толкова зле. Ето, погледнете.

Видяха Рьобул строителя, с пластмасова шапка на една от строителните му площадки; Рьобул вестникарския магнат, с навити до лактите ръкави в помещение, което изглеждаше като репортерска стая; Рьобул с футболна тениска, който разговаря с футболисти от отбора „Олимпик Марсилия“; Рьобул със сламена шапка и градинарски ножици, който държи чепка грозде; Рьобул авиатора — на борда на частния му самолет; Рьобул морския вълк — на щурвала на яхтата му; и облечен в най-разнообразни тоалети, вариращи от делови костюм до тениска и къси панталони — Рьобул, гордия собственик на дворец, у дома в „Пале дю Фаро“. Една снимка, представляваща особен интерес, изобразяваше Рьобул, ценителя, поднесъл чаша вино на светлината

пред редици бутилки, простиращи се в далечината — това вероятно бе кадър, направен в избата му.

Сам донякъде очакваше да попадне на снимки на Ръбул по пижама, но навярно великият мъж нямаше време за сън.

— Зает човек — отбеляза Сам. — Има ли си личен фотограф?

Филип се ухили.

— Най-малко един. Редакторите, които го познават добре, понякога дори не си правят труда да изпращат фотограф, когато правят материал за него.

— Ами съпруга? Има ли мадам Ръбул?

— Имаше. Почина преди години и не се е женил повторно. Това не означава, че няма една-две *petite amies*^[1]. — Филип разрови статиите, докато намери снимка на Ръбул и поразителна млада жена, с няколко сантиметра по-висока от него. — Малките мъже с големи портфейли — отбеляза той. — Винаги са най-палави и си падат по високи жени. Нали така, Софи?

Братовчедка му направи физиономия, но преди да успее да отговори, телефонът ѝ звънна. Двамата мъже я проследиха как става и се отдалечава да приеме обаждането. Беше кратко и успешно. Когато се върна на масата, на лицето ѝ бе изписана широка усмивка.

— В шест и половина тази вечер — обяви тя. — Трябва да е тази вечер, защото утре заминава с лодката си за Корсика и ще отсъства няколко дни.

— Страхотно — поздрави я Сам. — Браво на теб. Чака те голямо бъдеще като съставител на книги. А сега да видим от какво имаме нужда за тази вечер. Трябва да купя фотоапарат.

— Аз трябва да си намеря тоалет — присъедини се Софи. — Нещо делово.

Филип си погледна часовника.

— Аз пък имам нужда от обяд. Направо ще изчезна без обяд — добави той. — Знам едно място, *typiquement marseillais*. Можем да говорим, докато се храним.

Таксито ги остави на ъгъла на „Рю дьо Вилаж“, пряка на „Рю дьо Ром“. Филип ги поведе към постройка, която изглеждаше като обикновен месарски магазин с витрина, украсена с панорама от говеждо, агнешко и телешко. Спря се на входа и се обърна към Сам.

— Надявам се, че не си вегетарианец? — Поклати глава и сам отговори на въпроса си. — Забравям. Ти си американец. Разбира се, че обичаш месо. А тук предлагат най-хубавото месо в цяла Марсилия.

Докато влизаха, до Сам долетя жуженето на разговорите от задната част на магазина. Посрещна ги млад мъж, който след като оцеля от енергичната прегръдка на Филип, ги отведе в малко, претъпкано помещение, нашарено с петна от светлината, процеждаща се през листата на гигантската бугенвилея, която се простираше по стъкления покрив. Филип се огледа, кимна и се усмихна на неколцина от останалите клиенти.

— Всички тук са от Марсилия — обясни със задоволство на Сам. — Вероятно ти си първият им американец.

Сам оглеждаше обстановката, която беше доста задължена на кравешката школа по интериорна декорация. Навсякъде се виждаха изображения на едра, внушителна черно-бяла крава на име Ла Бел — присъстваше върху картините и подложките за хранене, върху солниците, пиперниците и менютата.

— Предполагам, че знаем какво ще ядем — отбеляза Сам. — Някакви специални препоръки?

Филип рязко затвори менюто.

— За начало *bresaola*^[2] с артишок, сушени домати и пармезан. После говежди бут, който тук се приготвя с резен *foie gras* отгоре. И накрая шоколадов фондан. Ще ни държи влага до вечеря. Повярвайте ми.

Докато напредваха с обяда — една съвършена хапка, последвана от друга — Филип насочи вниманието си към Софи. Отдавна не се бяха виждали и трябваше да навакса, смяташе той. След един-два безобидни въпроса за работата ѝ и за Бордо отпи от виното, избърса устните си в салфетката и премина на по-деликатни теми.

— Как е любовният ти живот?

— Филип! — Софи се изчерви красиво и, изглежда, намери нещо особено интересно в чинията си.

— Е, сигурен съм, че вече не си омъжена за онзи... какъв беше? Дизайнер на яhti? Винаги съм смятал, че в него има нещо *louche*. — Той замълча, вирна глава и огледа Софи. — Прав съм, нали?

Софи кимна утвърдително.

— Току-що получих развод.

— И? — подкани я Филип. — И?

— И се виждам с един мъж от близо година и половина. — Тя погледна Сам и поклати глава. — Това ти се случва, когато имаш журналист в семейството. — Обърна се отново към Филип и поясни: — Казва се Арно Ролан, има малко шато близо до Сисак, симпатична възрастна майка и два лабрадора, но няма деца. А сега ме остави да си довърша обяда.

Филип погледна Сам изпод вежди и му намигна.

— Просто питам — оправда се той.

По време на кафето разговорът отново се насочи към предстоящите събития.

— Докато не съм забравил — каза Филип и затършува в раницата си. — Вашето задание — нещо, което да прочетете преди срещата довечера. — Плъзна малка книжка по масата към Сам. — Това е историята на „Пале дю Фаро“, всъщност е доста интересна. Ръбул се гордее с дома си. Ще го впечатлите, ако му покажете, че знаете нещо за него.

— Филип? — обади се Софи, която разглеждаше картата на Марсилия. — Къде би отишъл, ако искаш да си купиш дрехи?

Братовчед ѝ погледна надолу и изчетка въображаема пращинка от намачканите си работни панталони в маслинов цвят, които бяха напъхани в протрити войнишки ботуши.

— Има магазин за военни дрехи близо до „Канебиер“. Познавам собственика. Той разбира моя стил.

— Не, не за теб. За мен.

Филип се загледа замислено в тавана.

— Ами „Рю Паради“, „Рю Бретъой“, малките улички в този район. Ще ти ги отбележа.

Те застанаха пред ресторанта и Филип им посочи накъде да тръгнат — Софи по бутици, а Сам в търсене на фотоапарат. Самият Филип, поел безмилостния товар на журналистиката, трябваше да отрази първия „Еротичен салон“, провеждащ се в Марсилия — уникално и вероятно доста разголено събитие. Докато разсъждаваше на висок глас над това, което навярно щеше да види, Софи си запуши ушите и пое по улицата.

Сам се завърна на балкона, настани се и отвори книжката, която Филип му бе дал — малко издание на два езика, в което се разказваше

историята на великолепия дом на Ръобул.

Идеята за „Пале дю Фаро“ се бе зародила през 1852 г., когато Луи-Наполеон, *le prince-président*^[3], който е бил на път да стане император, намекнал на местните големци, че може да му се понрави да има резиденция с изглед към морето.

Намекът на Наполеон бил почти със силата на императорска заповед и добрите марсилци бързо откликнали. Нека да ви построим къща, казали те. Наполеон сметнал, че тяхната щедрост е малко крайна (чувство за умереност, което не се среща често у императорите), и отклонил предложението. Но заявил, че с удоволствие ще приеме подходящ участък земя и ще построи на него къща.

Както понякога се случва в Прованс, строителният процес бил бавен и съпътстван от проблеми. Въпреки че официално работата по сградата започнала през 1856 г., първият камък бил положен едва на 15 август 1858 г. — по щастливо съвпадение това бил празникът на свети Наполеон. За съжаление това бил един от малкото щастливи моменти. Многобройните архитекти непрекъснато спорели, главният зидар бил некомпетентен, нямало достатъчно работна ръка, имало трудности с доставките на камък и честите бурни ветрове чупели прозорците. Работата се проточила десет години, но 1868 г. минала и отминала, а дворецът на Наполеон бил все така необитаем.

Предстояли още по-лоши времена. Две години по-късно след безразсъдни военни авантюри Наполеон бил детрониран. Заминал в изгнание в Англия, където починал през 1873 г. Неговата вдовица Йожени върнала на Марсилия имота, който бил подарен на нея и съпруга ѝ, и така градът станал собственик на най-импозантния източник на главоболия по крайбрежието.

През следващите 120 години градските първенци открили, че огромните къщи, особено изложените на опустошителното въздействие на соления морски въздух, изискват внушителни парични суми за поддръжка. Били изпробвани и отхвърлени десетина плана за покриване на разходите. Най-накрая със силно чувство на облекчение градът приел предложението на Ръобул да наеме „Пале дю Фаро“ за лично ползване. Документите били подписани в Деня на свети Наполеон през 1993 г. и Ръобул се нанесъл.

Тъжна малка история, помисли си Сам, като затвори книжката. Ако един император не е успял да построи къща за десет години, каква

надежда има за останалите?

Вечерният бриз откъм морето бе станал по-хладен и Сам влезе да облече костюм с вратовръзка за срещата. Провери новия си фотоапарат и сложи пет-шест визитни картички в джобчето на самото си. На тях бяха изписани само името и адресът му. Нямахше подробности за занятието му, защото то се променяше от задача на задача. След като нагласи вратовръзката си — копие на харвардска клубна вратовръзка, слезе във фоайето да се срещне със Софи.

Когато излезе от асансьора, тя вече беше там и разговаряше с извънредно вежлив портиер, които явно одобряваше тоалета ѝ — френска версия на делови костюм, сиреч умерено къса пола и загатнато деколте с дантела под плътно прилепнало сако.

Щом видя Сам, Софи се обърна към него с ръка на хълбока и вдигна вежди.

— Е? Това върши ли работа?

Сам кимна и се ухили.

— Ти си придобивка за издателския бранш. Всъщност направо ще си сензация в него.

— Току-що помолих портиера да ни повика такси — обясни тя. — С тези обувки мога да измина само двајсет метра.

Сам погледна обувките. Беше негов ред да повдигне вежди.

— Чудесно те разбирам — заяви той и ѝ подаде ръка. — Да вървим. Това е щастливата вечер на Ръобул.

---

[1] Любовници (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Сушено, осолено говеждо (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Принцът-президент (фр.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Железните порти се разтвориха и таксито премина през тях. На петдесетина метра от портите се извисяваше огромна статуя на жена, облечена в драпираните одежди на древна Гърция. Слепият ѝ мраморен поглед бе втренчен в огромната сграда в далечината, а ръцете ѝ бяха протегнати сякаш се опитват да я докоснат.

Докато минаваха край статуята, шофьорът кимна към нея.

— Императрица Йожени — обясни им той. — *La pauvre*^[1]. Не е стигнала по-близо до двореца си.

Когато таксито паркира пред къщата, на стълбите ги очакваше млад мъж в тъмен костюм, уважително наклонил глава за поздрав. Въведе ги в сградата и те се озоваха върху лъскав паркет с цвят на мед, нареден зигзагообразно, който водеше към висока двойна врата. Мъжът я отвори със замах и се изпари, оставяйки Софи и Сам почти заслепени от потока вечерна светлина, който нахлуваше през редица прозорци от пода до тавана. В рамката на един от тях бе очертан силуетът на Ръобул, обърнат с гръб към стаята и поднесъл телефон към ухото си.

Софи сбута Сам.

— Той не знае, че сме тук.

— Естествено, че знае — възрази Сам. — Просто ни показва колко е зает. В Ел Ей непрекъснато правят така.

Той се обърна и затвори двойната врата с решителен трясък. Звукът явно бе достатъчен да привлече вниманието на Ръобул и той, все така огряван от слънцето, приключи разговора си и дойде да ги посрещне.

Беше нисък, слаб и изглеждаше безупречно. Гъстата му бяла коса бе красиво подрязана късо, бе облечен в тъмносин копиринен костюм с бледосиня риза и с вратовръзка, която Сам, специалист по тези загадъчни знаци, моментално разпозна като официалната вратовръзка на „Гардс клъб“ в Лондон. Лицето му беше с цвят на грундирано

тиково дърво, а блестящите му кафяви очи светнаха още повече при вида на Софи.

— *Bienvenue, madame*^[2] — поздрави я той, като се наведе да ѝ целуне ръка и да огледа деколтето ѝ, преди да се обърне към Сам: — *Et vous etes Monsieur...*^[3]

— Левит. Сам Левит. Приятно ми е. Много благодаря, че се съгласихте да се срещнем.

Той се ръкува с Ръбул и му подаде визитна картичка.

— Ах — каза французинът. — Вие предпочитате да говорим на английски.

— Ще бъде много мило от ваша страна. Френският ми не е толкова добър, колкото би трябвало.

Ръбул сви рамене.

— Няма проблем. В наши дни всеки в бизнеса трябва да знае английски. Всички мои служители говорят английски. Предполагам, че скоро ще трябва да учим китайски. — Погледна визитката на Сам и повдигна бялата си гъста вежда. — Шато в Лос Анджелис? Колко шикозно.

— Скромно място — отвърна Сам с усмивка. — Но е мой дом.

Ръбул протегна ръка към редицата прозорци.

— Елате. Нека ви покажа залеза си. Казвали са ми, че е най-хубавият в цяла Марсилия.

Неговият залез, помисли си Сам. Беше удивително как милиардерите имаха навика да си присвояват чудесата на природата като лична собственост. Но трябваше да признае, че гледката беше изключителна. Небето беше в пламъци — огромна кървавочервена пукнатина, избледняваща по краищата до нюанси на розово и бледолилаво, а светлината образуваше пътека върху надипленото златисто по повърхността на морето. Ръбул кимна към гледката, сякаш в потвърждение, че отговаря на обичайните му високи критерии, както е очаквал.

Няколко километра от брега имаше сенчеста купчина малки острови. Софи посочи най-близкия.

— Това е замъкът „Иф“, нали?

— Точно така, скъпа моя. Очевидно не сте забравили Александър Дюма. Именно тук е бил затворен граф Монте-Кристо. Много посетители смятат, че действително е съществувал. — Той се

засмя. — Такова е въздействието на хубавите книги. — Ръбул се извърна от прозореца и хвана Софи подръка. — Което ме подсеща за причината за вашето посещение. Да седнем и ще ми разкажете.

Ръбул ги насочи към няколко стола и канапета от XIX век, наредени около ниска маса с множество орнаменти от позлатен бронз. Преди да седне, извади мобилния си телефон и натисна копче. Младият мъж в тъмен костюм, който сигурно бе дебнал отвън, се появи с поднос и го постави на масата. Извади бутилка шампанско от ледарката и я показа на Ръбул да я одобри, преди да бъде отворена. Тапата излезе с нежна въздишка. Младият мъж наля виното в чашите, сервира и изчезна.

— Надявам се, че харесвате Krug — каза Ръбул. Той се облегна на стола си, кръстоса крака и разкри черни обувки от крокодилска кожа и елегантни, много почернели голи глезени. — Моля да ме извините, че съм без чорапи, но ги ненавиждам. Вкъщи ходя бос. — Вдигна чаша към Софи и се усмихна. — За литературата.

Когато Сам и Софи подготвиха плана си, двамата се съгласиха, че тъй като Софи произхожда от Бордо, тя е най-добрият избор за ролята на редакционен директор, отговарящ за избите, които трябва да бъдат включени в книгата. Тя отпи от шампанското, за да навлажни внезапно пресъхналото си гърло, и се захвана да представя на Ръбул резюме на проекта, като го изпъстри с имена на бележити професионални изби, които щяха да намерят място в изданието — великите ресторанти и хотели по света и, разбира се, Елисейският дворец. Ръбул слушаше с учтиво внимание, а очите му от време на време се отклоняваха от лицето на Софи и дискретно оценяваха краката ѝ.

Когато тя премина към онова, което нарече основната част от книгата, а именно най-хубавите частни изби в света, интересът на Ръбул се засили. Попита кой друг, освен него ще бъде поканен. Софи беше предвидила този въпрос и без да се колебае, изреди имената на шепа английски аристократи, някои известни американски индустриалци, най-богатите хора в Хонконг, шотландска вдовица отшелница, която живееше в имение, разположено на тридесет хиляди акра в планините, както и две-три от по-прочутите фамилии в Бордо и Бургундия.

Софи се разгорещаваше със задачата си, а чувствата на Ръбул към нея очевидно също ставаха все по-топли. Тя се наведе към него, за

да наблегне на думите, които ѝ предстоеше да каже. Кандидатите за книгата, обясни тя, трябваше да отговарят на три основни изисквания. Първо, трябваше да са хора с достатъчно вкус и средства, за да съберат наистина забележителна колекция от вина. Второ, трябваше да са интересни и по причини, различни от любовта им към виното — хора, които, по думите на Софи, имат живот извън избата. И трето, самите изби трябваше по един или друг начин да са необикновени. Тя даде два примера, за да онагледя какво има предвид: английски граф, който съхранява вината си във викторианска кула с асансьор с контролирана влажност в градината си, и американец, който е отделил цял етаж от своята триетажна къща на „Парк авеню“ за колекцията си. Въпреки че не беше виждала избата на „Пале дю Фаро“, каза тя, не можеше да си представи да не е необикновена.

Ръбул кимна утвърдително.

— Наистина е такава. И доста голяма. Всъщност мосю Виал, управителят на избата ми, държи долу малък велосипед, за да се придвижва от единия до другия край. — Вдигна ръка и младият мъж се материализира да напълни чашите. — Това е интересен проект и бе описан очарователно. — Той наклони глава към Софи. — Но кажете ми повече за... как да се изразя, практическите аспекти. Как се подготвя подобна книга?

Беше ред на Сам. Щяха да наемат най-добрите специалисти, увери той Ръбул. Щяха да възложат текста на винен журналист, ползващ се със световен престиж — очевидно Хю Джонсън беше възможен избор, може би с предговор от Робърт Паркър. Снимките щяха да бъдат направени от Холиуел или Дюшан, и двамата бяха възприемани като ненадминати майстори. За общия изглед на книгата щеше да се погрижи Еторе Поцуоло, гений на дизайна и издателска легенда. С други думи, нямаше да щадят средства. Това щеше да е своеобразна библия за ценителите на виното. Тук Сам се поправи. Щеше да е *библията* на ценителите на виното, а такива по света имаше милиони. Разбира се, уточни Сам, текстът и снимките щяха да бъдат предоставени на Ръбул за одобрение, мадам Кост щеше да е посредник между писателя, фотографа и „Пале дю Фаро“. Щеше да е на разположение по всяко време за консултация.

Ръбул опипваше меката част на едното си ухо, докато размишляваше. Беше наясно, че го ласкаят, но това никога не го бе

притеснявало. Идеята не беше лоша, помисли си той, никак не беше лоша. Ставаше дума за книга, която той самият би намерил за интересна. А и щом правото му на одобрение щеше да е вписано в договора, нямаше да има притеснителни изненади, когато изданието излезе на бял свят. Щеше да е още едно свидетелство за неговия успех — магнат със златно небце. А и не на последно място сред привлекателните страни на проекта бяха изгледите за много сърдечни редакционни срещи с очарователната мадам Кост, която го гледаше с такава надежда.

Той взе решение.

— Много добре — каза, — съгласен съм. Не за да си направя лична реклама, разбира се, а защото непрекъснато търся възможности да възхвалявам Франция и всичко френско. Това ми е хобито. Предполагам, че съм старомоден патриот. — Замълча, за да възпроизведе нужното впечатление с благородството си, и продължи: — Както секретарката ми ви е казала, утре рано сутринта заминавам за няколко дни до Корсика. Но на този етап вие нямате нужда от мен. Човекът, с когото трябва да се срещнете, е мосю Виал. Той отговаря за избата ми от близо тридесет години. В нея има няколко хиляди бутилки и понякога си мисля, че познава лично всяка от тях. Мосю Виал е най-подходящият човек да ви разведе на обиколка из избата. — Ръбул кимна и повтори: — Да, той е човекът, с когото трябва да се срещнете.

Докато говореше, надеждата върху лицето на Софи бе заменена от радост. Тя се наведе да сложи длан на ръката на Ръбул.

— Благодаря ви — каза му. — Няма да съжалявате, уверявам ви.

Ръбул потупа дланта ѝ.

— Сигурен съм в това, скъпа моя. — Той погледна към младия мъж, който неизменно кръжеше около тях. — Доминик ще се погрижи да се срещнете с Виал утре. А сега, ако ме извините, имам друга среща. Доминик ще ви откара до хотела.

На излизане едва не се сблъскаха с човека, с когото беше следващата среща на Ръбул — високо, ослепително момиче с огромни, тъмни слънчеви очила, в случай че слънцето се появи повторно за бис. Зад нея се носеше силно ухание.

— „Шалимар“ — неодобрително отбеляза Софи, като подуши въздуха. — И е прекалила.

Когато застанаха на стълбите на входа в очакване на колата, Сам прегърна Софи през рамената и я стисна.

— Беше забележителна. За момент си помислих, че ще седнеш в скута му.

Софи се засмя.

— Стори ми се, че и той си помисли същото. Голям кавалер е. — Тя стисна устни. — Въпреки че е малко нисък.

— Това не е проблем, повярвай ми. Ако застане на портфейла си, ще е по-висок от двама ни, взети заедно.

Дълго, блестящо черно „Пежо“ спря пред стълбите и Доминик изскочи да отвори задните врати.

— Надолу по пътя, моля — каза му Сам. — Хотел „Софител“.

Когато стигнаха края на алеята, колата спря при статуята на императрица Йожени. Доминик свали прозореца си, протегна ръка и натисна копче, скрито в гънка на мраморните одежди на скулптурата. Електрическите порти се отвориха. Доминик промърмори „*Merci, madame*“ и зави по булеварда. След няколко минути Сам и Софи бяха обратно в хотела.

— Не знам ти на какво мнение си — обърна се Сам към францужойката, докато колата се отдалечаваше, — но според мен си заслужихме по още едно питие. Ще те заведа светкавично в бара.

Докато прекосяваха фоайето, една огромна, рошава фигура с вдигнати вежди, прегърбени рамене и широко разтворени ръце се забърза да ги пресрещне. Човек-семафор, току-що излязъл от „Еротичния салон“.

— Е? Как мина?

Сам вдигна палци.

— Софи беше фантастична. Имаме среща да посетим избата утре сутринта. Ами ти? Как беше еротичният следобед?

Едрият мъж се ухили.

— Направо ще се удивиш. Има много новости — трябва да видиш какво правят с латекс в наши дни. Например...

— Филип! Стига! — прекъсна го Софи и клати глава по пътя до бара.

Докато отпиваха от питиетата, Софи и Сам разказаха на Филип за срещата с Рьобул. Беше обещаващо начало, съгласиха се и тримата, но следващият ден беше ключов и имаха да извървят още много път.

Съдейки по описанието на Рьобул, избата му беше гигантска — човек се придвижва с велосипед от единия край до другия. Не само това. Щяха да търсят петстотин бутилки сред хиляди. Очертаваше се дълъг ден.

Сам допи питието си и стана.

— Май е най-добре да се прибера в стаята и да проведа няколко телефонни разговора. В Ел Ей ще искат да знаят какво става, а е за предпочитане да ги хвана преди обяд. А и съм сигурен, че вие двамата имате доста да наваксвате със семейни клюки.

Филип изглеждаше разочарован.

— Не искаш ли да чуеш за „Еротичния салон“?

— С удоволствие — увери го Сам, — но не тази вечер.

В Лос Анджелис беше единайсет часът сутринта и Елена Моралес започваше да се чуди дали в Жълти страници ще намери фирми в раздел „Ликвидиране на хора“. Обажданията на Дани Рот — подигравателни, обидни или заплашителни, я потискаха до степен, че често си мечтаеше да уреди убийството му. Към това се прибавяше раздражението ѝ от продължителното мълчание на Сам и от факта, че не знаеше дали във Франция е постигнат някакъв напредък. И когато секретарката ѝ съобщи, че се обажда господин Левит, тя бе готова да му отхапе главата.

— Да, Сам. Какво има? — Тонът ѝ беше няколко градуса под точката на замръзване.

— Едно от многото неща, които обичам в теб — отвърна Сам, — е начинът, по който говориш по телефона. Сега слушай.

Трябваша му пет минути да ѝ разкаже за събитията, довели до срещата с Рьобул и посещението в избата на следващия ден. Елена го остави да свърши и чак тогава се обади:

— Значи твоето приятелче от подземния свят Аксел Шрьодер ти каза, че Рот е организиран обира?

— Точно така.

— Но ти не му повярва. И не знаеш дали виното е при този тип Рьобул?

— Именно.

— Ако е при него, как ще го докажеш?

— Работя по въпроса — отвърна Сам, но от другата страна не последва отговор. — Елена, не звучиш развълнувана.

— Накарах хората от парижкия клон да ми пратят биографията на Софи Кост.

— И?

— Има снимка. Не изглежда, както я описа. — Сам почти усети смразяващия студ по линията. — Лека нощ, Сам.

Връзката прекъсна, преди Сам да има шанс да отговори.

---

[1] Горката (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Добре дошли, госпожо. (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] А вие сте господин... (фр.). — Бел.прев. ↑

ПЕТНАЙСЕТ

На следващата сутрин той стана рано и продължи да се чуди за телефонния разговор от предната вечер. Трябваше да се обади на Елена и да ѝ обясни. Не, не трябваше. По дяволите. Ако тя искаше да се впуска в прибързани заключения, нека го направи. Той обикаляше нагоре-надолу със силно усещане за дежа вю. Едно време караниците им често започваха така: подозрение от нейна страна, твърдоглавие — от негова. Връзката им беше доста буреносна, но трябваше да се признае, че имаше някои забележителни помирявания. Прогони спомените и насочи вниманието си към досието на Ръбул, което Филип му беше дал.

Френският на Сам далеч не беше добър, но докато се мъчеше над статиите, успя да схване същината на по-голямата част от написаното. Една повтаряща се тема — без значение каква роля играеше Ръбул, дали на вестникарски цар или на средиземноморски пират — бе величието на Франция и всичко френско. Културата, езикът, кухнята, вината, шатата, модата, френските жени, френските футболисти. Дори високоскоростните влакове, макар милиардерът да признаваше, че никога не е пътувал с такъв, получаваха недвусмислена подкрепа. И някак си от неговата уста звучеше сякаш е имал съществено участие в създаването на всичко това.

Единствената отстъпка на Ръбул пред възможността Франция да не е истински земен рай беше мнението му за презрените функционери, сивата армия от бюрократи, от които гъмжеше във всяка област на френския живот. Това беше негова любима тема и я подхващаше всяка пролет, когато даваше пресконференцията за данъчната си декларация, за да отбележи, както го наричаше, *fête des fisc*, или празника на данъчните. Не се задоволяваше да каже на света колко данъци е платил, а обръщаше числото в заплати на функционерите. Това беше подходяща отправна точка за годишната му тирада срещу мързела, некомпетентността и прахосничеството на бюрокрацията, която винаги се приемаше много добре от популярната

преса. Но това беше единственото петънце върху иначе съвършения френски пейзаж.

Ръбул беше странна птица сред милиардерите. Повечето предпочитаха да прекарват живота си, прелитайки между райски места като Насау, Женева и Мароко под постоянната тревога, че данъчните закони могат да се променят. Сам не можеше да не хареса човек, готов да плати цената да живее в страната, която явно обожава. Той кимна одобрително, затвори папката и слезе да се срещне със Софи във фойето.

Флориан Виал ги очакваше пред главния вход на „Пале дю Фаро“. Ако не знаеха, че той отговаря за избата на Ръбул, щяха да го вземат за професор или може би за поет, случил на добри времена. Въпреки приятните пролетни температури за прохладата на избата беше облечен в костюм от плътно зелено рипсено кадифе. Увит няколко пъти около врата му по сложния френски маниер, се мъдреше дълъг черен шал. Риза в тъмновиолетов цвят се подаваше изпод сакото. Косата му, дълга и сресана назад, беше същата смес от черно и бяло като брадата му, подрязана в добре оформен триъгълник. Бледосини очи надничаха през кръгли очила без рамки. Като излъчване определено носеше духа на XIX век. Трябваша му само огромна широкопола шапка и пелерина и можеше да мине за персонаж от картина на Тулуз-Лотрек, минавач, запътил се към любовницата си.

Управителят се наведе да целуне ръката на Софи, докосвайки леко пръстите ѝ с мустаците си.

— *Enchanté, madame. Enchanté*^[1] — каза ѝ той, обърна се към Сам и се здрависа енергично с него. — *Très heureux, monsieur.*^[2] — добави той и отстъпи назад, вдигнал и двете си ръце във въздуха. — *Mais pardonnez-moi.*^[3] Забравих. Мосю Ръбул ми каза, че предпочитате английски. Няма никакъв проблем. Английският ми е добър. — Очите му просветнаха и той се усмихна на Софи и Сам. — Да започваме ли?

Виал ги прекара през поредица от натруфени стаи — нарече ги салони, — докато стигнаха до просторна кухня. За разлика от салоните, в които бе запазен помпозният декор от полилеи, позлата, драперии и пискюли, кухнята беше образец на модерността —

неръждаема стомана, полиран гранит и дискретно осветление. Единственият намек за отминалата кулинарна традиция беше лавица от ковано желязо, на която бяха наредени тридесет-четиридесет излъскани бакърени тигана. Виал махна към масивната печка — „Льо Корню“ с достатъчно горелки, котлони и фурни за обслужване на банкет — и с видимо задоволство заяви:

— Главният готвач на „Паседа“, който е приятел на *patron*^[4] идва често. Би убил човек, за да има такава кухня.

Преминаха във втора, не толкова бляскава кухня — просторно помещение с шкафове, фризери и съдомиялни машини. В ъгъла имаше две врати. Виал отвори по-голямата и погледна през рамо.

— Стълбите са много тесни. *Attention!*^[5] Както се казва, бавно и полека.

Стълбите бяха не само тесни, но и стръмни, и се извиваха в спирала, която завършваше пред боядисана стоманена врата. Виал въведе някакви цифри на електронната клавиатура, вградена в стената, и отвори вратата. Включи осветлението и проследи реакцията на гостите си с усмивка на уста. Това очевидно бе моментът, който му доставя огромно удоволствие.

Софи и Сам стояха като заковани на прага, зашеметени и мълчаливи. На двеста метра пред тях се простираше широка галерия с плочник и едва доловим наклон. Таванът беше поредица от величествени, изящни арки, изградени от стари тухли, които с времето бяха избледнели до бледопепеляво розово. От двете страни тръгваха по-малки пасажи, чиито входове бяха отбелязани с квадратни тухлени колони с човешки ръст. Вляво от вратата, подпрян на бъчва, стоеше велосипедът на Виал, стар „Солекс“. Въздухът миришеше, както следва да мирише въздухът в изба — леко влажен, леко мухлясал.

Виал пръв наруши мълчанието:

— Е? Какво ще кажете? Подходяща ли е за книгата ви?

Той се усмихваше, като приглади мустак с опакото на показалеца си, олицетворение на човек, който знае, че ще получи комплимент.

— Много, много впечатляващо — призна Софи. — Дори в Бордо не можеш да намериш толкова голяма изба, не и в частен дом. Великолепна е. Сам, какво мислиш?

— Съвършена е. Идеално пасва на книгата — отбеляза Сам и се ухили на Виал. — Единственият проблем е, че ти трябва карта, за да се

оправиш.

Виал почти се пръсна от задоволство.

— Ама, разбира се, че имаме карта! *Mais oui!* Трябва да отидем в кабинета ми, за да ви покажа как се стига от точка А до точка Б.

Те се запътиха по пасажа с плочника, като Виал възприе ролята на екскурзовод.

— Тук всичко е в улици, като в град. На практика се намираме на главната улица. — Той посочи малка емайлирана табела в бяло и синьо, поставена на нивото на очите на първата колона, до която стигнаха. На нея пишеше булевард „Пале“. — И от всяка страна тръгват други улици, някои малки, други големи. — Спря и вдигна пръст. — Но името на всяка улица ни казва кой живее там. — Размаха пръст. — Говоря за бутилки, разбира се.

С жест ги насочи към един от пасажите. Друга синьо-бяла табела оповестяваше, че това е „Рю дьо Шампан“.

И както и се очакваше, там имаше шампанско в изобилие, запълваше рафтовете от двете страни на тясната чакълена пътека: Krug, Roederer, Bollinger, Perrier-Jouet, Clicquot, Dom Perignon, Taittinger, Ruinart — във всевъзможни видове бутилки. Виал огледа изложените вина с умилением на любящ родител, преди да отведе гостите си на следващата улица, „Рю дьо Мьорсо“, последвана от „Рю дьо Монтраше“, „Рю дьо Кортон-Шарлеман“, „Авеню дьо Шабли“, „Але дьо Пуи-Фюисе“ и „Емпас д'Икем“. Тази страна, отделена от главния булевард, бе посветена на белите вина, а отсрещната — на червените.

Отне им близо час да прекосят протежението на избата. Периодично спираха да отдадат дължимото внимание тук и там — на великите червени бургундски вина например, разположени на „Рю дю Кот д'Ор“, или на легендарното трио Latour, Lafite и Margaux на „Рю де Мервей“. Когато най-сетне стигнаха до кабинета на Виал, Софи и Сам се чувстваха странно замаяни, сякаш са дегустирали, а не само са гледали.

— Искам да ви задам един въпрос — обърна се Сам към Виал. — Не видях „Рю дьо Кианти“. Имате ли италиански вина?

Виал го изгледа все едно е обидил майка му. Когато най-сетне спря да клати глава и да цъка с език, каза:

— Не, не, не, абсолютно не. Всяка бутилка тук е френска, както мосю Ръбул настояваше. Само най-доброто. Въпреки че... — Виал явно се колебаеше за това, което щеше да сподели. — Между нас казано, и без да влиза в книгата, ето там ще видите няколко кашона от Калифорния. Мосю Ръбул има винарна в долината Напа. Забавлява се. Това му е хоби.

И съдейки по изражението на управителя, не беше хоби, което той приемаше много възторжено.

В самия край на избата патриотична количка за голф, боядисана като френското знаме в синьо, бяло и червено, бе паркирана в ъгъл до гигантска двойна врата. Виал докосна копче и тя се отвори, за да разкрие дългата алея, водеща към тъжната статуя на Йожени и портите на имота.

— Виждате ли? — попита Виал. — Избата е под ливадата пред къщата. — Той кимна към павираното пространство пред вратата. — Оттук приемаме доставките. Камионът разтоварва в моята количка за голф и аз откарвам бутилките по съответните им адреси.

Софи погледна количката за голф намръщено.

— Но, мосю Виал, когато мосю Ръбул иска да опита някое вино, как го вкарвате в къщата? Не и по тези стълби, надявам се? Или прекарвате количката отпред...

— Аха! — възкликна управителят и потупа носа си. — Разчитай на жената за практичност. Ще ви покажа, преди да си тръгнем. А сега ще отидем в кабинета ми и ще видите шантавото ми обзавеждане.

Ставаше пределно ясно, че Виал се вижда да играе ключова поддържаща роля в книгата. Постара се да покаже повече интересни предмети в претрупания си кабинет. Грамаден тирбушон, дълъг около метър, с дръжка, направена от лакирано маслиново дърво, стоеше облегал на стената до бюрото му — бюро на познавач, както го нарече управителят. Като се изключи стъклената повърхност, то бе изцяло съставено от дървени сандъци за вино от велики имения, които се използват като чекмеджета. Върху дървото на всяко чекмедже бяха изписани името и търговската марка на бележното шато. Дръжките бяха скромни дървени топки, боядисани така, че да наподобяват корк.

Сам извади апарата си.

— Може ли да снимам? Само за справка — попита той.

— Ама, разбира се!

Виал се премести отпред, за да влезе в кадъра, сложи едната си ръка върху бюрото, вдигна глава и си придаде благородно изражение — изтъкнатият *caviste*, уловен в миг на размисъл.

Сам му се усмихна.

— Правили сте това и преди.

Виал приглади мустак и зае друга поза — този път приседнал на бюрото с кръстосани ръце.

— Да, за винени списания. Те много държат на човешкото присъствие, както го наричат.

Докато Сам снимаше, Софи огледа другите примери за човешко присъствие, които покриваха по-голямата част от едната стена: Рамкирани снимки на Виал с актьори, футболисти, поп звезди, моделиери, манекенки и други видни посетители. Те си поделиха мястото със сертификати от „Журад дьо Сен Емилион“ и Рицарите на дегустационните сребърни чаши, а на достатъчно видно място бе окачено и благодарствено писмо от Елисейския дворец, подписано от самия президент на Франция. Подобно на шефа си Виал очевидно нямаше нищо против малко самореклама.

Софи се оттегли от стената със снимките и спря при дълга, широка лавица, пълна с алкохолни антики — неотворени бутилки от XIX век с покрити с петна и избледнели етикети и тъмно и загадъчно съдържание. Вниманието ѝ бе привлечено от бутилка, която някога е била бяло бордо Gradignan, реколта 1896. Под останките от вино имаше десетсантиметров пласт утайка. Виал изостави фотосесията си и доведе Сам при Софи.

— Моят сантиментален кът — обясни той. — Намирам тези бутилки по битпазари и не мога да им устоя. Естествено не стават за пиене, но са много живописни, не смятате ли?

— Направо удивително — призна Софи. — И това също. — Тя посочи малка бакърена реторта — устройство за дестилиране на алкохол от гроздов сок. — Виж това, Сам. Имате ли такива в Калифорния?

Сам поклати глава.

— Само в музеите. Това работи ли още?

Виал се престори на шокиран от самата идея.

— Приличам ли ви на престъпник, мосю? Още от 1916 г. е забранено да се дестилира — как казвате вие, пиячка? — за лични

нужди. — Той си позволи да намигне и да се ухили самодоволно, задето е използвал толкова подходяща дума. — А сега нека ви покажа как да се ориентирате в малкия ми град.

Домакинът им се върна при бюрото и махна с ръка към картата, която висеше на стената отзад.

Беше висока около четиресет и пет сантиметра и широка около деветдесет, нарисувана на ръка карта на избата от птичи поглед, на която имената на улиците бяха изписани с безукорен калиграфски почерк. Отстрани на хартията, досами семплата позлатена рамка, имаше ивица от миниатюрни тирбушони, всеки с различна дръжка. Някои бяха причудливи — сърце, куче, френското знаме, птича човка, други пък бяха варианти на по-традиционни модели. Картата беше подписана и датирана с римски цифри в единия ъгъл.

— Това е страхотно — възхити се Сам. — Ще върши чудесна работа за началните и финалните страници.

Софи, която нямаше никаква представа за какво говори той, кимна важно.

— Добра идея — съгласи се тя.

Сам обясни на озадачения Виал, че някои книги — по-изтънчените и скъпи издания — често имат специален дизайн на вътрешната част на предната и задната корица.

— Вашата карта е много подходяща за винена книга с всички тези имена и тирбушони. Случайно да имате копия от нея?

Виал отново намигна, стрелна се към бюрото си и отвори едно от долните чекмеджета, откъдето извади свитък, който разтвори върху бюрото.

— Отпечатахме ги, преди да рамкираме оригинала. Даваме ги като малки сувенири на приятелите на мосю Рьобул, които идват в избата на дегустации. *Charmant, non?*^[6]

Нави картата и я връчи на Софи.

Сетне прекъсна благодарностите им, като си погледна часовника и направи физиономия.

— *Peuchère!*^[7] Къде отиде сутринта? Имам среща в града. — Той ги изведе като овчар извън кабинета си. — Трябва да се върнете след обяда.

Качи се на количката си за голф и им направи знак да го последват.

— Представете си, че сте кашон с вино — каза той на Сам — и тази вечер е славният ви миг, вашата вечер да смаете гостите на мосю Ръбул, вашата вечер да бъдете изпити с викове на екстаз. — Той подкара количката и се запъти по булевард „Пале“.

— Звучи забавно — призна Сам. — Кашон червено или бяло вино съм?

— Което и да е или и двете, няма значение. Важният въпрос е как да стигнете до трапезарията. — Виал се придвижи до края на булеварда и паркира количката пред вратата на избата. — Както виждате — рече той, като слезе от количката, — тук има още една врата. — Посочи ниска, тясна врата в стената. С вид на фокусник, който е намерил не един, а два бели заека в шапката си, отвори вратата и пристъпи назад. — *Voilà!* Асансьор за бутилки. Качва се до задната кухня. Не се тресе. На виното не му се вие свят от изкачването по стълбите. То пристига улегнало, спокойно, готово да посрещне съдбата си.

— В Америка наричаме това кухненски асансьор — обясни Сам.

— Точно така — съгласи се Виал и мислено добави още едно понятие към репертоара си. — Кухненски асансьор. — Той отново си погледна часовника и се сепна. — Да се разберем за три часа? Ще ви чакам на вратата за доставки. И мога да ви препоръчам хубаво място за обяд в Старото пристанище.

Софи и Сам се спогледаха.

— *Typiquement marseillais?* — попита Софи.

— *Mais non, chère madame.*^[8] Суши бар.

---

[1] Очарован съм, госпожо. Очарован. (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Много съм щастлив, господине. (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Но извинете ме. (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Шеф, господар (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Внимание! (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Очарователно, нали? (фр.). — Бел.прев. ↑

[7] Да му се не види! (фр.). — Бел.прев. ↑

[8] Не, скъпа госпожо (фр.). — Бел.прев. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

Решиха да се въздържат от удоволствията на суши бара, който се оказва сумрачно, претъпкано помещение на странична уличка, предпочетоха сандвич и слънце на терасата на „Ла Самаритен“ от другата страна на шосето срещу пристанището. Когато пристигнаха гарафата с розе и двата сандвича с шунка и масло, Софи и Сам вече бяха започнали да се стоплят след подземното утро сред бутилките.

Беше интересно посещение. Виал, въпреки че беше твърде показан за консервативния вкус на Софи, управляваше първокласна изба, чудесно организирана и без помен от паяжини. И не можеше да е по-отзивчив. Но, както и двамата се съгласиха, беше дори малко прекалено отзивчив. Като извънредно загрижен сервитьор той нито за миг не ги остави сами. Надничаше над рамената им, впускаше се в тиради за това лозе или за онази реколта и като цяло ги разсейваше добронамерено. Това беше проблем, с който трябваше да се справят. Разпознаването на петстотин бутилки сред хиляди щеше да отнеме няколко часа и изискваше значителна съсредоточеност. Един следобед можеше да стигне, а имаха и карта, по която да се водят. При все това нямаше да е лесно, а и кръжащият около тях Виал затрудняваше положението.

Сам наля две чаши вино. То беше с по-тъмен цвят от бледото розе, което в момента беше на мода в Ел Ей, беше почти като розовото на пушената шунка от сандвича му. Вдигна чашата на слънцето, отпи и задържа виното в уста. Вкус на лято. След утрин, прекарана в компанията на винената аристокрация, беше освежаващо разнообразие да пиеш нещо семпло, скромно, но хубаво — без дълго родословие, без историческа реколта, без усложнения, а също и без силно раздута цена на етикета. Нищо чудно, че това беше любимата напитка на Прованс.

— Знаеш ли какво? — обади се той. — Когато се върнем следобед, може би е добре да се разделим. Единият ще се заеме с белите вина, а другият ще провери червените. Виал няма как да е на две места едновременно. Какво ще кажеш?

Софи се замисли за момент и кимна.

— Нека аз поема белите.

— Разбира се. Има ли някаква конкретна причина?

— Повечето от вината, които търсиш, са червени. Не искаш Виал да те гледа, докато си водиш записки или снимаш. Още нещо — аз съм от Бордо. Разбирам от червени вина. Но от шампанско и бяло бургундско не чак толкова. Така че е напълно в реда на нещата да помоля Виал да ми обясни за тях. Той обича да говори, да показва какво знае. Видя го тази сутрин. Убедена съм, че трябва да го окуража само толкова — тя вдигна палеца и показалеца си на милиметри един от друг — и ще ми говори цял следобед. *C'est certain.*^[1]

Усмиваше се, когато погледна Сам над слънчевите очила.

— Забавляваш се с всичко това, нали? — попита я той.

— Страшно много. Далеч по-интересно е от застраховането. Като игра е. — Тя сви рамене. — Но не съм сигурна, че искам ние да победим. Разбираш ли какво имам предвид?

Сам чудесно разбираше. Два-три пъти в миналото той беше замесен в случаи, в които по една или друга причина симпатиите му бяха на страната на престъпника.

— Да, много добре те разбирам. Ръбул и Виал изглеждат от добрите. — Той се ухили. — Но често добрите може да са мошеници. Вземи мен, аз бях мошеник.

Софи прие това разкритие с не по-голяма изненада, отколкото ако Сам току-що ѝ бе казал, че някога е играл професионален футбол. В края на краищата той беше американец и всичко беше възможно.

— Липсва ли ти? Това да си мошеник?

— Понякога. — Сам се облегна на стола си и проследи старец, който бавно се придвижваше по пътя, заплашвайки с бастуна си задаващите се коли. — Когато извършваш престъпление, осъзнаваш, че си жив. Истински жив. Предполагам, че това се дължи на риска и на адреналина. А и обичах частта с планирането, с подготовката на добре изпитана, чиста работа — организирана до последната секунда, правилно свършена. Без оръжия, без насилие, никой не страда.

— Освен бедната застрахователна компания.

— Да бе. Покажи ми бедна застрахователна компания и аз ще ти представя доказателство, че Дядо Коледа съществува и живее във Флорида. Но схващам какво имаш предвид. Винаги има жертва.

Той се замисли за Дани Рот, но не изпита никакво съчувствие.

Софи се обади на Филип да му разкаже как е минало утрото, после бавно и спокойно допиха виното и поеа по ударна доза кафе, докато стана време да се запътят обратно към „Пале дю Фаро“. Беше ударил техният час. До края на деня щяха да знаят дали си губят времето, или са на път да разрешат класическо престъпление от далечно разстояние, обир *sans frontières*^[2]. Не само чисто и премислено, но и умилително старомодно, връщане към по-прости времена, преди кражбите да се извършват с помощта на чудесата на електрониката или извратените способности на адвокатите. Докато стояха на слънце и чакаха такси, Сам си провери джобовете — карта, апарат, резервна батерия, бележник и списъка с откраднатите вина. Беше три без пет. Бяха готови.

— Как беше сушито? — Виал не дочака отговор, а ги натика право в кабинета си. — Уредих да се освободя за целия следобед. *Je suis à vous.*^[3]

Той вирна глава в очакване и Софи реши моментално да се възползва от тази възможност.

— Има толкова много за гледане — заяви тя, — и си мислихме дали не е най-добре да се разделим и всеки да обиколи по една половина от избата. Избрах белите вина, но при едно условие. — Тя се втренчи във Виал и за секунда Сам реши, че наистина ще изпърха с мигли. — Понеже съм от Бордо, съм добре запозната с червените вина, но шампанското, белите вина на Бургундия и Сотерн — макар да ги знам по име, разбира се — са, как да се изразя, пропуск в познанията ми. Така че се надявах, че вие...

Гласът ѝ заглъхна, а очите ѝ останаха приковани във Виал, който инстинктивно размърда рамена и вдигна ръка да си приглади мустака.

— Скъпа моя мадам, нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да споделя малкото си знания с друг винен ентузиаст. — Той се запъти към вратата като човек с мисия. — Предлагам да започнем с шампанско и да завършим с Yquem като на изискана вечеря.

Сам имаше чувството, че това е реплика, която професор Виал е използвал много пъти по време на туристическите обиколки из избата.

Тъкмо излизаха, когато управителят внезапно спря и се обърна към Сам.

— Забравих другия си гост. Нали няма да се чувствате самотен? Няма да се загубите? Сигурен ли сте?

— У мен е превъзходната ви карта и ще бъда в компанията на доста добри бутилки, а и нямам против да работя сам. Не се тревожете за мен. Ще се оправя.

Виал нямаше нужда от убеждаване.

— *Воп.* Сега, скъпа мадам, ако обичате, ме последвайте, ще се гмурнем тутакси в шампанското. Вероятно сте чували, че то е открито от монаха Дом Периньон, който, опитвайки от божественото си творение, възкликнал: „Пия звезди!“ Така и не е измислено по-удачно описание. Той е доживял до преклонна възраст — седемдесет и седем, струва ми се, което доказва медицинските свойства на шампанското. Но по-малко известно е необичайната връзка на добрия монах с една от монахините от съседен манастир...

Докато се отдалечаваше със Софи, тонът му се повишаваше и понижаваше, но нито веднъж не замлъкна. Софи беше права — Виал обичаше да говори и харесваше красивата публика.

В крайна сметка претърсването на Сам даде резултати за по-малко време и с по-малко усилия, отколкото бе очаквал. Картата на избата, изключително полезна за преките пътеки, го отведе първо до „Рю де Мервей“: Lafite, реколта 1953, Latour, реколта 1961, Margaux, реколта 1983. Тези реколти бяха представени с впечатляващи количества, като годината бе отбелязана с тебешир на малките плочки, обозначаващи всяко отделение за съхранение. Виал беше на безопасно разстояние, Сам едва чуваше гласа му в далечината. Взе бутилка Lafite и я положи внимателно на чакълени под нагоре с етикета. Надвеси се над нея и я засне, но преди да я върне на мястото ѝ, провери дали името и годината се виждат. Направи същото с Latour, а после и с Margaux. Дотук добре.

Погледна картата да потърси „Рю Сен Емилион“. Намери я до „Померол“, тъй като картата отразяваше действителната география на лозята. Имаше доста бутилки Figeas, реколта 1982. Всъщност, накъдето и да погледнеше, имаше доста от всичко. Сам се зачуди как някой може да изпие такива количества, преди да потегли за великата изба на небето. Може би жадни малки Рьобул чакаха на опашка за наследство. Сам се надяваше да е така. Щеше да е жалко тази

великолепна колекция да бъде раздробена и продадена в аукционни къщи.

Той се премести в съседство при померол. Едно от долните отделения бе посветено на магнум бутилки Chateau Petrus, реколта 1970. Преброи ги — бяха общо двайсет, сравнително скромно число по стандартите на Ръобул. Хвана една бутилка с две ръце — дясната върху капсулата, а лявата, придържаща дъното — и я положи на чакъла, възхищавайки се на украсата върху етикета. Сред лозовите ластари художникът бе разположил портрет на свети Петър с ключ — ключа към рая. Или, както някои обичат да казват, ключа към избата на шатото.

След като направи снимката, Сам върна магнум бутилката в отделението ѝ с неохота, примесена обаче със задоволство. Беше намерил — и имаше доказателства — всички червени вина от списъка на Рот. Оставаше единствено Yquem, реколта 1975, което трябваше да се намира в срещуположния край на избата.

Върна се на централния булевард и се опита да прецени какво разстояние са изминали Софи и Виал от първата им спирка при шампанското. Доколкото можеше да се съди по силата на звука от лекцията на Виал, все още бяха някъде по заоблените хълмове между Кортон-Шарлеман и Шабли. Yquem щеше да е последното. Имаше време.

С ирационалното чувство, че върши нарушение, той се отправи към „Импас д’Икем“, последния дял на избата преди кабинета на Виал.

Както бе открил, докато си подготвяше домашното, Chateau d’Yquem често бе определяно като най-скъпото вино в света. В хода на дългата си история бе привлякло почитатели като Томас Джеферсън, Наполеон, руските царе, Сталин, Роналд Рейгън и принц Чарлз — всички, примамени от светлия златист цвят на виното и пищния му, плътен вкус. Всяка година се произвеждаха по-малко от осемдесет хиляди бутилки, капка в морето на годишното производство на Бордо. И се запазваше дълго време. Група щастливи ценители бяха отворили, изпили и обявили за превъзходна бутилка от 1784 г. близо двеста години след производството ѝ.

Колекцията с Yquem на Ръобул беше може би най-внушителната част от зашеметяващата изба — не заради размера ѝ, тъй като

включваше не повече от сто бутилки, а заради разнообразието от реколти. В нея присъстваха велики години, като се започне с 1937 г. и се продължи през 1945, 1949, 1955 и 1967, докато се стигне до най-младото вино от 1975 г. Сам избра бутилка, засне я и тъкмо я оставяше обратно, внезапно замръзна на място. Гласът на Виал звучеше тревожно близо.

— Шабли, разбира се, е едно от най-известните бели вина в света. Но има шабли и шабли.

— *Ah bon?*^[4] — попита Софи, като успя да вложи в тези две срички интерес и изненада.

— *Mais oui.* Тук имаме най-доброто, гран крю, вината, които идват от хълмовете северно от града. Например това *Les Preuses*. — Сам чу звука от изтегляне на бутилка от отделението й. — В чашата има най-пленителния цвят, златисто, със съвсем лек нюанс на зелено.

Бутилката бе върната обратно в отделението. Бе извадена друга. Затаил дъх, Сам излезе на пръсти от „Импас д’Икем“ и се върна от другата страна на булеварда на безопасно място сред червените вина. Тук Софи и Виал го завариха петнайсет минути по-късно да оглежда контейнерите с померол, прибрал фотоапарата в джоба си, с бележник в ръка.

— Аха! — възкликна Виал. — Ето го вашия колега, труди се усилено. Работлив като пчеличка, а? Надявам се, че е намерил нещо интересно?

— Забележително — призна Сам. — Абсолютно забележително. Необикновена колекция.

— Но трябва да видиш белите — обади се Софи. — Бургундските! *У quiet!* Мосю Виал ми изнесе лекция, която ще помня цял живот.

Управителят изпъчи гърди.

— Нямам търпение да ги видя — увери я Сам. — Но се опасявам, че днес вече отнехме доста от времето на мосю Виал. Искам да ви помоля за голяма услуга. Може ли да се върнем?

— Разбира се — съгласи се Виал на драго сърце и извади визитна картичка от джоба си. — Това е номерът на моя *portable*^[5]. О, забравих — мосю Ръбул се обади от Корсика, за да се увери, че имате всичко, което ви трябва.

След продължителна размяна на прочувствени благодарности от страна на Софи и Сам и очарователно скромничене от страна на Виал те напуснаха здрача на избата и излязоха, премигвайки, на яркото следобедно слънце.

По пътя към хотела говориха малко и премисляха видяното през последните два часа и половина.

— Филип каза, че ще ни чака тук — обяви Софи, когато стигнаха до алеята към хотела. — Няма търпение да чуе какво сме открили. Казва, че е като *roman policier*, нали се сещаш, полицейски роман.

Сам спря рязко.

— Той има ли някакви връзки с местната полиция? Солидни връзки? Ченгета, с които от време на време се среща на по питие?

— Сигурна съм, че има. Всички журналисти имат. Виж, той вече е тук. — Тя посочи черния скутер на Филип, наполовина скрит в храсталака, опасващ алеята. — Защо питаш за полицията?

— Просто ми хрумна една мисъл, но имам чувството, че може да ни потрябват ченгета.

---

[1] Сигурно е. (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Без граници (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] На ваше разположение съм. (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Нима? (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Мобилен (фр.). — Бел.прев. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Филип говореше по телефона и крачеше из фоайето, а свободната му ръка се движеше напред-назад, нагоре-надолу, настрани, сякаш дирижираше невидим симфоничен оркестър. Както обикновено, бе облечен във военни дрехи втора употреба, а на най-видно място се мъдреше яке с надпис „Ад на колела“, изписан на гърба с кървавочервени разлети букви. Когато видя Софи и Сам, тутакси рязко прекрати разговора, като, преди да прибере телефона в джоба си, едва успя да промърмори „*Au'voir*“^[1]. Сам беше забелязал, че французите, които обожават да говорят, имат склонност да приключват безцеремонно, почти брутално разговорите си по телефона. За тях нямаше продължителни сбогувания — странно за толкова словоохотлива нация.

— *Alors? Alors?* — Филип се тресеше от любопитство и след като целуна Софи леко по бузите, се обърна към Сам: — Какво намерихте?

— Доста работи — отвърна Сам. — Ще ти обясня всичко, но първо трябва да си взема някои неща от стаята. Можеш ли да ни намериш маса в бара? Няма да се бавя.

Когато пет минути по-късно се присъедини към тях, носеше наръч листа — бележките си, досието на Ръбул, както и тънка папка с материали, които бе донесъл от Ел Ей. Стовари всичко на масата и сложи фотоапарата си отгоре.

Филип бе приел да отговаря за напитките.

— Софи ми каза, че обичаш розе — рече той, извади бутилка Tavel от ледарката и напълни чашите. — *Voilà*, направо от Мордоре. — Направи букет с пръстите си и целуна върховете им. — Не му позволявай да ти попречи да говориш.

— Благодаря. Добре, ще започнем с добрата новина — търсихме шест вина от конкретни години и видях и шестте. Всичките са там и благодарение на Софи успях да направя снимки. — Сам потупа апарата. — Но не се вълнувай твърде. Това е добра новина, но не е

нищо повече от начало. Проблемът е, че са произведени повече от сто хиляди бутилки от всяко вино, с изключение на Yquem. А дори при него производството е около осемдесет хиляди. Така че няма недостиг на вино от тези реколти и бутилките на Рьобул може да са придобити съвсем законно през годините. Ако Виал поддържа архива си така, както се грижи за избата, би трябвало да има разписки за всичко. Но тук възниква друг проблем — не можем да видим тези разписки, без да се издадем. Освен това нито за миг не бива да забравяме, че Рьобул не е забогатял с глупост. Ако той е нашият човек, може да заложите живота си, че е спретнал фалшива документация, зад която да се скрие — нещо, с което да удостовери, че съвсем честно е купил виното. Лихтенщайн, Насау, Хонконг, Кайманите — може да е минал през някое от тези места. Хиляди странни малки компании по света могат да ти осигурят каквато документация поискаш срещу съответната такса. След това изчезват. Проследяването им може да отнеме години. Питайте данъчната служба.

Сам замълча, за да опита виното.

Филип видимо падна духом.

— Значи това е краят — отрони с въздишка. — Няма история.

— Още не е приключено — увери го Сам и на лицето му се изписа усмивка. — Нещо ме тормозеше цял ден и току-що си спомних какво. — Прерови листата пред себе си и извади ксерокопие. — Това е статията от „Ел Ей таймс“ за колекцията на Рот. Препечатана е в „Хералд трибюн“, който е с международно разпространение. Така че винените манияци по цял свят, включително и нашият приятел Рьобул, може да са я видели. — Той посочи централната снимка, малко замъглена, но все пак достатъчно ясна. — Ето това е Рот. Виждате ли какво държи?

Филип погледна снимката.

— Petrus. Прилича на магнум бутилка.

— Точно така. Можеш ли да различиш годината на етикета?

Филип взе пресниманата статия и я погледна по-отблизо.

— 1970?

— Именно. Това е една от откраднатите бутилки и Рот я държи с две ръце сякаш животът му зависи от това. Отпечатъците му ще са навсякъде по нея. Ето ви нещо за пръстовите отпечатъци — те се съхраняват най-добре във влажна среда, а нивото на влажност в

професионална изба като тази на Ръобул е около осемдесет процента. При такива условия отпечатъците върху стъкло могат да се запазят с години. Да предположим, че извадим късмета никой да не се е сетил да избърше всяка бутилка. Ако отпечатъците на Рот са върху някоя от магнум бутилките в избата на Ръобул, несъмнено ще е доказателство за кражба.

Около масата цареше мълчание, докато осмисляха казаното.

— Сам, има и нещо друго — обади се Софи, като се захвана да прелиства досието на Ръобул. Извади снимка, на която той позираше пред частния си самолет. — Мислех си за това, докато разглеждахме бутилките с Виал. Ако искаш да прекараш много вино от Калифорния до Марсилия, без да използваш износители, няма ли да е удобно да имаш собствен самолет?

Сам поклати глава, раздразнен на себе си, че е пропуснал нещо толкова очевидно.

— Разбира се, частните самолети получават специално отношение. По-малко формалности на излитане от Щатите и вероятно никакви за местния герой тук, в Марсилия. — Той се усмихна на Софи. — Ставаш все по-добра. Вижда ли се регистрационният номер?

Тримата се вгледаха по-отблизо в снимката. Ръобул беше на преден план с кръстосани ръце, изглеждаше сериозен и делови в тъмен костюм — индустриален титан, готов да обиколи света. Зад него беше самолетът му, лъскав и бял, с надпис „Груп Ръобул“, изписан с големи черни букви върху корпуса, и нещо, което изглеждаше като опростена версия на френското знаме, изрисувано на опашката. Кадърът бе композиран или по предварителен умисъл, или по случайност така, че регистрацията на самолета беше скрита от тялото на Ръобул.

— Предполагам, че това няма кой знае какво значение — отбеляза Софи. — Името на компанията вероятно ще е достатъчно.

— Достатъчно за какво? — обади се Филип.

Той вече си възвръщаше доброто настроение и беше кацнал на ръба на стола си, наведен напред, а ботушите му изпълняваха лек степ танц по пода.

— Всеки самолет, който използва американското въздушно пространство, трябва да подаде летателен план — час на заминаване, направление, предполагаем час на пристигане. Подробностите се въвеждат в компютър. Сигурен съм, че там ще фигурира и името на

компанията — обясни Сам и погледна часовника си — в Марсилия тъкмо минаваше шест вечерта, което означаваше, че в Калифорния е девет сутринта. — В Ел Ей има един човек, който може да ни помогне. Ще проверя дали е на линия. — Той се изправи и се огледа за тихо кътче, където да проведе разговора. — Филип, докато ме няма, можеш ли да помислиш за ченгета, които познаваш, в Марсилия? Някой твой приятел? Ще ни трябва полицаи.

Лейтенант Букман вдигна телефона и изсумтя в него — кисело, мрачно сумтене, дължащо се на твърде много кафе, твърде много работа и недостатъчно сън.

— Добре звучиш, Буки. Как си?

— Чувствам се така, както и звуча. Къде, по дяволите, си ти?

— В Марсилия. Слушай, Буки, трябва ми голяма услуга. Е, всъщност две големи услуги.

Разнесе се примирена въздишка.

— А аз си мислех, че ще ме поканиш на обяд. Добре, какво искаш?

— Първо, пълен набор от пръстовите отпечатащи на Дани Рот. Може би открих неговото вино, но ми трябва доказателство. Имаш ли свободен човек, който да отиде до офиса му днес?

— При Дани Рот? Шегуваш ли се? Надали ще има опашка от доброволци, но ще видя какво мога да направя. Какво друго?

— Не е толкова просто. Трябва да знам дали частен самолет, собственост на „Груп Ръбул“, е напуснал района на Лос Анджелис между Бъдни вечер и Нова година.

— И? Какъв самолет? Регистрация? Място на излитане?

— Ами, в това е проблемът. Нямам регистрация и не знам от кое летище е излетял. Но предполагам, че няма да е далеч от Ел Ей.

— Страхотно. Това ще ми е много от полза. Последния път, когато проверявах, в Калифорния имаше деветстотин седемдесет и четири летища с различни размери. А искаш да ти кажа дали частен самолет с неизвестна регистрация е излетял от някое от тези деветстотин седемдесет и четири летища в седемдневен период? Като сме на тази тема, искаш ли да знаеш как се справя на голф пилотът и кой е най-близкият му роднина? А кръвната му група?

— Буки, ти обичаш предизвикателствата. Знаеш, че е така. А аз съм готов да предложа стимул. Когато се прибера, ще отидем в Янтвил

да вечеряме във „Френч Лондри“. *Foie gras au torchon*, приятелю. Еленови котлети. И което и да е вино от листата. Ти избираш, аз черпя.

Последва тих момент на размисъл, през който Сам почти долови звука от потрепването на вкусовите рецептори на Букман.

— Нека да сме наясно — каза накрая лейтенантът. — Да не би да се опитваш да подкупиш представител на лосанджелиската полиция?

— Предполагам, че да.

— Така си и помислих. Добре, дай ми всички подробности за самолета, които можеш да намериш, и адреса на хотела, в който си отседнал. Ще изпратя по „ФедЕкс“ отпечатъците и каквото друго успея да намеря. Да приема ли, че е спешно? Тъп въпрос. Всичко е спешно.

Докато вървеше към Софи и Филип, мислите на Сам препускаха бясно и той почувства познатото нетърпеливо вълнение, което винаги изпитваше, когато работата започне да става интересна. Следващата стъпка щеше да зависи от Филип, а той без съмнение гореше от желание да помогне. Но дали имаше нужните връзки? И дали щеше да успее да извие ръцете, на когото е необходимо?

Когато се завърна на масата, Сам вдигна палци.

— С малко повече късмет ще разполагаме с отпечатъците на Рот утре сутринта, а може би и с информация за самолета на Ръбул. — Той седна и се пресегна към чашата. — Тук се намесваш ти, Филип. Предоставя ти се възможност да спечелиш своята сензация. — Филип направи усилие да изглежда достатъчно непреклонен и решителен. Сам отпи голяма глътка вино, преди да продължи: — Задачата ни е да проверим магнум бутилките от Petrus за отпечатъци. Няма да отнеме много време, може би около час, но аз не мога да го направя. Ако ще се ползват като улика, работата трябва да бъде свършена от професионалист. Което означава полицай. — Той погледна Филип с вдигнати вежди. — И трябва да успеем да вкараме специалиста по отпечатъци в избата, без да предизвикаме подозрение. С други думи, без Виал да разбере. Ако надуши нещо, спокойно можем да си опаковаме багажа и да се разотидем по домовете.

Филип нервничеше на стола си в очакване на своя ред да заговори.

— Може да извадим късмет с полицията — сподели той. — Поддържам връзка с един човек вече няколко години. — Той присви очи, загледан в далечината, и си приглади косата. — Запознахме се,

когато разследвах престъпленията на корсиканската мафия. Това са момчета от Корсика, които действат в Марсилия. От вестника държат да ги наглеждаме от време на време. Както и да е, те не правеха нищо по-различно от обичайното — наркотици, трафик на нелегални имигранти от Северна Африка, изнудване по доковете, осигуряване на закрила в града, такива неща.

В онези дни имаше клуб, където обичаха да се събират и да пръскат пари, за да впечатляват момичетата. И пръскаха не само пари. Имаше и доста кокаин и хероин. — Той замълча, за да отпие голяма глътка вино.

— Едно от момичетата — много симпатично, много невинно — се хвана с неподходящия човек. Заради него започна да взима хероин. Виждах я често в клуба, беше истинска развалина. А той се държеше с нея отвратително. — Филип направи физиономия и поклати глава. — Бях решил да подам сигнал в полицията и да направя удар с тази история, но нещо ме накара да размисля. Оказа се, че бащата на момичето е ченге — инспектор в марсилската полиция. Можете да си представите каква история щеше да излезе.

Е, реших да не подавам сигнал. Убедих момичето да я заведе в клиника, ръководена от мой приятел, и се видях с баща ѝ. Казва се Андре. Той е добър човек. Все още обядваме няколко пъти годишно. Не казвам, че сме близки, но ме уважава.

Софи за пръв път се сблъскваше с тази страна на своя *louche* братовчед.

— *Chapeau*^[2], Филип — каза тя. — Браво на теб. Какво се случи с момичето?

— Всичко приключи добре. Омъжи се за лекар, когото срещна в клиниката, аз съм кръстник на момиченцето им.

Той погледна изненадано празната си чаша, сякаш съдържанието ѝ се бе изпарило, докато говореше.

Сам му наля още вино и го попита:

— Мислиш ли, че ще ни преотстъпи някого от съдебна медицина за час-два?

— Мога да проверя. Но ще иска да знае предисторията и ще трябва да му я разкажа.

Сам сви рамене.

— Няма проблем. Всъщност ние няма да правим нищо незаконно. Кажи му, че е просто стандартна проверка, рутинна процедура, провеждана от добросъвестна и дискретна застрахователна компания, която не иска да предизвиква ненужно раздразнение или притеснение. Затова не смятаме, че си струва да безпокоим Ръбул. Мислиш ли, че ще се хване? Можеш да му обещаеш, че няма да има кражба, нито взлом. — Сам замълча да помисли. — Е, няма да има взлом, стига да успеем да разкараме Виал за два часа. Това е следващото в списъка със задачи. Някакви идеи? — Той вдигна чаша към Софи и Филип. — Наздраве за вдъхновението.

Вечерта се разделиха. Софи искаше да провери какво става в работата ѝ, да вечеря в стаята си и да си легне рано. Филип реши да провери дали инспектор Андре си е у дома. Сам щеше да се обади в Ел Ей и да докладва на Елена Моралес за развитието по случая. Последният им разговор бе завършил с явна враждебност. Беше време, чувстваше той, да подобри отношенията си с нея.

Когато се свърза с Елена, получи кратък, хладен поздрав. Сега вече знаеше какво е да рекламираш стоки по телефона и да имаш лош ден. Пое си дълбоко въздух.

— Елена, искам да ме изслушаш. Първо, не искам да оставаш с грешни впечатления за Софи Кост. Тя много ми помогна, имаше някои превъзходни хрумвания. — Със същия успех можеше да говори на Сибир, но поне не му затвори телефона. — Онова, което няма да намериш в биографията ѝ, е, че възнамерява да се омъжи през есента. Мъжът се казва Арно — симпатичен тип на средна възраст от Бордо, който живее с майка си и два лабрадора на име Лафит и Латур. О, има и шато, но не много голямо.

— Това ли имаш да ми кажеш?

Сам долови намек за промяна в климата.

— Да, отчасти. Просто исках да изясня нещата. Не бих желал да си помислиш, че... ами, нали се сещаш...

Елена го остави в напрежение за секунда-две, преди да отговори:

— Добре, Сам. Обясни всичко достатъчно ясно. — Тя звучеше почти приятелски настроена. — Е, как върви там?

— Обещаващо. Ще знам със сигурност след два дни.

Сам ѝ разказа какво се бе случило след срещата с Ръбул — за деня с Виал, за откритията в избата, за разговора с лейтенант Букман и

за усилията на Филип да помогне в разрешаването на проблема с отпечатъците.

— Иначе казано — заяви той, след като приключи с доклада, — има напредък, но нищо конкретно. Все още нищо, което да развълнува Рот.

При споменаването на клиента ѝ Елена изрече нещо кратко и рязко на испански. Не звучеше никак ласкаво.

— Сигурен съм, че си права — увери я Сам. — Трябва да се отървеш от него, да си вземеш няколко почивни дни. Да се поглезиш. Казват, че Париж е много хубав през пролетта.

— Дръж ме в течение за отпечатъците. О, и, Сам? — Гласът ѝ омекна. — Благодаря за обаждането.

Тя затвори. Дипломатическите отношения бяха възстановени.

---

[1] Довиждане (разг. фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Поздравления (фр.). — Бел.прев. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

„При Филип“, просторен, добре поддържан бар на безлична уличка, се намира на две минути пеша от централата на марсилската полиция на „Рю дьо л’Евеше“. Благодарение на удобното му разположение, а също и на факта, че собственикът е пенсиониран полицай, „При Филип“ отдавна е любимо място на ченгетата, които търсят течна утеха след усилен ден на размяна на удари с подземния свят. Особено обичана е задната част на бара, разделена на три малки сепарета. Тук в уединение могат да се обсъждат деликатни въпроси. Именно едно от тези сепарета Филип бе запазил за срещата си с Андре.

Инспекторът, слаб, с прошарена коса и с бдителните очи на човек, изживял повече от полагащия му се дял тревоги, пристигна точно когато Филип поемаше две чаши пастис, тумбеста, широка каничка след и вода и малка чиния със зелени маслини.

— Поръчах и за теб — каза Филип, след като двамата мъже се ръкуваха. — Още пиеш „Рикар“, нали?

Андре кимна утвърдително и проследи Филип, докато добавяше вода в чашите им и бледожълтата течност помътня.

— Достатъчно — прекъсна го той. — Не го удавяй във вода.

Филип вдигна чаша.

— Да пием за пенсионирането. Още колко ти остава?

— Още осем месеца, две седмици и четири дни — погледна си часовника Андре. — Плюс извънредните часове. И тогава, дай боже, заминавам за Корсика.

Извади от джоба си смачкана снимка и я сложи на масата. На нея се виждаше скромна каменна къща на сред сребристорозелено море от маслинови дървета, засадени в стройни линии, които тръгваха от постройката като спици на колело.

— Триста шейсет и четири дървета. В добра година това означава близо петстотин литра зехтин. — Андре погледна нежно бъдещия си дом. — Ще си отглеждам маслини и ще глезя внучката си.

Ще ям наденички фигатели и сирене брокиу и ще пия червено вино от Патримонио. Ще си взема куче. Винаги съм искал да имам куче. — Той се облегна на стола, склочи ръце зад главата си, протегна се и с усмивка се замисли над остатъка от живота си. — Но надали искаш да ме видиш, за да чуеш как ще прекарам старините си.

Вдигна глава, а Филип заговори.

Когато приключи с разказа си, чашите им бяха празни. Сервитьорът донесе още пастис и каничка с вода. Андре захапа маслина и изчака в мълчание, докато мъжът се отдалечи.

Когато се обади, гласът му беше тих и предпазлив.

— Не е нужно да ти казвам колко влиятелен е Ръбул в този град. Никой не иска да оплеска нещата с него. А и не е лош човек, вярно, че обича да се перчи, но през годините съм чувал хубави неща по негов адрес. — Андре сложи пръст в малкия кръг кондензация, образувал се в основата на чашата му. — А и, съдейки по твоите думи, не знаем със сигурност дали е направил нещо нередно. — Той вдигна ръка, когато Филип се наведе напред да заговори. — Знаем, знаем. Проверяването на отпечатъците ще помогне да разберем. Ако се окаже, че съвпадат...

— Това ще предполага, че е извършено престъпление. Нали?

— Вероятно. Да, прав си.

Андре кимна и въздъхна. Не му се искаше да се замесва в тази история. Да си пъхаш носа в делата на силните и влиятелни хора винаги свършваше зле. От друга страна, не виждаше как може да го пренебрегне. Очевидно щеше да излезе голям случай. А мъжът срещу него беше журналист, той нямаше да се откаже току-така. Андре въздъхна отново — виртуозна въздишка на човек, изправен пред решение, което не иска да вземе.

— Добре. Ще ти кажа какво мога да направя. Мога да ви предоставя специалист по отпечатъците за няколко часа, но само ако гарантираш, че Ръбул и неговите хора няма да разберат, поне докато не проверим отпечатъците. Можеш ли да ми го обещаеш?

— Струва ми се, че да.

— Последното, което ми трябва, е Ръбул да се оплаче на своя стар приятел началника на полицията от неправомерна употреба на официални ресурси. Така че не се издънвай. — Андре извади химикалка от джоба си, надраска име и телефонен номер на подложка за чаша и я бутна към Филип. — Работя с този човек от двайсет

години. Може да се разчита на него, бърз и дискретен е. Ще се чуя с него довечера. Можеш да му се обадиш утре сутринта.

— Би могло да се получи — призна Сам, — ако ставаше дума за Ръбул. Сигурен съм, че щеше да се получи. Но с Виал? Не знам. Шарят ли му очите?

Софи взе още едно парче хляб от кошничката и го използва да отопи последните изкусителни капки *bourride*, пикантната марсилска супа, от чинията си. Вечеряха в рибен ресторант на пристанището, а темата на вечерта беше Флориан Виал — как да го изкарат от избата, докато служителят от съдебна медицина проверява бутилките за отпечатъци.

Предложението на Софи беше самата простота: тя щеше да го изведе на обяд, специален обяд, за да му благодари за помощта. Сам щеше да остане в избата — официално, за да разгледа белите вина, които бе пропуснал при предишното посещение, а неофициално, за да посочи предполагаемите крадени бутилки на човека, който ще сHEME отпечатъци.

Идеята зависеше от това доколко Виал е податлив на чара на красиви жени, но в това отношение Софи беше оптимистично настроена. В крайна сметка Виал беше французин. А, както обясни тя на Сам, французите с потеклото и възрастта на Виал са възпитани да ценят срещуположния пол, да се наслаждават на компанията на жени и да се отнасят галантно с тях. Тя познаваше няколко мъже от този тип в Бордо — очарователни, внимателни, приятно склонни към флиртуване. Бяха господа, които харесват жените. Може би никога нямаше да стигнат толкова далеч, че да оципят някоя дама по задника, но със сигурност биха си го помислили. И за нищо на света не биха пропуснали възможността за хубав обяд с привлекателна сътрапезница.

На лицето на Софи бе изписано развеселено изражение, когато погледна към Сам. Той се бореше с *calmars à l'encre* — калмари, приготвени в мастилото им, и ако се съдеше по тъмните петна върху салфетката, подпъхната в яката на ризата му, те не се бяха предали без бой.

— Проблемът, Сам, е, че не разбираш френските мъже. Ще видиш. Всичко ще бъде наред. Нека се обадя на Филип да го питам за хубав ресторант недалеч от двореца на Ръбул. — Тя взе салфетката си,

навлажни я с вода от ледарката и я подаде на събеседника си. — Вземи я. Изглеждаш все едно си сложил черно червило.

Тя остави Сам да се изчисти и поръча кафе, след което отиде да се обади на братовчед си.

На следващата сутрин пристигнаха в избата малко след 10:30 часа и завариха Виал в превъзходно пролетно настроение. Току-що му беше звъннал колега от Бон и му беше съобщил, че е избран за почетен гост на вечеря, давана от Рицарите на дегустационните сребърни чаши. Това беше огромна чест, особено като се има предвид, че щяха да се спазят всички изискани стари традиции. Вечерята — задушевно събитие с покани само за двеста изтъкнати бургундци, щеше да се състои в Кло дьо Вужо, седалището на сдружението. По случай специалния повод рицарите щяха да носят своите церемониални дълги червени тоги. За музиката щяха да се погрижат „Веселите бургундци“, майстори на гуляйджийската песен. А вината, излишно е да се казва, щяха да са в изобилие и от високо качество.

Приповдигнатото настроение на Виал беше леко помрачено от перспективата да изнася реч, но Софи го увери, че всичко ще е наред.

— Като говорите за вино — каза му тя, — все едно говорите за поезия. Мога да ви слушам цял ден.

Преди смутеният Виал да се съвземе от комплимента, Софи продължи:

— Но, Флориан — ако мога да ви наричам така, — това е много щастливо съвпадение. Щях да ви поканя днес на обяд, за да ви благодаря за помощта. А сега имаме и повод за празнуване. Времето е прекрасно, мислех си, че можем да хапнем на терасата на „Перон“. Съгласен сте, нали?

Този път, убеден бе Сам, тя наистина изпърха с мигли.

Виал счете за необходимо да провери графика си, но очевидно беше поласкан. Възрази само символично и изрази подобие на съжаление, когато Софи му каза, че Сам ще трябва да остане в избата, за да довърши работата си по белите вина.

Следващите два часа минаха бавно. Виал отведе Софи да я запознае с блясъка на червените вина на Рьобул, като особено силно наблегна на бургундските, за да почерпи вдъхновение за предстоящата си реч. Междувременно Сам се оттегли в отдалечен ъгъл при шампанското да се обади по телефона.

— Филип? Софи ми каза, че си намерил човек да снемем отпечатъците. Цивилен полицаи, надявам се.

Филип се изкиска.

— Разбира се. Нали знаеш какво казват, приятелю — ако искаш нещо да бъде свършено, накарай журналист. Говорих с човека тази сутрин. Каза, че ще е готов, когато ние имаме готовност.

— Добре, днес е денят. По обед, около 12:45 часа, не по-рано. Става ли?

— Как ще влезем?

— Портите са отворени през деня и не е нужно да се приближавате до къщата. Елате при мястото за доставки пред избата. Отбелязано е, пада се вляво от алеята. Аз ще ви вкарам вътре. И, Филип?

— Какво?

— Гледай да не се появите с полицейска кола.

Човек трудно може да си представи по-приятно място за обяд в чудесен слънчев ден от терасата на „Перон“. Разположен високо на „Корниш Кенеди“, ресторантът предлага неустоима комбинация от прясна риба, свеж въздух и великолепен изглед към Фриулските острови и замъка „Иф“. Обстановка, която изостря апетита и носи празнично настроение. Тя моментално повлия и на чувството за кавалерство на Флориан Виал. Като отпрати с ръка сервитьора, той настоя да издърпа стола на Софи и преди сам да заеме мястото си, се увери, че е настанена удобно.

Потърка ръце и пое дълбоко глътка морски въздух.

— Прекрасно, прекрасно. Какъв отличен избор, скъпа мадам. И истинско удоволствие.

Софи наклони глава.

— Моля ви, наричайте ме Софи. Мислех си, че може да започнем с по чаша шампанско? Но след това вие ще изберете виното. Убедена съм, че имате някои малки местни любимци.

Това подтикна Виал, както правилно бе предположила Софи, да се впусне в устна обиколка на провансалските лозя.

— Тук има лозя — започна той — още от 600 г. преди Христа, когато фокийците основали Марсилия.

След кратко прекъсване заради пристигането на шампанското и менютата той поведе Софи от Касис до Бандол, спусна се на изток към

Палет и на запад до Белет, като направи продължително отклонение да отдаде дължимото на недооценените вина на Лангедок. Човекът беше ходеща енциклопедия, помисли си Софи, и се отнасяше към темата с възторг, който ѝ се стори заразителен и доста привлекателен.

Избраха си ястия от менюто. Виал се спря на сухо бяло вино от Касис, което да се съчетае с *loup de mer*^[1]. Софи се възползва от паузата, за да го подтикне да разкаже за себе си и службата си при Рьобул.

Това беше, както призна Виал, щастлива история с трагично начало. Преди тридесет и пет години, когато Рьобул работел по първите си сделки, наел бащата на Виал за финансов директор на тогавашната му доста малка компания. Двамата се сприятелили. Компанията процъфтявала. Младият Виал, единствено дете, се справял обещаващо в университета. Бъдещето изглеждало розово, но изчезнало брутално в една зимна нощ в Марсилия. Случило се в една от онези редки години, когато в града пада сняг. Пътищата лъщели от поледица — условия, с които много малко провансалски шофьори умеят да се справят. Бащата и майката на Виал били на кино и се прибирали вкъщи, когато в колата им се ударил странично камион и я смачкал в бетонна стена. Пътниците загинали на място.

Онова, което последвало, променило живота на Виал. Рьобул взел сина на приятеля си под крилото си. Окуражил неговия интерес към виното и платил за шестмесечен курс по винарство във винения институт в Карпантра, последван от едногодишно чиракуване при *négotiants*^[2] в Бургундия и Бордо. По време на тази година станало повече от ясно, че младежът има изключително небце. Това било потвърдено от финални шест месеца в Париж под наблюдението на легендарния Ерве Бушон, по това време най-изтъкнатият сомелиер във Франция. По препоръка на Бушон Рьобул решил да наеме младия Виал за свой корпоративен *caviste* със задачата да състави най-добрата частна изба в страната и му предоставил щедър бюджет.

— Това беше много отдавна — рече Виал, — преди близо тридесет години. Не знам къде щях да съм сега, ако не беше той.

Замисленото му лице грейна, когато сервитьорът дойде да вземе последните им поръчки.

— Ако позволите, с десерта може да опитаме провансалското вино, което най-много се доближава до сотерните, които в Бордо

правите толкова добре. Мога ли да ви изкуша с чаша мускат *Baumes-de-Venise*?

Историята на Виал леко бе смутила Софи и тя откри, че започва да се надява Ръбул да не е виновен. Дори да беше, казваше ѝ един тънък гласец, щеше да е жалко, ако не му се размине. Тя си погледна крадешком часовника и се зачуди как ли се справя Сам.

Филип и Гросо, слаб и спретнато облечен мъж с черна чанта, която представи на журналиста като своята кутия с номера, бяха пристигнали в обикновена кола десет минути преди един часа. Завариха Сам да ги чака на вратата. Това беше първото посещение на Филип в избата и гледката на редиците бутилки, простиращи се напред под арките на тавана от розови тухли, го остави почти без думи. Възклицанието „*Merde!*“ бе единственото, което се отрони от устата му. Гросо на свой ред само подсвирна леко.

Сам ги отведе при отделението с магнум бутилки *Petrus*. Гросо ги огледа, отвори чантата си и извади халогенно фенерче, комплект четки, плоска черна кутия и малка пластмасова кутийка. Пое въздух и разкърши пръсти.

— *On fait toutes les bouteilles?* — Погледна към Сам и повтори въпроса си на английски. — Всички бутилки ли?

Сам кимна утвърдително.

— А трябва ли ви ДНК?

Последва още едно кимване. Филип бе зает да си води бележки. Виждаше как неговата сензация придобива все по-конкретни очертания и колкото повече подробности успееше да набави на този ключов етап от историята, толкова по-добре. Приблужи се до Гросо да види какво върши.

— Мосю Гросо — каза му, — не искам да ви разсейвам, но съм удивен. Можете ли да ми обясните как го правите?

Без да вдига поглед към Филип, Гросо го подкани да се приближи. Постави първата магнум бутилка на земята и я освети с фенерчето.

— Първо, правя оглед, за да проверя дали по повърхността има отпечатаъци. — Той намести фенерчето си така, че да хвърля светлина под правилния ъгъл. — Някои могат да бъдат видени само на коса

светлина. — Изсумтя, изключи фенерчето и отви капака на пластмасовата кутийка. Наклони я на една страна, за да може Филип да види съдържанието ѝ. — Металически прах. Прашинките са от алуминий — те са най-чувствителни и се вдигат добре. — Взе една от четките си и започна да потупва праха с леко кръгово движение. — Тази четка се нарича зефир, направена е от въглеродни влакна, така че да не се нарушават наносите от отпечатъците. — След като приключи с четката, Гросо отвори черната кутия и извади ленти от прозрачно тиксо. — Сега с помощта на това ще снема отпечатъците. — С прецизни движения на пръстите прилепи тиксото към разпръснатите отпечатъци и го дръпна, след което го постави на лист от прозрачен ацетат. — *Voilà*. Виждате ли? С тази техника не е необходимо да се правят снимки.

Първата магнум бутилка бе върната на мястото ѝ. Гросо се зае с втората.

Сам наблюдаваше ритуала. Струваше му се мъчително бавен. Той потупа Филип по рамото и прошепна:

— Има ли някакъв начин да го накараш да побърза?

Филип коленичи на пода до Гросо да го попита. Сам не чу отговора му, но прозвуча по-скоро като ръмжене, а Филип се изправи ухилен.

— Каза „не мога да танцувам по-бързо от музиката“. Според мен това означава, че трябва да го оставим да си свърши работата на спокойствие.

Сам си каза, че прилежният напредък на Гросо ще му изглежда още по-бавен, ако стои там да го наблюдава, и се отдалечи към другия край на избата. Погледът му бе привлечен от голяма купчина кашони, подредени в един ъгъл и наполовина скрити от количката за голф на Виал. Бяха надписани с натруфен шрифт, който той открай време възприемаше като винена калиграфия: „Domaine Reboul, Санта Хелена, Калифорния“. Спомни си, че Виал бе споменал без особен възторг имот в долината Напа, и отвори един от кашоните да види какъв етикет използва Ръбул за американското си вино. Но кашонът беше празен. Като и следващият, и по-следващият.

Обади се в хотела да провери дали е получил доставка от „ФедЕкс“. Все още нямаше нищо. Правейки всичко възможно да прояви търпение, се оттегли във впечатляващото обкръжение на „Рю

дъо Кортон-Шарлеман“ и отново прехвърли въпросите, загнездени в ъгълче на съзнанието му през последните няколко дни. Ако отпечатъците съвпаднаха, какво щеше да направи? Да се изправи очи в очи с Виал? Да намеси полицията официално? Да прехвърли проблема на Елена и хората от „Нокс иншуърънс“? Всички тези неща? Никое от тях?

Минутите минаваха — мудро, но минаваха. Следващия път, когато си погледна часовника, все още нямаше два часът. Отиде да провери как се справя Гросо с магнум бутилките. Оставаха още четири.

Софи беше казала, че ще се вмъкне в женската тоалетна и ще се обади, когато се наканят да тръгват от ресторанта.

Гросо продължаваше — спокоен, хладнокръвен, методичен.

— Но това вино е много вкусно — отбеляза Софи, като отпи първата глътка *Beaumes-de-Venise*. — Между сладко и сухо. Прекрасно.

Тя вдигна доволно чаша към Виал, който кимаше и се усмихваше на реакцията ѝ. Не беше никак учудващо, че той има какво да каже за произхода на виното.

— Името на сорта, поне така казват историците, идва от италианското *moscato*. Това ще рече мускус. Ползва се с голяма почит сред сърните. — Виал си позволи да вдигне закачливо вежди. — Това е миризмата, с която те — как да се изразя? — отправят покана на срещуположния пол. Мускусът се използва и като съставка в парфюми, за които се твърди, че имат подобен ефект. — Той взе чашата си, поднесе я към носа си и подуши продължително и замислено. — Деликатно, много женствено и, да, нотка на мускус. Много сладки вина се подсилват, но не и *Beaumes-de-Venise*. Това му придава понежен, по-фин вкус, отколкото например на муската от Фронтинян.

Виал отпи и се облегна на стола, очите му се отместиха от Софи към гледката и отново се насочиха към Софи. Сви рамене и неохотно си погледна часовника.

— Не мога да ви опиша колко ми беше приятно да обядваме заедно — каза. — Но нямах представа за времето. Направо е отлетяло. Опасявам се, че трябва да се връщаме.

— Да изпием по едно бързо кафе — предложи Софи. — Ще го поръчам на път към тоалетната.

Затвори вратата на кабинката зад себе си и докато чакаше Сам да вдигне телефона, погледна колко е часът. Беше два и петнайсет.

— Свърши ли?

— Сега си прибира нещата. Още пет минути и ще изчезнат оттук. Пийнете коняк или нещо такова.

— Пет минути, Сам. Не повече.

Всъщност привършването на остатъка от Beaumes-de-Venise, изпиването на кафето и плащането на сметката отнеха десет минути и когато се върнаха в избата, тя беше в същия вид, в който я бяха оставили — празна, с изключение на Сам. Докато влизаха, го чува да си подсвирква „La Vie en Rose“.

---

[1] Лаврак (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Търговци на вина на едро (фр.). — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Софи и Сам поеха към хотела. Фигурата на Виал стоеше в рамката на вратата към избата. Той им махаше, докато проследяваше как минават по алеята и през железните порти.

— Как беше обядът? — поинтересува се Сам.

— Мисля, че му хареса — отвърна Софи, като спря да прерови чантата си за слънчевите очила. — Всъщност сигурна съм, че му хареса. Не мисля, че някога са ми благодарили толкова пъти. Но от цялата тази работа се почувствах неловко. Нали разбираш? Той е симпатичен човек. А обядът в общи линии беше капан.

Сам наблюдаваше как две чайки се препираха във въздуха за парче риба.

— Щеше ли да се чувстваш различно, ако Виал и Ръобул бяха мръсници?

— Разбира се. — Тя се извърна към Сам и сви рамене. — Знам. Не е логично. Престъплението си е престъпление без значение кой го е извършил.

Те продължиха в замислено мълчание. Когато стигнаха до хотела, Сам отиде на рецепцията. Върна се при Софи с пакет на „ФедЕкс“.

— Отговорът на всичките ни въпроси — заяви той с унила усмивка. — Или може би не.

Отвори плика и извади съдържанието му. На официалния лист за отпечатъци на лосанджелиската полиция бе прикрепена бележка, написана набързо на ръка от Букман:

Сам,

Пращам ти отпечатъците. Хората, които ги взеха, бяха разочаровани, че не трябва да използват сила. Рот не е любимият им гражданин.

„Фалкон“ на „Дасо“, регистриран на името на „Груп Ръобул“, е отпътувал на 27 декември от летището в Санта Барбара до международно летище „Джон Ф. Кенеди“. Крайна цел — Марсилия. Подробностите около полета са налице, ако ти трябва.

Успех.

П.п. Погледнах винената листа на „Френч Лондри“. Започвай да спестяваш.

Сам кимна и подаде бележката на Софи.

— Поздравления — току-що се издигна до детектив. Изглежда, си права за самолета. Уликата е само косвена, но времето съвпада идеално. — Той сложи листа с отпечатъците в плика и извади телефона си. — Трябва да дадем това на Филип.

Гросо остави лупата си и вдигна поглед от листа с отпечатъците на Рот, който разучаваше.

— Чиста работа — каза на Филип. — Не би трябвало да има никакви проблеми. Ще ви уведомя дали съвпадат.

Изправи се и отиде до вратата на кабинета си.

Филип с мъка прикриваше нетърпението си и едва успяваше да контролира краката си, които сякаш водеха свой отделен живот, докато потропваха ритмично по пода.

— Кога смятате, че...

Гросо го прекъсна, размахвайки пръст.

— Това не е нещо, което може да се направи за две минути. Трябва ви стопроцентово съвпадение, нали?

Филип кимна.

— Стопроцентово — повтори Гросо. — Това означава, че трябва да е свършено. Не може да има никакво съмнение, защото няма да издържи като улика. Трябва да *знам*, че съвпадат, а не просто да мисля, че е така. Разбирате ли? Процесът отнема време. — Той оповести края на срещата им, като отвори вратата. — Ще ви се обадя, когато съм сигурен в резултата.

Филип промуши скутера си през хаоса на трафика около Старото пристанище и се отправи нагоре по хълма към „Софител“, а мислите му препускаха. Това беше последното парче от мозайката. Ако отпечатъците съвпаднаха, историята щеше да се напише почти от само себе си. Разбира се, щеше да се наложи да я редактира благоразумно и тук-там да позамъгли фактите. Софи и Сам вероятно нямаше да искат да се споменават имената им, а и стоеше въпросът с инспектор Андре и неговото участие. Но по стар журналистически маниер подобни малки пропуски можеха да бъдат оправдани, като се позове на първата заповед на репортера — не бива да разкриваш имената на източниците си (което дори бие по точки другата стара любима фраза: обществото има право да знае). Филип почувства прилив на оптимизъм. Спря пред хотела в приповдигнато настроение, извади със замах банкнота от пет евро и каза на стреснатия портиер да паркира скутера му.

В търсене на занимание да убият времето Софи и Сам решиха за остатъка от следобеда да се превърнат в туристи и взеха такси до „Нотр Дам дьо ла Гард“, базиликата, която се издига над Марсилия. Известна сред местните като „Ла Бон Мер“, тя е окичена с деветметрова статуя на мадоната и младенеца, обвита в златен лист, и в нея се съхранява удивителна колекция от посветителни дарове. Връчвани са на църквата през вековете от моряци и рибари и се срещат под най-различна форма — мраморни паметни плочи, мозайки, макети, картини, спасителни пояси, знамена, фигурки. Вътрешните стени на сградата са отрупани с тях. Общата им тема е благодарността, често изказвана съвсем просто. „Благодаря, Богородице“ е посланието, което човек вижда отново и отново.

На Софи тези възпоминания от избегнати произшествия й се сториха силно впечатляващи и доста затрогващи — напомняне за смъртта и празнуване на живота. За Сам, чийто опит по море беше кратък и злощастен, много ясно извикаха спомена за дълбоката му неприязън към лодките. Не само че бяха тесни, влажни и неудобни, но и се клатушкаха своенравно и имаха навика да потъват. След като съзерцава особено емоционално наситена картина на тримачтов кораб в открито море, който щеше да се преобърне, той отиде при Софи.

— Твърдата земя не е ли чудесна? — прошепна й.

— Ще те изчакам отвън. Притеснявам се, че ако по-дълго се задържа тук, ще получа пристъп на морска болест.

Сам беше прекарал час в полумрака на църквата и трябваша няколко секунди очите му да привикнат към ослепителния блясък на вечерното слънце и още няколко да свикне с гледката. Въпреки че престоят му в Марсилия беше щедро украсен с изгледи като от картички — от различни точки в хотела или от дневната на Ръбул в „Пале дю Фаро“, — онова, което видя от алеята пред „Ла Бон Мер“ секваше дъха. На север се разкриваха Старото пристанище и Льо „Пание“, на запад се издигаха елегантните вили от XIX век на Льо Рука Блан и се разгръщаха плажовете на Прадо, а на юг вълна от покриви с керемиди водеше към проблясващата морска шир. Когато телефонът му звънна, тъкмо се чудеше дали Ръбул понякога идва тук да сравнява гледката с гледката, която има вкъщи.

— Сам? Къде сте? — Гласът на Филип беше тих и настойчив, почти шепнеше.

— На върха на света. Голямата църква с изглед.

— Връщайте се в хотела. Трябва да поговорим.

— Какво се е случило?

— Току-що се обади Гросо. Отпечатъците на три от магнум бутилките съвпадат с отпечатъците на Рот. Казва, че няма никакво съмнение — стопроцентово съвпадение.

Сам не беше сигурен дали е доволен или разочарован, по време на пътуването с такси стана ясно, че Софи също е със смесени чувства. Но когато се прибраха в хотела, завариха човек, който не се тревожеше от съмнения и опасения. Филип се беше настанил на ъглова маса с три чаши и ледарка. Проблясването на златното фолио на гърлото на бутилката в нея беше сигурен знак за шампанско.

Филип се изправи на крака с усмивка, широка почти колкото разтворените му ръце.

— И така, *mes chers*^[1], разрешихме случая, нали? Имаме доказателство. — Той се наведе и се зае с шампанското. Много внимателно напълни чашите, преди да им ги подаде. Вдигна своята и, наклонил глава към Софи и Сам, каза: — Поздравления за всички ни. Това ще е голяма изненада за Ръбул, а? О, забравих да ви кажа — имам връзки на летището. Може би моят човек ще успее да открие какво е докарал самолетът на Ръбул от Калифорния през декември. Забавна работа. Едно нещо води до друго и всички тайни излизат наяве.

Сам отпи замислено от шампанското.

— Нещо ме тревожи в цялата тази история — призна той, — и това е мотивът. Ако има човек, който притежава всичко, това е Рьобул. Успех, пари, всички атрибути. Възхитителни приятелки, частен дворец, частен самолет и яхта, както и, бог е свидетел, толкова вино, че да му стигне за остатъка от живота. — Замълча и погледна Филип. — Защо го е направил? Защо е поел риска?

— Но, Сам — поклати глава Филип, — ти не разбираш французите.

Това беше пропуск в познанията на Сам, който му бе посочен няколко пъти през последните дни.

— Добре. Софи вече ми го каза. Е, и?

Филип продължи:

— Не забравяй, че Шовен е бил французин. Ние сме измислили шовинизма. Някои дори може да го объркат с арогантност. — При тези думи Филип замълча и вдигна вежди, сякаш е учуден, че някой може да мисли подобно нещо за неговите сънародници. — Ние страстно обичаме страната си, културата си, кухнята си, наследството си. И никой не е по-страстно отдаден на тази идея от нашия приятел Рьобул. Нали прочете статиите в досието му. Той непрестанно тръби за ужасите на глобализацията, за разяждането на френските ценности, за трагедията, при която френски блага попадат в чужди ръце — бизнес предприятия, имоти и, *bien sûr*^[2], най-хубавите ни вина. Да прочетеш за премие крЮ бордо, което седи в изба в Холивуд — точно Холивуд! — е оскърбление, обида, трън в очите. Освен това естествено не бива да забравяме друг фактор, може би най-важния — спортното предизвикателство. *Mais oui*. — Филип кимна на себе си, отпивайки още шампанско.

Софи и Сам изглеждаха озадачени.

— Добре — обади се Сам, — не съм сигурен, че напълно приемам идеята за обир от чисто патриотични подбуди, но да кажем, че си прав. Къде обаче е спортът във всичко това? Да не би да е поредно нещо за французите, което не разбирам?

Филип се облегна на стола си и доби вид на професор, който просвещава обещаващ студент.

— Не, не и този път. Има повече общо с богатството, отколкото с френския произход. Това е чувството, което човек придобива след

много години на охолство и власт — че може да притежава каквото поиска и да прави каквото си желае. *Folie des grandeurs*^[3]. Може да задоволява дребните си капризи. Може да поема рискове. В края на краищата, ако нещо се обърка, може да е сигурен, че парите му ще го защитят. — Погледът на Филип се местеше от Софи на Сам в опит да прецени реакцията им. — Това, мисля, ще се съгласите, е вярно като цяло. Сега стигаме до частния случай. До самия Ръбул.

Група млади бизнесмени — облечени в тъмни костюми, с късо подстригани коси и огромни часовници, се настаниха на съседната маса. Филип понижи глас и Сам и Софи се наведоха, за да го чуват.

— Ръбул е устроил империята си извънредно ефективно. Отделните му бизнес начинания се управляват от хора, с които работи от много време. Има им доверие, плаща им добре. В замяна му носят печалби година след година. „Груп Ръбул“ действа като часовников механизъм, известна е с това. А що се отнася до самия Ръбул, той какво прави с времето си? Присъства на срещи на бордовете, за да държи делата си под око, създава си контакти, дава интервюта, организира вечери на високо ниво. Има си футболен отбор и яхта, с които да си играе. Но къде е предизвикателството? Постигнал е всичко. Спечелил е. И е отегчен. Убеден съм в това.

Сам кимаше. Беше срещал доста милиардери в Калифорния със същия проблем. Някои бяха щастливци и можеха да се разсейват със сложни проекти като регатата Купата на Америка, други бележеха едно корпоративно завоевание след друго, прехвърляха се от една жена на следваща, бяха силно конкурентни, често изненадващо неуверени и понякога извънредно чудати. Ръбул не изглеждаше да страда от неувереност и чудатост. Но скука? Сам лесно можеше да си представи човек като него отегчен.

Гласът на Филип стана дори по-тих.

— И така, имаме човек с неограничени количества пари, човек, който разполага с време и е отдаден, както непрестанно обяснява, на Франция и всичко френско. Какво може да е по-забавно от това да изиграе тази малка игра, да планира и да изпълни съвършен обир, при който националното съкровище ще се върне в страната, от която произхожда? И после може би ще покани своя приятел, началника на полицията, на вечеря, обилно полята с крадено вино. Това е спортът.

Това е предизвикателството. *Voilà*. — Филип потри ръце и се пресегна за шампанско.

Сам трябваше да признае, че се сеща за престъпления, извършени по също толкова ексцентрични причини. Той самият бе извършил едно-две — мисъл, която се загнезди в съзнанието му и към която щеше да се върне по-късно.

— Софи? — обади се той. — Какво мислиш?

Софи се мръщеше, наблюдавайки братовчед си.

— Мисля, че Филип вече е написал статията си. Но, да, това, което казва, е възможно. — Тя се вгледа в малките мехурчета, които се надигаха от дъното на чашата ѝ, и сви рамене. — Е, детективи мои, какво ще правим?

— Да изчакаме — утрото е по-мъдро от вечерта — предложи Сам. — Но първо трябва да се обадя в Ел Ей и да докладвам за последните развития.

В гласа на Елена се долавяше стоманена, враждебна нотка, когато вдигна телефона на Сам. Той беше чувал този тон и преди, когато нещата между тях започнаха да се объркват, и всеки път му идеше да залегне. Беше страховита, когато се разгневи.

— Елена, не хапи — каза ѝ. — Аз съм. Твоят човек в играта.

Чу я как си поема дълбоко въздух и го изпуска бавно.

— Сам, съжалявам. Току-що получих дневната порция от Дани Рот. Реших, че отново се обажда той. Винаги го прави. Сигурно знае, че ме влудява. — Последва кратка, но унищожителна тирада на испански, която завърши със залп от ругатни и още едно поемане на въздух. — Имах нужда от това. Добре, сега ми кажи какво става.

— Добрата новина е, че намерихме виното — сигурен съм. Отпечатъците на Рот са по някои от бутилките в избата на Ръбул, а човекът, който ги провери, работи за тукашната полиция. Така че уликата е солидна.

— Това е чудесно, Сам. Страхотна работа. Поздравления. — Но тя още не звучеше готова да празнува. — Поправи ме, ако греша, но имам чувството, че има и лоша новина.

— Възможно е. Ръбул може да го е направил, но той е хитър. Повече от вероятно е да е покрил следите си с фалшиви фактури и всякаква бумащина. Ако открием, че е така, можем да кажем „здравей“ на адвокатите, а не е нужно да ти обяснявам какво означава това —

милиони долари за съдебни такси и дело, което ще се точи с месеци. Може би години.

— Да не говорим за делото, при което ще се определи кой да плаща съдебните разходи.

— Именно. Проблемът е, че няма да знаем как е покрил следите си, докато не заведем дело, а тогава няма връщане назад. Започват да ми се въртят мисли за план Б.

— Той включва ли убийство на известен лосанджелиски адвокат от развлекателния бизнес? Може ли да дойда?

— Познаваш ме, Елена. Не се занимавам с убийства. Слушай, има нещо, което трябва да зная. В такива случаи каква е крайната цел? С какво трябва да разполагате на всяка цена, за да избегнете изплащането на застраховката?

— Така, всичко се свежда до три неща — откриване, разпознаване и състояние. Трябва да знаем местонахождението на откраднатите предмети. Нужно ни е желязно потвърждение, че това са откраднатите предмети. И трябва да сме убедени, че все още са в добро състояние, в идеалния случай същото, в което са били, когато са били откраднати. Има една дюза допълнителни подробности, но в общи линии, ако тези три условия са изпълнени, се отърваваме от неприятностите.

— И кой извършва проверката? Ти или Рот?

— Шегуваш ли се? Би ли приел неговата дума за каквото и да било? Знаеш ли старата шегга „лъже за добър ден“? Е, това е Дани Рот. Не, ние се занимаваме с потвърждаването — в този случай аз и двама специалисти — и после караме Рот да се подпише. След което го бутам от ръба на скала.

— Благодаря, госпожице Моралес. Това е всичко. Ще поддържаме връзка.

— Какъв е план Б?

— Довери ми се. Не ти трябва да знаеш за него. Лека нощ, Елена.

— Лека нощ, Сам.

---

[1] Скъпи мои (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Мегаломания (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ

Нощта се влачеше сякаш часовниците са забавили хода си, а умът на Сам бе твърде зает, за да може да заспи. Уискито, обикновено сигурно приспивателно, нямаше никакъв ефект. Дори репортажът на Си Ен Ен за възраждането на нигерийската банкова система не възпроизведе облекчаващото вълшебно въздействие. Той беше съвсем буден.

Облече пуловер и излезе на балкона с надеждата, че пронизващият нощен въздух ще успее там, където са се провалили уискито и телевизията. Загледа се в луната, надвиснала над Старото пристанище. Провери си часовника. Беше почти три часът сутринта. Зачуди се къде ли ще е утре по това време. Замисли се дали планът му ще проработи, дали се е сетил за всичко. И се запита дали останалите ще го приемат.

Изгревът го завари на балкона, замръзнал и вкочанен, но не и изморен. Всъщност имаше чувството, че безсънната нощ му е дала прилив на адреналин, и нямаше търпение да започне деня си. Обади се да си поръча закуска в стаята и стоя под парещата вода на душа, докато кожата му започна да почервява през калифорнийския тен.

Направи всичко възможно да се разтакава с кафето и „Хералд трибюн“, но още беше твърде рано да звъни на Софи и Филип. Реши да се разходи и когато излезе от хотела, инстинктивно зави надясно, по посока на „Пале дю Фаро“.

Големите железни порти още не бяха отворени и той се загледа през черните решетки към огромния зелен килим на ливадата, водеща към къщата. Виал нямаше да е в избата преди десет часа, а домашната прислуга на Рьобул щеше да се възползва от отсъствието му, за да поспи още един час. Беше удивително тихо за място, толкова близо до центъра. Зад себе си чуваше шума от трафика, докато Марсилия бързаше по сутрешните си дела, и скръбния рев на корабна сирена, долитащ откъм доковете отвъд Старото пристанище. Звукът го

подтикна да се запъти надолу по хълма към „Ке де Белж“, за да види дневния улов, изложен на рибния пазар.

Рибарските лодки обичайно акостираха между осем и осем и половина, но продавачките на пазара бяха там преди тях, сергиите им бяха празни и излъскани в очакване на рибата. Традиционна забележителност на пазара — почти туристическа атракция сама по себе си — е цветистият речник на тези дами, които произнасят репликите си на висок глас, достатъчен да се състезава с мистрал от осма степен. Сам съжаляваше, че нивото на френския му не е високо и повечето от непристойните нюанси му убягваха. Помисли си, че би се радвал да се върне с Филип като преводач.

Рибарите започнаха да връзват лодките си на кея, а шегите на продавачките станаха по-шумни, придружени от тихото плясване на рибата, докато бъде наредена по сергиите с още светнали очи и блестящи люспи. Първите посетители заприиждаха по един-двама. По отколешния маниер на французите, когато пазаруват нещо за ядене, те гледаха с дълбоко подозрение, докато обикаляха от сергия на сергия — надничаха в очите на *rascasse*, душеха хрилете на *galinette*, преценяваха предимствата на *daurade*^[1] на грил пред изкушенията на *bouillabaisse*.

Първият сблъсък на Сам с това легендарно ястие — преживяване, от което той все още леко потрепваше — беше в Ню Орлиънс, където го бяха убедили да опита нещо, наречено *bouillabaisse Créole*. Беше толкова отвратително, че нямаше как да не попита сервитьора за съставките. Оказа се, че съдържа брашно, стриди, маргарин и пилешки бульон. Обеща си някой ден да опита истински *bouillabaisse*. Това беше още една причина да се завърне в Марсилия — град, който все повече му харесваше.

Без да се усети, се бе приближил до една от сергиите достатъчно, за да събуди инстинкта за продаване на собственичката, едра, загоряла жена с избеляла бейзболна шапка и гумени ръкавици.

— *Eh, monsieur! Comme il est beau, ce loup!*^[2] — подвикна му.

Вдигна голям, превъзходен лаврак и го натика пред Сам, а на керемиденочервеното ѝ лице цъфна усмивка. Американецът направи грешката да кимне и да се усмихне в отговор. Преди да успее да я спре, тя вече бе взела нож и изкори лаврака със смъртоносна скорост

и прецизност и се захвана да го опакова. Това не беше жена, с която да спориш, помисли си Сам, и купи рибата.

Като се запъти обратно към хотела, пъхнал лепкавия пакет под мишница, мислено си отбеляза да запише рецептата, която жената му беше казала. Толкова проста, бе заявила тя, че дори той можеше да я приготви. Правят се два дълбоки разреза в рибата, по един от всяка страна, и във всеки отвор се пъхат два-три къси стръка копър. Рибата се намазва със зехтин. Пече се шест-седем минути от всяка страна. Лавракът се поставя в огнеупорна чиния за сервиране върху легло от изсушени стръкове копър. Затопля се супен черпак, пълен с арманяк, запалва се и течността се излива върху ястието. Копърът пламва, ароматизира въздуха и овкусява рибата.

— *Une merveille*^[3] — бе казала жената.

Телефонът му звънеше, когато влезе във фоайето на хотела.

— Къде си? — попита го Филип. — А, ето те — виждам те.

Той помахна на Сам от масата, на която седеше с кафе и вестници.

— Ей сега идвам — увери го Сам. — Трябва само да се отърва от тази риба.

Филип не показва да е изненадан.

— Разбира се — заяви той, сякаш мъж, облечен в делови костюм с голяма мъртва риба подръка е ежедневна гледка. — Софи ще слезе след малко.

Сам се приближи към бюрото на портиера, държейки улова с две ръце пред себе си.

— Поздравете готвача от мое име — рече той, слагайки рибата върху бюрото. — Бих искал да му предадете този лаврак. Пресен е, купих го на пазара.

Портиерът наклони глава и се усмихна.

— Естествено, мосю. Колко мило от ваша страна. Ще се погрижа да го получи моментално. Има ли нещо друго?

Сам се присъедини към останалите, като мислено свали шапка на портиера за неговото *sangfroid*^[4]. Джийвс би се гордял с него.

Софи и Филип излъчваха очакване и Сам не губи време, а започна по същество.

— Имам идея — сподели той. — Но преди да стигна до нея, нека отново да обобщим с какво разполагаме дотук. Прекъснете ме, ако не сте съгласни с нещо. Така. Няма никакво съмнение, че откраднатите

вина са в избата и разполагаме с отпечатъците на Рот като доказателство. Следователно можем да разобличим Ръбул и да се приберем по домовете си. Но какво ще се случи тогава? Полицията ще се впусне по петите му, както и подир Виал, ще се намесят и адвокатите. Ако Ръбул е прикрил следите си, а аз съм напълно убеден, че го е направил щателно, единственото, в което можем да сме сигурни, е, че цялата история ще се проточи с месеци, преди да се стигне до решение, вероятно дори години. Междувременно виното ще бъде конфискувано като улика. А освен това вероятно ще има запрещение за отразяването на случая, което ще попречи на Филип да напише материал за деликатен случай, засягащ репутацията на изтъкнатата личност. Обзалагам се, че адвокатите на Ръбул ще се погрижат за това. — Сам замълча, за да остави думите му да упражнят нужното въздействие. — Някакви въпроси дотук?

Софи не каза нищо. Филип хапеше долната си устна и изглеждаше замислен. Сам продължи:

— Има и друг аспект, който не смятам, че някой от нас е предвидил. Оказва се, че Ръбул и Виал са доста симпатични. Харесваме ги и не бихме искали да ги видим изпаднали в беда, дори евентуално в затвора. Прав ли съм, Софи?

Софи кимна.

— Мисля, че ще е истинско безобразие.

— Аз също — съгласи се Сам и потърка очи. Започваха да го дразнят от липсата на сън. — Добре. Прекарах по-голямата част от нощта в размисли над плана и мисля, че може да проработи. Така или иначе си струва да пробваме, защото има много предимства. — Той се захвана да изброява на пръсти. — Първо, Ръбул и Виал ще се отърват. Второ, Филип ще получи друга, може би дори по-добра история — загадка, в която ще е пряк участник. Трето, това ще означава, че двамата със Софи сме си свършили работата за „Нокс иншуърънс“. Открили сме виното. Има само една пречка. До момента не сме извършили никакво сериозно престъпление — може би само малко безобидно заблуждение, това е всичко. Но това, което съм замислил, е незаконно.

Филип отново бе заел любимата си поза, кацнал в края на стола, а краката му започваха да потрепват.

— В какъв смисъл незаконно?

— Мисля да открадна виното.

Софи се засмя и поклати глава.

— *Mais c'est feu*. Това е лудост.

Филип вдигна ръка.

— Почакай малко. — Той се огледа през рамо и се наведе напред като същински конспиратор. Страничен наблюдател моментално би го посочил като човек, обсъждащ престъпна тайна. Гласът му беше малко по-силен от шепот. — Ти си измислил как да го направиш?

— Абсолютно.

Софи спря да се смее.

— Но, Сам, ние ще сме очевидните заподозрени. Ръбул ще каже на полицията за онази странна двойка, прекарала няколко дни в избата му, и те ще ни открият. Тогава не той, а ние ще отидем в затвора. Ние. Нали?

Само поклати глава.

— Можем да кажем, че възстановяваме открадната собственост от името на престижна, международна застрахователна компания. Нашите похвати са малко необичайни, това е всичко. Но по-важното е друго — какво ще обясни Ръбул? Някой е откраднал виното, което аз откраднах? Без значение колко са добри адвокатите му, той няма да иска Интерпол да му диша във врата. Не, напълно убеден съм, че ще си мълчи.

Филип спря да си хапе устната, докато си сипе малко кафе.

— Сам каза нещо за по-добра история. — Той погледна Софи и добави бързо: — Разбира се, ако решим да действаме по този план.

— Точно така. Започва със стария любим номер с анонимната информация — имал си десетки такива случаи. Понякога мотивът е отмъщение, друг път — вина, а в трети случаи — просто злонамереност. Както и да е, обажда ти се непознат. Съобщава ти за необикновено скривалище за вино на отдалечено място, ще стигнем до това по-късно, и ти казва, че виното е било откраднато. Може би той самият го е откраднал, но не може да се отърве от него. Не се впуска в подробности обаче. Всъщност няма други подробности. Само указания, които водят към скривалището. Не му вярваш, но отиваш да провериш. Каква изненада — намираш виното, точно както ти е казал анонимният източник. И това е първа глава от историята ти.

Филип кимна бавно.

— Не е лошо начало. И струва ми се, че мога да предположа накъде води.

— Сигурен съм, че можеш. Разследваш. Обаждаш се на своите хора. И малко по малко, може би статия след статия, намираш следи, които те отвеждат в Лос Анджелис. Там интервюираш Дани Рот и получаваш неговата история за кражбата на виното — Бъдни вечер, надзирателят измамник, линейката, всичко. Тази част е ясна. Другата част — кой е откраднал виното, остава неразгадана мистерия, Ръбул и Виал са въвн от това. — Сам погледна Софи, после Филип. — Какво мислите?

— Харесва ми — призна Филип. — Може да се получи страхотна поредица, като телевизионен сериал.

Краката му изтанцуваха жига на одобрение.

И двамата се обърнаха към Софи.

Отне им известно време да я убедят, че кражбата е най-добрата им възможност. Тя каза, че могат просто да забравят за цялата работа и да се разотидат по домовете, но Сам ѝ напомни, че вече е твърде късно — беше съобщил на Елена Моралес. От „Нокс интернешънъл“ знаеха, че виното е намерено, и щяха да продължат със или без Сам. И така, след продължителни колебания от страна на Софи най-после взеха решение. Щяха да откраднат виното.

Филип можеше да се погрижи за следващия проблем, който възникваше, а той бе къде да го скрият. Баба му притежавала ферма и няколко акра земя в Клапаред, изолирана област на Люберон. Докато Филип бил дете, прекарвал летата там, приятна семейна традиция, приключила със смъртта на баба му. За нещастие тя не оставила завещание, което предизвикало жестока разпрания за наследството — нередко срещан случай във Франция — между роднините, които смятали, че имотът се полага именно на тях. Това продължавало вече тринайсет години и нямало никакви признаци да приключи скоро. Междувременно фермата стоеше необитаема и печално занемарена. Никой от спорещите роднини не бе склонен да плати за поддръжката на собственост, която в крайна сметка може да отиде при някой друг — например някой недостоен братовчед или мразената от всички леля Хортенз. Освен отдалеченото местоположение, обясни Филип, къщата имаше и друго предимство — изба с прилични размери, където можеха да съхраняват виното без опасност да се развали.

— Звучи идеално — заяви Сам. — Можеш ли да влезеш вътре?

— Ключът е скрит под камък зад кладенеца. А и капакът на кухненския прозорец е счупен. Влизането няма да е проблем, по един или друг начин.

— Добре. Следващото нещо е превозното средство и не мисля, че скутерът ти ще ни свърши работа. Можеш ли да караш микробус?

Филип се изпъна, а на лицето му се изписа обидено изражение.

— Всички французи могат да карат всичко.

— Така си и мислех. Следобед ще наемем някакъв бус. — Сам се обърна към Софи. — Тук ще ми е нужна помощта ти. Трябва да се вмъкна в къщата, преди да бъде затворена за през нощта. Оправданието ми да се размотавам вътре е, че трябва да направим снимки, а най-подходящото време е вечерта, когато светлината е наистина добра. Веднага щом ми се удаде възможност, ще изчезна. Ако Виал или някой друг пита къде съм, можеш да кажеш, че се е наложило да отида на среща в града. Ти ще продължиш да снимаш, докато персоналът започне да се разотива, и ще се прибереш в хотела.

Софи се намръщи.

— А после какво ще се случи?

— Нека си вземем нещо за ядене. Ще ви разкажа по време на обяда.

При споменаването на обяда Филип се изправи и потърка ръце.

— Само още един въпрос — кога ще го направим?

Сам си погледна часовника.

— След около шест часа.

---

[1] Морски скорпион, морска лястовица и златоперка (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Хей, господине! Колко е хубав този лаврак! (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Същинско чудо (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Хладнокръвие (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Часовете след обяда бяха посветени на приключването на плановете за вечерта. Филип нае бял микробус — описа го като ферарито на водопроводчика — достатъчно голям да побере петдесет кашона с вино. Софи се обади на Виал да му каже, че двамата със Сам ще правят външни снимки в градините на двореца за около час вечерта, и предложи среща за по пиетие след това. Управителят на избата нямаше нужда да бъде канен два пъти.

Сам прекара следобеда в състояние на бездействие, нещо като очакване в безтегловност. Нямаше кой знае какво да прави, освен да се надява на най-добрия изход от ситуацията — късметът трябваше да е на тяхна страна по време на първия решителен етап от операцията. Взе си втори душ за деня и се преоблече в дрехи, подходящи за нощен обир — тъмносини панталони, тъмносиня тениска, тъмносин анорак. Провери няколко пъти батериите на апарата и фенерчето и си зареди телефона. Отново прегледа списъка на откраднатите вина. Прекара известно време, крачейки нагоре-надолу по балкона, както никога, без да обръща внимание на гледката. Малко оставаше да започне да върти палци. Беше повече от готов за действие.

Слънцето се спускаше към хоризонта и косата златиста светлина беше мечтата на фотографа, когато Софи и Сам изкачиха стълбището към входа на „Пале дю Фаро“. Преди да успеят да натиснат звънеца, вратата се отвори. Икономката, елегантна жена с прошарена коса и колосана ленена рокля, излезе да ги посрещне.

— Флориан ме уведоми, че ще дойдете — обясни тя. — Кажете ми, ако мога да ви помогна с нещо.

Софи ѝ благодари.

— Ще сме навън през по-голямата част от времето — увери я тя. — Светлината преди залез е великолепна. Но може да влезем вътре за една последна снимка в дневната — в момента, когато слънцето изчезва в морето. Видяхме го, когато имахме среща с мосю Рьобул, беше впечатляващо.

Икономката кимна.

— Ще оставя вратата на терасата отворена. Съжалявам, че тази вечер няма да имате възможност да се видите с мосю Рьобул. Но той се връща утре и съм сигурна, че ще иска да види снимките.

С усмивка и царствено помахване с ръка тя се обърна и влезе вътре.

— Какъв късмет — отбеляза Сам, докато заобикаляха къщата към градините с изглед към морето. — Утре щеше да е твърде късно. Предполагам, че винаги има комитет по посрещането, когато Рьобул се завръща от пътуване. — Той извади апарата от джоба си и го включи. — Доста импозантна дама за икономка, не смяташ ли?

Софи погледна извисяващата се фасада — три етажа и безброй прозорци. Рьобул можеше да приюти малка армия вътре.

— И къщата е доста импозантна. — Тя спря и сложи длан на ръката на Сам. Той почувства, че Софи трепери. — Сам, нервна съм.

Той стисна ръката ѝ и се засмя.

— Аз също. Така трябва да бъде. Когато не си нервен, можеш да станеш небрежен. Слушай, ти се справи страхотно с всичко, а вече почти приключихме. Едно последно усилие и сме готови. — Хвана я за ръка и я поведе през градината, а със свободната си ръка насочваше апарата към гледката. — Сега ти си на ход. Каж ми къде да започна и не забравяй да ми посочиш точката, от която искаш да снимам. Размахвай ръце. Тропай с крака. Скуби си косите. Дръж се като творчески директор. Ще имаш публика. Убеден съм, че нашата приятелка вътре ще ни държи под око, за да е сигурна, че няма да стъпчем лавандулата.

Те заснеха терасата, грижливо оформените градини, направиха пълна панорамна снимка, като през цялото време следяха слънцето, което се спускаше все по-близо до морето. Точно преди да свършат, Сам спря, допря телефона до ухото си и се направи, че води разговор.

— Моето извинение да си тръгна — рече той на Софи, като ѝ подаде апарата. — Да влезем вътре да снимаме гледката през прозореца. Там ще изчезна. Можеш ли да снимаш, докато стискаш палци?

Те влязоха в къщата през терасата и прекосиха малко фоайе, преди да стигнат до вратата към дневната. Бяха вече в стаята, когато осъзнаха, че не са сами.

— Сигурна съм, че сте направили чудесни снимки. Вечерта е толкова прекрасна.

Икономката се изправи от малкото натруфено бюро пред прозореца, където си бе водила бележки, и пристъпи към тях любезна и усмихната, последния човек, когото Сам искаше да види.

Той залепи усмивка на лицето си.

— Толкова се радвам, че ви заварваме тук. Току-що ми се обадиха да ми напомнят, че закъснявам за среща в града, но исках да ви благодаря, преди да си тръгна. Софи ще се заеме с последните няколко снимки.

Икономката докара дипломатично изражение, което успяваше да предаде едновременно разочарование и разбиране.

— Колко жалко, че трябва да бързате. — Тя пристъпи към вратата. — Трябва да ви...

Сам вдигна ръка.

— Не, не, не. Моля ви, не си правете труда. Ще изляза сам. Отново ви благодаря.

И след тези думи бързо напусна стаята и затвори вратата зад себе си.

Пресече антрето пред главния вход и се шмугна в трапезарията. Мина на пръсти покрай масата за двайсет души с тапицирани столове с високи облегалки и стигна до нишата за сервиране и тежката летяща врата към кухнята. Положи ухо в процепа между вратата и стената, но не чу нищо, освен приглушеното бръмчене на хладилниците. Влезе, мина покрай блестящата мебелировка от неръждаема стомана и премина в задната кухня. Пред него беше вратата към стълбите, водещи в избата — заключена, както и очакваше. Погледна си часовника. Шест и петнайсет. Софи щеше да се срещне с Виал в шест и половина и да го отведе в бара на хотела.

Сам събра сили за петнайсет минути, прекарани в неудобство, и отвори вратата на кухненския асансьор. Как го беше нарекъл Виал? „Асансьор за бутилки. Не се тресе. Виното пристига спокойно“. Надяваше се, че и с него ще е така.

Всъщност асансьорът за бутилки беше просто дълга кутия, оперирана ръчно със старомодна комбинация от въжета и скрипец. Но беше масивна изработка, достатъчно здрав да издържи тежестта на половин дузина кашони с вино и достатъчно висок да се наредят един

върху друг. Почти с форма на ковчег. Сам се опита да не мисли за това, когато хвана дебелия въже, с което се задвижваше скрипецът, и се пъхна предпазливо в тясното пространство, трепвайки при звука от скрипеца, проскърцал под тежестта му. Затвори вратата и пое дълбоко дъх. В тъмнината около него се носеше леко мухлясалата миризма на тапи и старо вино — спомен от бутилка, която се бе счупила по време на пътуването си нагоре. Той придържаше въжето на скрипеца и се спускаше бавно и извънредно внимателно, докато почувства лекия удар, който му подсказа, че е стигнал до нивото на избата.

Флориан Виал огледа и приглади наперения си мустак за последно и прекоси избата до стълбището, водещо към къщата, минавайки само на два метра от приведената фигура в кухненския асансьор. С нетърпение очакваше да види Софи отново, още повече, след като му каза, че Сам няма да може да се присъедини към тях. Симпатичен млад мъж, разбира се, но Виал далеч повече предпочиташе интимността *tête-à-tête*^[1] със Софи, а имаше и още едно допълнително предимство — щяха да говорят на френски, език, създаден за галантност.

Сам чу стъпките на управителя и му даде няколко минути да се качи по стълбите и да стигне в къщата. Вече започваше да усеща лек пристъп на клаустрофобия и наченки на схващане. Мускулите в бедрото му сякаш бяха изопнати до пръсване и беше сигурен, че в задника му се е забила треска. Но беше успял. Избата беше на негово разположение за през нощта, а часовете на физическо усилие, които му предстояха, щяха да са истинско облекчение след изпитанието в кухненския асансьор.

Въжето на скрипеца проскърца за последно, докато се измъкваше, и той постоя за няколко мига в тъмнината, за да изпъне схванатото си тяло. Въпреки че рискът да бъде видян беше минимален, бе решил да изчака няколко часа, преди да включи осветление в помещението и да се захване за работа. Тогава почти всички в Марсилия щяха да съблюдават свещения ритуал на вечерята.

Воден от тънкия лъч на фенерчето си, се отправи към далечния край на избата, където завари всичко такова, каквото го помнеше. Количката за голф беше паркирана на мястото си край вратата и празните кашони от *Domaine Reboul* бяха натрупани в ъгъла. Те трябваше да бъдат заменени с кашони без надписи, но по-късно щеше

да има предостатъчно време. Отиде в кабинета на Виал, настани се на стола му и качи крака върху бюрото. Филип вдигна телефона още на първото позвъняване.

— Дотук добре — каза му Сам.

— В избата ли си?

— В избата съм. Ще започна да опаковам виното след два часа. Нека отново да повторим плана.

— *Воп.* Когато виното е опаковано, ще ми се обадиш. Микробусът е паркиран при Старото пристанище. По това време на нощта ще ми отнеме три минути да стигна до двореца.

— Добре. Аз ще се погрижа портите да са отворени. Не забравяй да изключиш фаровете точно преди да свиеш по алеята. Не искам никой в къщата да види светлините. Вземи лявото разклонение от централната алея. Ще прищракам с фенерчето, за да те насоча към мястото за доставки. Кашоните ще са наредени пред избата. Ще ги натоварим в микробуса най-много за пет минути. После се махаме оттук.

— Прието.

— Прието?

— Като в армията. Чух го във филм по телевизията.

Сам завъртя очи в тъмното. Беше забравил колко много Филип обича всичко военно.

— И още нещо. Колко време ще пътуваме до мястото, където отиваме?

— Микробусът не е пригоден за висока скорост, но ще сме на *autoroute*^[2] през голяма част от пътя. Мисля, че ще ни отнеме час и половина, не повече.

— Добре. Разбрахме се. До по-късно.

Увереността на Сам нарастваше, колкото повече приближаваше развръзката. Нещо можеше да се обърка, разбира се, винаги съществуваше такава вероятност. Но си позволи няколко мига на оптимизъм, докато обмисляше фактите.

Най-окуражаващият беше почти пълната му изолация от външния свят. Избата беше без прозорци, така че нямаше как да се вижда светлина, която да го издаде. А благодарение на звуковата изолация, осигурена от масивните стени, масивните тавани и пръстта над тях, нямаше вероятност някой да го чуе. Най-хубавото обаче беше,

че алармената система, която бе проверил при предишните си посещения, се задействаше само когато някой се опита да проникне вътре, а не когато излиза. Това означаваше, че в две изби — на Ръбул и на Рот, електронната защита не беше достатъчно сигурна. Мислено си отбеляза да каже на Елена. За нея щеше да е добре дошъл всеки повод да изчете на Рот конско за немарливото му отношение към сигурността.

Той се отдаде на приятни мисли за Елена и докато седеше в мрака, започна да разсъждава за бъдещето след работата тази нощ. Как щеше да реагира тя на употребата на криминални методи за разрешаването на престъпление? На лично ниво вероятно щеше да си затвори очите. В професионално отношение обаче щеше да има доста неприятности и нямаше да се поколебае да му вгорчи живота. Но не за дълго. В областта на застраховането, както в повечето други начинания, в които става въпрос за големи суми, целта оправдаваше средствата. Светът беше порочно място, размишляваше той, докато, облегат на стола на Виал, чакаше да минат часовете.

Трябва да бе задрямал. Следващия път, когато си погледна часовника, беше малко преди десет часа — беше време да се захваща за работа. Изправи се, разтърка очи и намери ключа за осветлението до главния вход. През нощта избата изглеждаше по-голяма и по-загадъчна, отколкото през деня, когато слънчевото сияние нахлуваше през отворените врати. Сега арките по тавана бяха обгърнати в сенки, а светлината, хвърляна от висящите лампи, сякаш се простираше далеч напред.

Натовари купчина кашони на количката за голф и потегли. Колелата изтрополиха по каменната пътека, разделяща червените от белите вина. Първата му спирка беше на „Рю де Мервей“, този бележит адрес, където Lafit и Latour си правеха компания като истински аристократи. Извади от джоба си списъка с вината на Рот и го сложи на пътническата седалка на количката.

Latour, рек. 1961, 98 бутилки. Сам мина по редицата с отделения, като проверяваше плочките, върху които с тебешир бяха изписани реколтите, докато стигна до 1961. Сигурно имаше поне триста бутилки, пресметна той. Започна да пълни празните кашони, но нямаше никакъв шанс да разбере дали бутилките, които взима, са бутилките на Рот. Създаде си ритъм на работа — взимаше две бутилки

от отделението, проверяваше за всеки случай реколтата на етикета, плъзгаше вината в кашона, изправяше се и се връщаше при отделението. Когато напълнеше кашон, го слагаше в ремаркетото зад седалките на количката за голф.

Спря да си погледне часовника. Беше му отнело повече от половин час да опакова близо сто бутилки Latour. С това темпо щеше да работи още три часа, като се прибави и времето за придвижване с количката за голф за разтоварване и натоварване. Това означаваше, че ще приключи някъде между два и три часа сутринта. Зачуди се как ли Филип успява да сдържи нетърпението си.

Lafite, рек. 1953, 76 бутилки. Докато се навеждаше, изправяше и правеше преходи до количката за голф и обратно, в спомените му изникнаха някои от коментарите на Виал. Когато описваше Lafite, екстравагантните му комплименти бяха частично приглушавани от честото целуване на върховете на пръстите. При все това някои бисери, които Виал бе заимствал от възторжените описания на свои колеги винени специалисти, се чуваха съвсем ясно и силно. Сам си спомняше един конкретен цветист пасаж, който бе започнал тихо с „твърдо, но същевременно сочно, меко, но същевременно уверено“, продължил с „финес, ароматност и дълбочина на вкуса“, примесени с „елегантност, авторитет и достойнство, които се разгръщат блестящо в устата“, и приключил със следната кулминация: „толкова величествено и превъзходно, че може да засенчи всички останали вина“. Всичко това Виал бе цитирал на английски по памет. От другата страна на везната беше неговото по-земно мнение, че „в крайна сметка най-хубавото вино е това, което ти харесва“.

Figeac, рек. 1982, но бутилки. Сам се опита да извика образа на шатото, докато проверяваше и опаковаше бутилките — каменни колони, поредица от изящни стари дървета, посипана с чакъл алея. Софи му беше казала, че дядото на настоящия собственик възприемал Фижак като ваканционна вила и идвал рядко от Париж, като оставял шатото затворено през останалата част от годината. На Сам му беше трудно да си го представи. Поклати глава при мисълта и се захвана да пълни поредния кашон. Хрумна му, че работата му прилича на опаковане на златни кюлчета. Каква ли сума в долари бе прехвърлил досега? Милион? Два?

Petrus, рек. 1979, 48 бутилки, 5 магнум бутилки. Както пишеше в „Ел Ей таймс“, помисли си той, докато слагаше първата магнум бутилка в гнездото ѝ в кашона. Дали беше същата, която Рот държеше на снимката? Кой беше показал статията на Рьобул? Кой беше планирал и изпълнил акцията? Който и да беше, Сам не можеше да му намери недостатъци в професионално отношение. Дори Букман бе признал, че това е най-близкото до свършена кражба, което някога е виждал. Наистина жалко, че нямаше никакъв шанс да седне един ден на по питие с Рьобул и да запълни някои празнини.

Margaux, рек. 1983, 140 бутилки. Още един въпрос — кого бе използвал Рот да купува от негово име? Със сигурност някой, който си разбира от работата. В колекцията нямаше нито една съмнителна бутилка. Всички вина бяха от най-високо качество. Докато правеше проучвания, преди да замине от Лос Анджелис, Сам бе удивен от поскъпването на реколтите премие крЮ бордо от 80-те години. Например между 2001 и 2006 г. Margaux бе скочило с 58 процента, а Lafite — със 123. Нищо чудно, че Рот не можеше да си намери място от яд. Бог знае колко щеше да му струва да напълни повторно избата си.

Кашоните ставаха все по-тежки, добре че возенето с количката за голф му осигуряваше кратки мигове на облекчение от болките в гърба. Копнееше за масаж и питие.

Yquem, рек. 1975, 36 бутилки. Последните три кашона с виното, което събуждаше най-доброто (или най-лошото) у пишещите за напитката, чиято мисия в живота бе да описват неописуемото. „Плътно, пищно и сочно“ или „мощно и разкошно“ — Сам бе виждал тези фрази нееднократно и те безотказно извикваха образи не на чаша вино, а на подобните на статуи жени, които Рубенс е обичал да рисува. С чувство на мощно и разкошно задоволство той натовари последния кашон в количката и я подкара към другите кашони, натрупани до вратата на избата.

Беше почти готов. Изключи светлините и отвори вратата. Прохладната нощ миришеше на чисто след влажния въздух в избата и той си пое дълбоко дъх, като погледна надолу по алеята. Различи очертанятия на портите, които се извисяваха на фона на светлината от булеварда. Мина кола, поела нагоре по хълма, а после настъпи тишина. Изглежда, Марсилия спеше. Беше три часът и петнайсет минути.

- [1] Насаме (фр.). — Бел.прев. ↑
- [2] Магистрала (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Обаждането на Сам завари Филип задрямал в белия микробус и той не можа да сдържи прозявката си, когато вдигна телефона.

— Излюпвай се! — подкани го Сам. — Време е да дойдеш. Не забравяй да изключиш светлините, преди да свиеш по алеята.

Той чу шума от запалване на двигателя и после Филип си прочисти гърлото. Когато отговори, направи всичко възможно да звучи буден и действен.

— Три минути, *mon général*^[1]. Ще донеса тирбушона. Край.

Сам се ухили и поклати глава. Щом всичко приключеше, щеше да потърси да закачи на гърдите на Филип за отличната служба антикварен военен медал, някой на Наполеон например. Беше си го заслужил. И вероятно щеше да носи проклетото нещо.

Прекося алеята и застана на пост в сянката на статуята на императрица Йожени. Зад него се извисяваше спящата величествена сграда на двореца, потънала в мрак, като се изключи блещукането на две лампи на терасата, а отпред портите се очертаваха на фона на светлините на празния булевард. Мислено се извини на императрица Йожени за дързостта си и опипа спускащите ѝ се мраморни одежди, докато ръката му намери копчето, което младият Доминик бе използвал, за да отвори портите. Натисна го, когато чу шума от двигател на кола, изкачваща се по хълма, и видя как портите бавно се раздалечат. *Merci, madame.*

Филип последва лъча на фенерчето на Сам и паркира до купчината кашони, наредени пред вратата на избата. По случай нощната експедиция беше облечен в черно от глава до пети — едър нинджа с плътно прилепнала вълнена качулка от онези, които са много на мода сред терористите и обирджиите на банки.

— Проверих — рече със задоволство. — Всичко е наред. Никой не ме проследи.

Докато натоварваха кашоните, Сам загатна възможно най-тактично, че качулката може да привлече нежелано внимание, когато

са на пътя. Филип се постара да прикрие разочарованието си и я свали, преди да се качи на шофьорското място. Надникна през предното стъкло към булеварда.

— *Merde!* Портите са затворени.

— Автоматичен таймер — досети се Сам. — Ще те чакам при статуята.

Бавно излязоха през портите, Филип включи фаровете и микробусът захриптя по пустите улици, следвайки знаците, които ги извеждаха от Марсилия на *autoroute*.

Сам се отпусна на седалката, замаян от залялото го чувство на облекчение. Сериозната част от работата беше изпълнена. Довършителните дейности щяха да са забавни.

— Говори ли със Софи? Добре ли е?

— Бих казал *très bien*^[2]. Обади ми се късно вечерта. С Виал пийнали в хотела, след това я завел на вечеря в „Льо Пти Ние“, хотел нагоре по „Корниш“. Тамошният готвач току-що получил третата си звезда от „Мишлен“ — казват, че е магьосник с рибата. Трябва да посетя ресторанта. Както и да е, тя каза, че си прекарала чудесно. Според мен много харесва Виал. Обещах ѝ да се обадя през нощта, ако има проблем, или на сутринта, ако всичко е наред. — Филип намали при входа на магистралата, за да вземе билет от автомата. Пътуваха на север и широката панделка на пътя беше само тяхна. — Софи е добро момиче. Малко е властна от време на време, но е добро момиче. Всъщност досега не я познавах — знаеш как е с братовчедите. Въпреки че са роднини, се виждат само на сватби и погребения и всички се държат възможно най-приятелски. Сигурно и в Америка е същото?

Но не получи отговор от Сам. Опънат на седалката, килнал глава на една страна и притиснал ръце към гърдите си, той започваше да навакса за двете безсънни нощи. Филип продължи да кара в мълчание, а съзнанието му бе заето с мисли за сензацията му и за приятното пътешествие до Лос Анджелис да интервюира Дани Рот. Идеята за Калифорния го очароваше, както се случва с много французи. Сърфисти, „Хелс ейнджълс“, квадратни домати, китове, горски пожари, свлачища, Биг Сур, Сан Франциско, Холивуд — всичко можеше да се случи на такова място. Даже имаха губернатор европеец.

Той слезе от магистралата при Екс и се насочи по второстепенни пътища, водещи към Рон и през реката Дюранс към Люберон. Беше минало време, откакто за последен път бе предприемал това пътешествие, и беше удивен колко празна и спокойна изглежда провинцията след тълпите и глъчката на Марсилия и колко тъмен е мракът. Мина селата Кадене и Лурмарен, и двете потънали в дълбок сън, и навлезе по тесния криволичещ път, който щеше да ги преведе през планината до северната част на Люберон. Стръмните каменисти склонове бяха толкова близо до пътя, че все едно шофираш през назъбен, усукан тунел. Тук беше още по-тъмно и създаваше усещане, че си на хиляди километри. Не беше място, където да претърпиш авария. Сам хърка през целия път.

Отърси се от съня, когато микробусът сви по разнебитения черен път, водещ към старата къща. Филип угаси двигателя, но остави фаровете включени. Беше паркирал пред останките от кладенец — сега порутена кръгла стена от камъни, поддържаща изкривена желязна конструкция с верига, висяща от ръждясал прът. След няколко неуспешни опита, съпроводени с чесане на главата и ругатни, найсетне намери камъка, под който бе скрит старият петнайсетсантиметров ключ за предната врата на къщата.

Сам го последва вътре, а Филип отново изруга, докато търсеше сред гирляндите от паяжини кутията с бушоните и ключа за централното електрозахранване. Надавайки триумфален вик, включи електричеството и в стаята се разля слаба светлина от четиридесетватовата крушка, висяща от тавана.

— *Voilà!* Добре дошъл в семейното шато — рече Филип, като избърса паяжина от носа си и удари Сам по рамото. — Добре ли спа?

— Като бебе.

Всъщност Сам беше учудващо свеж след дрямката — бодър и с прочистена глава, както се чувстваше винаги, когато работата е минала добре. Последва Филип през поредица от малки помещения с ниски тавани, посипани с килим от прах, и празни, като се изключат по някой паянтов стол или маса, избутани в ъгъла.

— Какво се е случило с мебелировката? — попита Сам.

Филип беше спрял в стаята, която някога е била кухня, сега напълно оголена. Птиче гнездо беше паднало по комина и лежеше в средата на каменното огнище. На лавицата над камината имаше

избелял, изцапан с петна календар от противопожарната служба на Кавайон от 1995 г.

— Ах, мебелировката — въздъхна Филип. — Имаше някои чудесни мебели. Но в мига, в който старата дама се озова в ковчега, роднините дойдоха с камион и изнесоха всичко. Учуден съм, че са оставили крушките. Вероятно още се карат кой какво да получи. Но поне нямаше как да отнесат избата. — Той отвори ниска врата в ъгъла, пресегна се към ключа за осветлението и накара обитателите на помещението долу да се разтичат по дупките си. — Ще трябва да сложим отрова за мишки, че да не изядат етикетите на бутилките. Струва ми се, че харесват старото лепило.

Както и останалата част от къщата, избата бе подложена на щателен обиск от роднините и не беше останала нито една бутилка. След размерите и великолепието на избата на Ръбул тази изглеждаше съвсем скромна. Късо стълбище водеше към съоръженията за съхранение, които не бяха нищо повече от рафтове, направени от стари дъски, поставени върху железни прътове, забити в стената. Повърхността на стените беше почерняла от мухъл, чакълението покритие на пода бе изтъняло, а на места се разкриваха участъци гола земя. Но както Филип посочи, беше прохладно и влажно и последното място в света, където човек би очаквал да намери вино за три милиона долара.

Пренасянето на кашоните от микробуса беше бавна работа и допълнително се затрудняваше от вратите и таваните, които според Сам бяха направени за джуджета. Дали хората са били много по-дребни преди двеста години? Когато и последният кашон бе поставен на мястото му, и двамата мъже бяха с одрани кокалчета на ръцете от грапавите каменни ръбове на тесните входове и гърбовете ги боляха от навеждането. Почти не бяха забелязали, че докато работят, е настъпил нов ден.

— Какво ще кажеш? — рече Филип. — Не съм селско момче, но това е нещо специално.

Те стояха пред къщата и гледаха на изток, където първите проблясъци слънчева светлина току-що се бяха появили на хоризонта. Сам бавно се завъртя. Наоколо не се виждаше друга къща. Бяха заобиколени от поля, които по-късно тази година щяха да станат пурпурни, а сега туфите лавандула изглеждаха като редици зелени

таралежи. Зад тях се издигаше величественият силует на Люберон, мъгливо син на утринната светлина.

— Знаеш ли какво? — каза Сам. — След като закусим, ще изглежда дори по-добре. Не съм ял от вчера на обяд.

Отидоха с микробуса до Алт, намериха кафене с тераса на слънце и нападнаха близката пекарна за кроасани. Пред тях поставиха големи препълнени чаши с *café crème*. Сам затвори очи и помириса благоуханната пара. Само във Франция кафето миришеше по този начин, сигурно се дължеше на френското мляко.

— Е, приятелю — подхвана той, — предстои ни наситено, пълноценно утро. — Филип, чиято уста беше пълна с кроасан, въпросително вдигна вежди. — Първо, трябва да напуснем хотела, преди Виал да се усети, че му липсват петстотин бутилки, както и да намерим къде да отседнем — не в Марсилия. Така че ще ми се наложи да взема кола под наем. После ще трябва да намерим кашони без надписи, да се върнем в къщата на баба ти, да подредим бутилките в тях и да се отървем от другите кашони. След това можем да празнуваме. — Той провери колко е часът и бръкна да извади телефона си. — Мислиш ли, че Софи вече се е събудила?

Беше будна. Не само това, ами бе предвидила и скоростното напускане на хотела, така че вече си беше събрала багажа. Тя се издигна още повече в очите на Сам.

Филип го остави пред клона на „Херц“ на летището. Каза му да го чака на паркинга на входа за *autoroute* и замина да търси кашони за вино. Приятел на негов приятел беше *vigneron*. Сигурно щеше да има купища кашони, убеден бе журналистът.

В реното под наем Сам се присъедини към сутрешния трафик към Марсилия. Беше забравил, че у всеки уважаващ себе си французин се крие душата на състезател от Формула 1, и се озова наред аматьорско Гран при — прехвърчащи малки коли, гуми, които едва докосваха земята, докато хората в автомобилите водеха оживени телефонни разговори, пушеха и, ако разполагаха със свободна ръка, въртяха волана. Когато пристигна невредим в хотела, мислено изрече благодарствена молитва на светеца, закрилящ чуждестранните шофьори, и отиде да потърси Софи.

Тя тъкмо приключваше със закуската и изглеждаше забележително спокойна за човек, който току-що е станал съучастник в

престъпление.

— Е? Как мина? — попита Софи.

— Страхотно. Ще ти разкажа в колата. Нека само да си взема куфара и да платя сметката и потегляме. Няма да повярваш що за място е.

В осем и половина, доста преди началото на работния ден на Виал в „Пале дю Фаро“, те вече бяха извън Марсилия.

---

[1] Генерале мой (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Много добре (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Утрото преминаваше в един от онези пролетни дни, които са запазена марка на Прованс — не беше прекалено горещо, небето беше безоблачно, безкрайно синьо, полята бяха осеяни с червените точки на маковете, а черните скелети на лозите бяха смекчени от зелената мъглявина на новите листа. Настроението в реното на Сам, което следваше микробуса на Филип, беше безгрижно като времето.

— Вече можеш да се върнеш в Бордо — каза Сам, — да се омъжиш за Арно и да заживеете щастливо. Кога е сватбата?

— Насрочили сме я за август, в шатото.

— Ще получа ли покана?

— Би ли дошъл?

— Разбира се. Никога не съм бил на френска сватба. Някакви планове за медения месец? Мога да ви позабавлявам в Ел Ей.

Софи се засмя.

— Ами ти? Какво ще правиш след това?

— Ще приключа тук. После предполагам, че ще отида в Париж да докладвам на хората от „Нокс“.

— Сигурен ли си? Какво ще им кажеш?

— Е, определено не искам да ги обърквам с фактите. Реших да се придържам към историята на Филип. Нали се сещаш, анонимният източник, безстрашният репортер, който проследява всичко до Рот. Хората от „Нокс“ няма да задават много въпроси, щом разберат, че не се налага да плащат три милиона долара.

Пред тях микробусът на Филип хриптеше по последния стръмен остър завой на планинския път, водещ към платото и старата къща. Сам с нетърпение очакваше да го види, когато дойде в Ел Ей да интервюира Рот. Можеха да наемат джип от Втората световна война, да плякосат магазините с военни дрехи и дори да отдадат дължимото на кръвожадната мъжественост, като разгледат някое изложение на оръжия. Щеше да е интересно да чуе логиката на французин по

въпроса защо американците смятат за необходимо да притежават полуавтоматична бойна пушка за лов на катерици.

За втори път тази сутрин Филип беше начело, когато влязоха в къщата и отидоха в избата. Той държеше голяма кутия с отрова за мишки под едната ръка и наръч сплескани кашони в другата. Тримата си поделиха работата и им отне не повече от час да опаковат наново бутилките. Когато Сам и Софи излязоха от избата, Филип поръси по пода щедри количества смъртоносни топчета и преди да затвори вратата зад себе си, пожела на плъховете *bon appétit*.

Присъедини се към другарите си навън, докато натоварваха последните празни кашони на Ръбул в микробуса. Щяха да ги оставят на някое сметище на път към Марсилия.

— Готови сме — каза Сам на Филип. — Остава само да намерим къде да отседнем със Софи тази вечер. Някакви идеи?

Филип почеса главата си и от нея изпадаха паяжини.

— В Марсилия може някой да ви види, така че тя отпада, а и не е добре да отседате някъде тук. Твърде отдалечено е и ще ви забележат. Защо не пробвате Екс? Чувал съм, че „Вила Галичи“ е хубав хотел.

Такъв се и оказа — малък, очарователен и на две минути път пеша от кафенетата и другите атракции на улица „Мирабо“. Но Сам започваше да отпада. Всепроникващата, вцепеняваща умора измести прилива на адреналин. Като се изключи кратката дрямка в микробуса, бе прекарал две безсънни нощи. Раздели се със Софи, качи се в стаята си и се строполи на леглото с дрехите.

Шест часа и един душ по-късно се чувстваше достатъчно възстановен да излезе на сенчестата тераса на хотела и да се разсъни с чаша шампанско. Включи телефона си и провери за съобщения — имаше едно от Елена, която искаше доклад за развитието по случая, и едно от Аксел Шрьодер, който отново опипваше почвата. Реши да остави Елена за по-късно и се обади на Шрьодер.

— Аксел, Сам е.

— Скъпо момче, бях започнал да се притеснявам за теб. Надявам се, че не си работил прекалено много. — Звучеше като лекар до леглото на болник.

— Знаеш как е, Аксел. С мъка си изкарвам прехраната. Но извадих късмет.

Шрьодер не отговори. Не беше необходимо. Сам почти чуваше любопитството му.

— Намерих виното. Всичкото.

— Къде е?

— На безопасно място.

Шрьодер не избърза да отговори.

— Сам, трябва да поговорим. Случайно познавам двама души, които ще са много, много заинтригувани.

— Сигурен съм, че е така.

— Няма никакъв риск и можем да си поделим комисионата.

— Аксел, ти го организира, нали?

— Шестдесет на четиридесет в твоя полза. Предложението си заслужава.

— Може би следващия път, стари мошенико.

Шрьодер се изхили.

— Струваше си да пробвам. Знаеш къде да ме намериш, ако размислиш. Не прави нищо, което аз не бих направил.

Сам се огледа на терасата. Масите бяха сложени за вечеря и той изпита силен копнеж по пържола алангле и бутилка хубаво червено вино. Щеше да покани Софи. Но първо Елена.

След като го поздрави, тя искаше да узнае всички подробности.

— Елена, това не е нещо, за което бих искал да говоря по телефона. Кога можеш да дойдеш тук?

— Забрави, Сам. Затова „Нокс“ има френски клон, пълен с французи. Те се занимават с Франция. Кога можеш да си в Париж?

— Възнамерявам да съм там утре вечер.

— В „Монталамбер“?

— Да. В „Монталамбер“. Елена...

Но тя беше рязка и делова.

— Ще се погрижа някой от „Нокс“ да се свърже там с теб. Страхотна работа, Сам. Браво. Рот не го заслужава, но моят началник ще е доволен. Ще му кажа веднага.

Разговорът потисна Сам и следващата чаша шампанско не успя да повдигне духа му. Терасата започваше да се пълни с гости на хотела и една-две флиртуващи двойки от Екс. Всички явно си прекарваха чудесно, което още повече го потисна. Софи не вдигаше телефона и вероятността да вечеря сам — нещо, което обичайно му доставяше

удоволствие — тази вечер никак не го привличаше. Но не му оставаше нищо друго. И така прекара вечерта с пържолата, виното и мислите си.

Когато срещна Софи за закуска на следващата сутрин, тя му обясни защо не е успял да се свърже с нея. Тя решила, че Сам ще спи непробудно през целия ден и през нощта и отишла да гледа един от онези затрогващи, емоционално изтощителни филми, толкова обичани от френските режисьори. Беше я докарал до сълзи, което винаги е добър знак. Много ѝ харесал.

— И така, за днес — подхвана тя — Филип предлага прощален обяд, преди да отидем на летището. Знае някакъв малък ресторант на пристанището в Касис, където правят истинска *bouillabaisse*. Не е далеч оттук — на по-малко от час с кола. Добре ли ти звучи?

Идеята му допаднаше. След продължителния нощен сън настроението му се оправяше с всяка изминала минута и за това още повече помогнаха първите му впечатления от Касис. Село край морето е вълшебна гледка в слънчев ден, а село край морето с дванайсет превъзходни лозя бе достатъчно да накара човек да си захвърли паспорта и да остане тук завинаги.

Филип вече се бе настанил на терасата на „Нино“, ресторант с разумното допълнение от три стаи за гости, в случай че обядът бъде последван от неустойимо желание за шеста. Въпреки че все още беше рано, терасата с изглед към морето беше пълна — знак за нетипично зачитане на точността. През повечето време провансалците може да са безгрижни, дори нехайни по отношение на спазването на уречения час, но апетитът им не беше — стомахът трябваше да бъде обслужен по обяд. Когато се огледа, Сам видя как салфетките вече се втъкват в яките, менютата се разучават и между глътките охладено наливно вино се обсъждат достойнствата на яхния от морски дявол или златоперка на скара. Обядът беше сериозна работа.

— Мислех си, че можем да отпразнуваме с по чаша шампанско — сподели Филип, — но това не е място, където се пие шампанско. Тук човек трябва да пробва местно вино. — Извади бутилка от ледарката до него и показа етикета. — *Domaine du Paternel*. Истинско съкровище. — Той наля виното и вдигна чаша. — За следващата ни среща, където и да е тя. Днес Касис, а утре — намигна и вдигна вежди към Сам — Лос Анджелис.

Обядът беше продължителен и весел, супата *bouillabaisse* — превъзходна, но въпреки съблазънта на шестата на горния етаж те успяха да стигнат на летището, остана им и достатъчно време за последно кафе. Техните няколко дни заедно бяха, както каза Филип, наистина чудесни, възможно най-приятното време, което, увери ги той, беше голяма похвала от устата на жител на Марсилия. И така с ароматизирани с чесън целувки, прегръдки и обещания да се срещнат в Бордо за сватбата на Софи всеки тръгна по своя път — Софи към Бордо, Сам към Париж, а Филип обратно към Марсилия да работи по сензационната си. В главата си вече бе написал първата част: анонимния сигнал, откриването на виното в отдалеченото му скривалище и осъзнаването, че се е натъкнал на съкровище. Възможностите за развитие на историята след това бяха много и все вълнуващи. Филип си представяше, че му предстоят няколко много забавни седмици.

От мястото си край прозореца Сам погледна за последно Средиземно море, докато самолетът обръщаше гръб на слънцето и се запътваше на север. Както никога, той далеч не беше въодушевен от мисълта, че отива в Париж. Въпреки участъците на нищета, които се срещаха тук-там, Марсилия му се бе сторила удивителен и много привлекателен град с внушително присъствие. Имаше сурово очарование, което му допаднаше, а хората бяха много добронамерени и приятелски настроени. Колко далеч от действителността бе зловещата репутация на Марсилия.

Над Централна Франция имаше облачна покривка и самолетът се приземи в монохромния Париж, където пластове сиво се наслаждаваха върху още пластове сиво от небето до земята. Беше странно, че ясната, кристална светлина на Прованс е само на един час път. По това време марсилците вече си тръгваха от работа, събираха се на терасите на кафенетата за аперитиви и клюки и наблюдаваха залеза. Филип навярно седеше надвесен над бележките си в някой от малките барове, които ползваше като кабинет. Докато таксито на Сам криволичеше по булевард „Распай“ към хотела, той почувства прилив на носталгия.

Сложи куфара си на леглото и си закачи сакото. Един бърз душ щеше да премахне неприятното усещане, което винаги изпитваше след пътуване със самолет. Тъкмо си събуваше панталоните, и телефонът звънна.

— И така, кажи ми какво трябва да направи едно момиче, за да получи питие на това място?

Сърцето му подскочи при звука на гласа ѝ.

— Елена? Ти ли си? Тук ли си?

— Някой друг ли очакваше?

Застанал там с широка усмивка на лице и панталони, спуснати до глезените, той беше най-щастливият човек в Париж.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Останалите обитатели на „Шато Мармонт“ или вече бяха отишли на работа, или още бяха по леглата. Сам имаше басейна изцяло на свое разположение. Беше изпълнил наложената си дневна задача от дваайсет дължини и сега стоеше мокър на сутрешното слънце.

Животът беше хубав, помисли си той, докато търкаше косата си с хавлията. Дватамата с Елена най-после се бяха отказали от двубоите и предпазливо и приятно пристъпваха към някаква форма на обвързване. Нямахше търпение да я запознае с Филип, който щеше да дойде в града следващата седмица да интервюира Рот. А и на хоризонта се задаваха една-две интересни възможности. Единственото, което му трябваше, за да стане утрото свършено, бе кафе.

Той облече халата си и прекоси подкастрената лъскава джунгла, отделяща басейна от централната сграда на хотела, като спря на рецепцията да си вземе брой на „Ел Ей таймс“.

— Господин Левит? — обади се един от любезните младежи, които работеха на рецепцията. — Звъняхме в апартамента ви. Имате посетител. Един господин. Сложихме го на вашата маса в ъгъла.

Отново Букман, помисли си Сам. Той често се отбиваше за закуска, когато беше в квартала. В търсене на следи, както казваше всеки път. Сам мина през градината, хвърляйки поглед на водещите заглавия. Когато вдигна очи от вестника с усмивка на лицето, спря, сякаш се е блъснал в стена.

В отговор му се усмихваше и кимаше Франсис Ръбул, безукорен в своя бежов ленен костюм. Той се изправи и протегна ръка.

— Надявам се нямате нищо против, че се отбивам без предупреждение — каза Ръбул, седна и направи жест на американеца да го последва. — Позволих си волността да поръчам кафе. — Той сипа на себе си и на Сам. — Нищо не може да се сравни с първата чаша след плуване, нали?

Сам, който се чувстваше в неизгодно положение, що се касае до облеклото, се мъчеше да преодолее изненадата си. Огледа съседните

маси за едри мъже в тъмни костюми.

Ръбул бе прочел мислите му и клатеше глава.

— Няма телохранители — увери го той. — Реших, че ще е по-удобно, ако сме само двамата. — Той се облегна на стола си напълно спокоен, а очите му грееха развеселено на махагоновото му лице. — Какъв късмет, че запазих визитката, която ми дадохте. Доколкото си спомням, последния път, когато се видяхме, работехте в издателския бранш. — Той потопи бучка захар в кафето си и я засмука замислено. — Но някак си ми се струва, че литературата може да е малко скучна за човек с вашите доста специални способности. Не бих се изненадал да чуя, че сте сменили попрището. Ще бъде ли недискретно, ако попитам с какво се занимавате сега?

Сам се поколеба за момент. Рядко не му достигаха думи, но Ръбул напълно го бе изкарал от равновесие.

— Ами — отвърна той, — бизнесът с книгите сега върви доста бавно, така че почивам между задачи.

— Отлично — зарадва се Ръбул. Изглеждаше искрено доволен. — Ако не сте твърде зает, имам предложение, което може да ви заинтригува. Но първо трябва да ми кажете нещо, само *entre nous*^[1]. — Той се наведе напред, сложил лакти на масата и подпрял брадичка върху склучените си ръце с напрегнато изражение. — Как го направихте?

---

[1] Между нас (фр.). — Бел.прев. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място искам да благодаря на Антони Бартон от шато „Леовил“ за подбора на вината, които уредих да бъдат откраднати. Рядко писател е получавал толкова навременни, вещи и вкусни напътствия.

Благодаря и на Дейвид Чарлтън, моят наставник в областта на отпечатъците, който беше достатъчно любезен да запълни някои от множеството пропуски в познанията ми по съдебна медицина.

И накрая *mille mercis*^[1] на Ели Колинс, която със своята работоспособност и добро настроение ми помага толкова много през годините.

---

[1] Хиляди благодарности (фр.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.